**Markos'un yazdığı Müjde**

Yeniden anlatıldı,
açıklandı,
bugün için.

# GOOD NEWS

# Markos'un yazdığı Müjde

**Yeniden anlatıldı, açıklandı, bugün için.**

Hans-Jörg Ronsdorf

2. baskı, Nisan 2020

© Kirche für Alle e.V. – tüm hakları saklıdır.

Almanca baskının ISBN'i: 978-3-9820715-1-0

Kirche für Alle e.V.

Hans-Jörg Ronsdorf

Albis 6 1/2

87477 Sulzberg

hj-ronsdorf@t-online.de

www.hans-joerg-ronsdorf.de

Kapak tasarımı: Tobias Stricker

**kata Markon**

**Bakın, İsa ne kadar yücedir,**

**her güzelliği aşan O'dur!**

## Başlamadan önce birkaç not

Markos'un yazdığı Müjde oldukça sıra dışıdır. Saçı başı dağınık, vaftiz eden peygamber Yahya ile başlar ve İsa'nın acımasızca çarmıha gerilmesi ve şaşırtıcı dirilişiyle biter. Markos huzursuz eden, hatta insanı derinden sarsan bir öykü anlatır. Cinlerle dolu yerlerle, patlamaya hazır çatışmalarla, iyileşen insanların hayret verici mucizeleriyle, açlar için yiyeceğin gizemli bir şekilde çoğalmasıyla ve İsa'nın doğa güçleri üzerindeki yetkisiyle.

Markos Müjdesi'nde İsa ile karşılaşmak biraz bir macera romanına benzer – hareketli, derin ve insanı soluksuz ve sorularla dolu bırakan siyah beyaz resimlerle dolu. **Bu adam da kim böyle?** Markos bu soruya doğru cevapları verir.

Elinizde tuttuğunuz kitap, Markos Müjdesi'nin açıklamalı bir aktarımıdır. Bu serbestçe anlatılan metnin yanına başka bir çeviri de alın. En iyisi oldukça harfi harfine bir çeviri, örneğin Elberfelder, Luther ya da Einheitsübersetzung (Almanca Kutsal Kitap çevirileri).

Markos dört Müjde'den biridir. Bunlar İsa'nın eksiksiz yaşam öyküleridir. Markos en kısasıdır. Ama büyük olasılıkla en eskisidir. Sürükleyici, canlı bir anlatımdır. Durmaksızın ilerler, neredeyse soluk soluğa, İsa'nın Şeria Irmağı'nda vaftiz edilmesinden Yeruşalim'de çarmıhtaki sona kadar. Yaklaşık 3 yıllık bir süre.

Bu Müjde'yi bir çocuk anlayabilir. Berrak suyu olan bir kuyu gibidir. Ama derin bir kuyu. Göründüğünden daha derin. İlk bakışta göze çarpmayan gizli hazineler orada hazır bekler. Bu aktarım, böyle ruhsal zenginliklere ulaşmanıza yardım etmek istiyor.

Aşağıdaki giriş metnini, doğrudan Markos'un anlatımına 1. Bölüm ile başlamak istiyorsanız, kolayca atlayabilir ya da daha sonra okuyabilirsiniz.

## Müjde'nin yazarı

Uzun süre Markos'un, Matta Müjdesi'nin yalnızca kısa bir özeti olduğu düşünüldü. Öteki Müjdeler kadar ilgi görmedi. Ta ki durumun tersi olduğu, yani öteki Müjde yazarlarının Markos'u zaten tanıdığı ve onun anlatımını kullandığı anlaşılana kadar. Bu Müjde'nin **yazarı** metinde kendini tanıtmaz. İsa'nın iki öğrencisi, iki görgü tanığı, Matta ve Yuhanna Müjdelerini yazdı. Peki, on iki elçinin sözcüsü Petrus'tan bir anlatıma ne dersiniz? Belki yazmayı pek sevmiyordu. Balıkçıydı. İsa'nın yaşamını, Egemenlik Müjdesi'ni vaaz etti ve öğretti. Onun sonraki çalışma arkadaşı ve sırdaşı Yuhanna Markos da iyi dinledi. Ve not aldı. Petrus'un ve Pavlus'un bu çalışma arkadaşı, genel olarak bu Müjde'nin yazarı kabul edilir. Bu yüzden ona **Markos'un yazdığı Müjde** denir. Büyük ölçüde Petrus'un bakış açısından. Bir görgü tanığının ve olaylara çok yakın olan birinin bakış açısından. Hatta elçilerin çoğundan daha yakın, Petrus'la birlikte İsa'nın çevresindeki en iç halkayı oluşturan Yuhanna ve Yakup dışında. Böylece İsa'nın bu yaşam öyküsü yetkisini Markos'un Petrus'la olan bağından alır.

Bu Müjde, Petrus'un hatırladıklarından ve vaaz ettiklerinden oluşur. Âdeta bir vaaz malzemesidir, **Tanrı'nın öyküsünü** anlatmak için yazılmıştır: **İsa'nın hizmeti, ölümü ve dirilişi**. Bu yüzden Markos anlatımına Müjde der, çünkü vaaz edilen, **duyurulan Müjde'yi** içerir. Tanrı'nın kurtuluşla ilgili iyi haberini Müjdesi aracılığıyla ileten bir müjdeci olarak yazar.

Markos olayların tam tarihsel sırasına pek önem vermedi. Çünkü bu yalnızca tarihsel bir anlatım değildir. Hayır, onun Müjdesi bir mesajdır! Onu amacına uygun biçimde bir araya getirdi.

Bir **Müjde yazarı** için olayların tam sırası en önemli şey değildir. Mesajı da teolojik olarak ayrıntılı biçimde işlemez. Bunu daha sonra başkaları yapacaktı. İsa'nın doğumunu anlatmaktan vazgeçer ve hemen O'nun halka açık hizmetine gelir. Sanki Egemenlik Müjdesi'ni açıkça, ikna edici ve meydan okuyan bir biçimde ortaya koymaya başlamak için sabırsızlanıyormuş gibi.

Markos'un ne zaman yazdığı tam olarak belirlenemez. Bazıları Petrus'un şehit edilmesinden önce, bazıları sonra diye düşünür. Mesih'ten sonra 60 ile 70 yılları arasındaki bir dönem düşünülür. Yeruşalim'in yıkılmasından önce mi yoksa

sonra mı olduğu da uzmanlar arasında tartışılır. Ancak onu İmparator Neron dönemine, Roma yangınından ve ardından gelen Hristiyan zulmünden sonraya tarihlendirmeye engel hiçbir şey yoktur.

Büyük olasılıkla **Roma'daki** Hristiyanlar için yazar. Roma yangınını – öyle deniyordu – İmparator Neron'un kendisi çıkarmıştı. Şüpheyi Hristiyanların üzerine çekti. Onları günah keçisi olarak kötüye kullandı. Böylece "ebedî kentte" Hristiyanlara karşı en acımasız zulüm başladı. Canlı meşaleler olarak yakıldılar ve yırtıcı hayvanların önüne atıldılar; zulüm onları en ağır biçimde vurdu. Markos Müjdesi'nin büyük bir bölümünü acılar öyküsüne, İsa'nın çilesine ayırır. İsa'nın yaşadığı sıkıntıyı ve direnişi yazar. Onun için özellikle zulüm ve acı içindeki Hristiyanları yüreklendirmenin önemli olduğunu, yalnızca İsa'nın yaşamı ve çilesiyle ilgili tarihsel bir anlatım derdinde olmadığını düşünmek kolaydır.

## Markos için İsa kimdir?

Markos Müjdesi'nde İsa Mesih'i kim olarak tanıtır? İsa'ya **Tanrı'nın Oğlu** der. Babanın sevgili Oğlu. Daha başta, Tanrı'nın Oğlu olarak O'nun Tanrı olduğu açıkça görülür. Oğul olarak O Mesih'tir, Tanrı'nın Meshedilmiş Olanı'dır. **İnsanoğlu** unvanını taşır. Bu, Daniel 7:13'ten bir yankıdır; orada O, EBEDİ OLAN'ın bir adı olan "Ezeli Olan" ile yakın bir ilişki içindedir. Yani yalnızca bir insan, Nasıralı yapı ustasının oğlu değil, bu üstün, eşsiz **onur unvanını** taşıyan kişidir. O, Tanrı'nın sonsuz egemenliğinin tahtı üzerinde hak sahibi olan **Davut Oğlu'dur**.

Son olarak O **hizmetkârdır**, Markos O'nu doğrudan böyle adlandırmasa da. Ama **O hizmet etmeye geldi** ve canını birçokları için, O'na güvenen herkes için fidye olarak vermeye.

## İsa'nın görevi

Markos yazdığında her şey çoktan tarih olmuştu. Geçmiş. Onun için sonradan apaçık olan şey, olayların içinde yaşayan öğrenciler, insanlar ve İsa'nın düşmanları için geçerli değildi. İsa'nın görevi onlardan büyük ölçüde gizli kaldı. Çarmıha kadar. Sonra O'nun kim olduğunu derinden sarsılarak dile getiren bir Yahudi değil, bir Romalı yüzbaşıydı: **Bu adam gerçekten Tanrı'nın Oğlu'ydu!** Sanki Markos, insanların gözünden İsa'nın kimliğiyle ilgili gerilimi sonuna kadar tutmuş gibi.

İsa'nın görevi, **Tanrı'nın egemenliğini duyurmak** ve bununla ilgili Müjde'yi ilan etmekti. Bu mesaja nasıl karşılık verilmeliydi? İman ve düşünce değişikliğiyle, yani tövbeyle.

O'nun aracılığıyla **bu egemenliğin belirtileri** gerçekleşir: Yetkiyle öğretti, cinleri kovdu, hastaları iyileştirdi, bağışlanma getirdi, cüzamlıları iyileştirdi, ölüleri diriltti. Bütün bunlar Egemenlik Müjdesi'ne aittir. Şeytan ve onun krallığı saldırıya uğrar. Ve yenilir. Silah zoru olmadan ruhsal bir savaş. Ama daha az dramatik değil. Ne var ki Tanrı'nın Egemenliği yavaş büyür. Beklendiği gibi bir anda gelmez. Yahudiler köklü bir değişim, yani Romalılardan kurtuluş bekliyordu. Ama İsa önce insanların yüreklerinin değişmesi gerektiğini açıkça göstermekle başlar.

Markos için Tanrı'nın egemenliği İsa aracılığıyla ve O'nu izleyenlerde başlamıştır. Ama bu egemenlik – bugünün bakış açısından da – ancak gelecekte, İnsanoğlu gökten geri döndüğünde tam olarak gelecek ve dünyayı dolduracaktır.

Gerçek Tanrı egemenliği ancak çarmıh yoluyla gelir. Yol acıdan yüceliğe gider. Çarmıh Tanrı'nın zaferidir. Bir yenilgi değil. Tanrı'nın ölçütleri dünyanınkinden, o zamanın ve bugünün ölçütlerinden farklıdır. O'nun Egemenliği'nin ve yönetiminin ilkeleri, yasaları, tanınma işaretleri sevgi, hizmet, komşuya adanmışlık, alçakgönüllülük ve esenliktir. Zor ve boyun eğdirme değil. Sonsuz Egemenlik'in gelecekteki yaşamını şimdiden almak ve yaşamak, işte Markos'un iyi haberi budur.

## Eski Antlaşma'dan yankılar

Markos için – dolayısıyla Petrus için de – İbranice Kutsal Yazılar, yani Eski Antlaşma büyük bir rol oynar. Ama Matta ve Luka gibi ondan alıntı yapmaz. İmalar ve birçok **Eski Antlaşma yankısı** vardır. Her zaman yüzeyde olmasalar da. Çok sayıda ima ve küçük ipucu vardır.

Markos'un anlatımında şu sorular altında kırmızı çizgiler görülebilir: **Markos İsrail'in öyküsünü nasıl yeniden yazar?** Bu, Mesih İsa aracılığıyla İsrail için yeni bir şans, yeni bir başlangıç, hatta yeni bir Mısır'dan çıkış olacağı anlamına gelir. Tanrı'nın halkını olmasını istediği yere ruhsal olarak varabilmek için: O'nun Egemenliği'ne. **İsrail'in eski öyküsü, gerçek İsrail olan İsa'nın yaşamında nasıl yeniden bulunur?** Karmaşık gibi geliyor, ama İsa kendini İsrail'le öylesine özdeşleştirir ki bu halkın yolunu bir kez daha yürür ve böylece İsrail'i asıl amacına kavuşturmak ister. **Markos, kilisenin dünyadaki rolünü anlatmak için Eski Antlaşma'nın yazılarını nasıl kullanır?** Markos kendisi de İsa aracılığıyla doğan kilisenin bir parçasıdır. Kilise de eski yazılardan öğrenir. Başlangıçta kilise için yalnızca bir Kutsal Kitap vardı ve o da Eski Antlaşma'ydı.

Aktarımımda Markos'u tamamlamak için öteki Müjdelerden alıntı yapmıyorum. Onun mesajını anlamak istiyoruz. Olayların olabildiğince eksiksiz bir resmini sunmak için bütün Müjdelerin metinlerinin yan yana konduğu **Müjde uyumları** vardır. Bu başka bir okuma biçimidir, o da çok ilginçtir, ama buradaki amaç bu değil.

## Yuhanna Markos'un başlıca kaygıları

Bu girişi bitirirken, Markos'un yüreğinde taşıdığı **başlıca kaygıların kısa bir özeti**:

**İsa'nın gerçek kimliği.** Bu kimlik, İsa'nın yeryüzündeki yaşamı boyunca neredeyse bütün insanlardan gizli kalır. Bu ancak O'nun göğe alınmasından sonra, Egemenlik Müjdesi ve göğe yükselip tahta oturan Mesih elçiler ve öğrenciler tarafından duyurulduğunda değişir. Bu tamamlanmış bakış açısından İsa'nın yaşamına bakabiliriz, âdeta yüreğimizin aydınlanmış gözleriyle. Sırrı biliyoruz!

**İsa'nın çilesi**, O'nun acılar öyküsü, İsa'nın gerçekte kim olduğunu gösterir. Ve bununla doğrudan bağlantılı olarak zulüm, acı ve şehitlik, gerçek **öğrenciliğin** işaretleri olarak.

**Tanrı'nın Egemenliği'nin** doğası ve gelişi, ayrıca İnsanoğlu'nun geri dönüşü sorusu.

İsrail'in kuzey bölümü olan **Celile'ye**, ama aynı zamanda İsa'nın kendini onlara da gönderilmiş bildiği komşu ulusların bölgelerine özel bir ilgi.

**Müjde** ve onunla gerçekte ne kastedildiği.

Çeşitli **insan gruplarını** anlatışı: Yahudi önderleri, İsa'nın gerçek ailesini ve özellikle O'nun öğrencilerini, Onikiler'i.

Markos'un mesajını duyan ya da bu Müjde'yi okuyan herkes, kişisel olarak İsa'nın karşısında durur! **O herkese sorar: Ben senin için kimim? Bana güveniyor musun? Beni izliyor musun?**

Kurtuluş günü şimdi ve bugündür, yarın değil, bir gün değil. Markos İsa'yı, O'na sadık kalalım, O'nun sözlerini koruyalım ve yerine getirelim diye böyle tanıtır. Evet, O'nun öğrencileri olalım diye.

## Gerçek imparator kim?

Metne girmeden önce, İsa hakkında daha önce yazılan her şeyi toplayan ve onu yazar Markos'un zamanındaki siyasi gerginliğin içine yerleştiren kısa bir ek daha. İsa Tanrı'nın Oğlu'dur, Baba Tanrı'nın sevdiği Oğul'dur. Hiçbir imparator bu iddiayı gerçekten ileri süremez. Yine de ileri sürdüler. İlk Roma İmparatoru Augustus'a "Divi Filius", yani tanrısal olanın oğlu deniyordu. İmparator, Roma İmparatorluğu'nda yaşayanlar için barış, "Pax Romana" getiren bir Mesih figürüydü. Ama Meshedilmiş Olan, Mesih, yalnızca İsa'dır. Vaat edilen Esenlik Önderi. Vespasianus'a iki mucize atfedildi: Bir körün ve bir sakat elin iyileştirilmesi. Bundan göklerin onayı çıkarıldı. Ama sayısız mucize yapan ve üzerinde göklerin açıldığı kişi İsa'dır. Bu Müjde'nin olası alıcıları olan Roma'daki Hristiyanlar, Roma İmparatorluğu'nun, canavarca İmparator Neron'un neden olduğu acı dolu durumlarında, Rab'leri ve Kurtarıcıları Mesih'in daha büyük olduğunu ve acılarında onların önünden gittiğini bilmeliydi. Batıp yok olmadı, tersine dirilişteki nihai zafere yükseldi. Zulüm, acı baskısı ve korku Hristiyanları sınırlarına getirir. Bu, başarısızlığa, ihanete ve inkâra da yol açar. Ama Mesih'te bağışlanma ve yeniden onarılma, ölümü yenen yaşam ve Tanrı'nın, kendisine karşı duran güçler üzerindeki zaferinin mesajı vardır. Markos bütün bu konulara bilerek değinir. Bu, yalnızca Roma'daki Hristiyanlar için düşünülmüş değil, bugüne kadar, her zamankinden daha çok yaşayan bir mesajdır.

# 1. Bölüm

**Tanrı'nın zaferiyle ilgili iyi haber** işte böyle başlar: İsa Mesih'in Müjdesi. Tanrı'nın Meshedilmiş Olanı'nın, Mesih'in! Tanrı'nın Oğlu'nun Müjdesi. Peygamber Malaki ve Yeşaya, RAB'bin, Yahve'nin önünden gidecek olan habercinin geleceğini çok önceden duyurmuşlardı. O'nun gelişini duyuracak ve hazırlayacak olanı: İşte, senin önünden ulağımı gönderiyorum, o senin yolunu hazırlayacak. RAB'bin, Yahve'nin yolunu hazırlayın, O'nun yolunu düzleyin ki layıkıyla karşılansın! Tanrı, Malaki 3 ve Yeşaya 40'ın duyurduğu gibi, yargı ve lütufla, yeniden onarmak için geliyor. Musa'nın ikinci kitabından, Çıkış 23:20'den sözler de bu alıntıda yankılanır: İşte, seni vaat edilen yere götürmek için önünden bir melek gönderiyorum. Bu, vaat edilen ülkeye yeni bir girişi müjdeleyen lütfun sesidir. Tanrı'nın kendisi tarafından yeni bir Mısır'dan çıkış ve ülkenin yeniden alınması. O zaman olduğu gibi Tanrı şimdi İsa'nın kişiliğinde ve gücünde geliyor. **Tanrı İsrail'i kurtarmak için yola çıkıyor.** Peygamberlerin sustuğu, hatta Tanrı'nın artık konuşmadığı 400 yıldan sonra, şimdi peygamber Yahya aracılığıyla Tanrı'nın uyandırma çağrısı geldi. Umutsuz bir halka. Ezilmiş ve peygamberlik sözlerinin yerine gelip gelmeyeceğinden, ne zaman geleceğinden emin olamayan bir halka. Ama her şey beklenenden farklı oldu. **Mesih bir taht aramadı, önce temiz yürekler ve köklü bir yaşam değişikliği aradı. İnsanların yüreklerinde egemenlik sürmek istiyordu.**

## Haberci: Vaftizci Yahya

Vaftizci Yahya, haberci, Yeruşalim'de değil, Yahudiye çölünde ortaya çıktı. Yahudilerin vaftiz olmaları, yaşamlarını kökten değiştirmeleri ve Tanrı'ya boyun eğmeleri gerektiğini vaaz etti. Günahlarının bağışlanmasını almaları için. Yahudiye'den ve başkent Yeruşalim'den insanlar onun yanına, dışarıya çıktılar. Başka zaman yalnızca Yahudiliğe geçen başka uluslardan insanlar, yani dönmeler vaftiz edildiği halde, bu insanlar Yahya tarafından Şeria Irmağı'nda suya batırılmaya ve günahlarını simgesel olarak yıkatmaya razı oldular. Bunu yaparken günahlarını itiraf ettiler, açıkça dile getirdiler ve onlardan pişmanlık duydular. Vaftiz aracılığıyla, bir zamanlar İsrail'in Kızıldeniz'den geçerek Mısır'dan kaçtığı gibi, günah dünyasını terk ettiler. Bir zamanlar İsrail Şeria Irmağı'ndan geçerek

Kenan ülkesine girmişti ve şimdi de bu, İsrail için yeni bir başlangıç anlamına geliyordu. En azından onun bir bölümü için. Yahya hiçbir rahatlık olmadan yaşıyordu. Çölde yalnız başına. Deri bir kuşakla bağlanmış, deve kılından basit bir giysi giyiyordu. Çekirge ve yaban balıyla beslenirdi. Peygamber İlyas gibi. Mesih'in habercisi olarak herkesin bilmesi gerekeni ilan etti: Benden sonra, hizmetim bittiğinde, benden daha güçlü olan geliyor. O öyle büyük ve yücedir ki eğilip O'nun çarıklarının bağını çözmeye bile layık değilim. Ben sizi suya batırdım. O ise sizi Kutsal Ruh'la vaftiz edecek. Peygamberlerin duyurduğu gibi. Çünkü yalnızca arınmaya ve bağışlanmaya değil, Tanrı'ya hizmet etmek için güce de ihtiyacınız var.

## Yahya İsa'yı vaftiz ediyor

Ve sonra oldu. Birdenbire ve beklenmedik bir anda, oysa Yahya O'nu duyuruyordu. Tanrı'nın Oğlu İsa, Yahya'yla aynı yaşta bir adam, Celile'nin Nasıra kentinden akrabası, birden Yahya'nın yanında duruyordu. Onun yanına Şeria kıyısına çıkıp gelenlerin arasında. Ve O, Mesih olduğu halde, ötekiler gibi bir günahkâr olmadığı halde, Yahya tarafından vaftiz edildi. Böylece Mesih yeniden başlamak isteyenlerin yanında yer aldı ve onların önünden giden oldu. Bir zamanlar İsrail'i Kenan ülkesine götüren Yeşu gibi. Yahya ile İsa Şeria Irmağı'ndan çıkınca, gök mucizevi bir biçimde yarıldı ve Kutsal Ruh, bir güvercinin yukarıdan bir insanın üzerine süzülerek inmesi gibi, görünür biçimde O'nun üzerine indi. Ve yukarıdan İsa'ya şöyle diyen bir ses duyuldu: "**Biricik, çok sevgili Oğlum yalnızca sensin, her şeyim sensin, bütün sevincim sensin**!" 30 yıldır Tanrı'yı hoşnut ederek yaşıyordu, ama şimdi halka açık hizmetinin zamanı gelmişti. Yalnızca üç buçuk yıl sürecekti. Evet, gök, Yeşaya'nın 64:1'deki duasına bir cevap olarak yarıldı; Yeşaya bu duayı katı yürekler ve yabancı ulusların İsrail üzerindeki egemenliği yüzünden umutsuzca haykırmıştı. Tanrı sefaleti değiştirmek, işleri tersine çevirmek ve yeniden egemenlik sürmek için Ruh'ta Mesih'in üzerine geldi. Bu, İsrailliler'in yüreklerinde başlayacaktı.

## İsa ve hizmetteki yaşamı

İsa'da Tanrı'nın zaferiyle ilgili iyi haberden önce savaş gelir. Vaftizinden hemen sonra başlar. Çünkü üzerine inmiş olan Ruh O'nu hemen Yahudiye çölüne gönderir. Orada kırk gün kaldı. Bir zamanlar İsrail'in 40 yıl çölde kalması gibi.

Şeytan, İblis ve Tanrı'nın düşmanı, bu süre içinde O'nu ayartmaya çalıştı. İnsanlar için verdiği bu savaştan ödünler ve itaatsizlik yoluyla vazgeçsin diye. O günlerde, kendisinden önceki Vaftizci Yahya gibi yalnızdı. Yabanıl hayvanların arasındaydı. Ama Tanrı'nın melekleri O'nu korumak ve güçlendirmek için O'na hizmet ettiler. Gökteki Babası böylece O'na yanında olduğunu bildirdi. **Tanrı'nın Oğlu, insanların ve bütün yeryüzünün kurtuluşu için verilen savaşın bu ilk, önemli bölümünü kendi lehine ve böylece bizim lehimize kazandı.** Vaftizci Yahya ölüme teslim edildikten ve sesi sustuktan sonra İsa Celile'ye döndü. O zamandan başlayarak Tanrı'nın Egemenliği'nin iyi haberini duyurdu: Zaman şimdi geldi, evet, önceden bildirilen yerine geliyor. Tanrı'nın Egemenliği yaklaştı ve güçle dünyaya giriyor. Şimdi düşünceyi değiştirmenin, tövbe etmenin, günahı bırakmanın ve Tanrı'nın zaferiyle ilgili iyi habere iman etmenin zamanıdır. İnsan ancak böyle Kral'ın egemenliği altına ve Tanrı'nın bereketi altına girer. Bu Müjde bir öğreti ya da dogma değildir. O bir kişidir. Bize gelmiş olan Tanrı'nın Oğlu. O, günaha, hastalığa, korkuya, cin tutmasına, ölüme ve İblis'e karşı savaşı başlatır. **İsrail'i ve bütün insanları günahın ve onun bütün sonuçlarının tutsaklığından çıkarmak için yeni bir Mısır'dan çıkış, son çıkışı başlatır.**

## İlk öğrenciler – İsa balıkçıları ardından gelmeye çağırıyor

Celile Gölü'nün kıyısında yürürken iki balıkçı görür, Simun'u ve kardeşi Andreas'ı; gölde ağlarını atıyorlardı. İsa onlara şöyle dedi: **Gelin, ardımdan gelin**. Sizi insan tutan balıkçılar yapacağım. Onlar da hemen, hiç duraksamadan ağlarını bırakıp O'nun ardından gittiler. Ve az ileride yine iki balıkçı vardı, teknelerinin yanında ağlarını onarıyorlardı: Zebedi oğlu Yakup ve kardeşi Yuhanna. Onları da öteki ikisi gibi çağırdı. Onlar da babalarını gündelikçilerle birlikte bırakıp hemen O'nun ardından gittiler. **Kimdi bu, böylece "Ardımdan gel" diyebilen?** Sonraki yıllarda ve çok geçmeden bunu bileceklerdi. O zamanki dünyayı altüst edecek olanların kendileri, sıradan balıkçılar olduğunu hiç tahmin etmiyorlardı. İsa'nın onlarla birlikte başlattığı işi sürdüreceklerdi.

## Kefarnahum'daki havrada

İsa öğrencileriyle birlikte Kefarnahum'a girer. Ve Şabat günü doğruca havraya gitti. Öğretim yerine. O, sıradan yapı ustası, orada öğretti. Herkes O'nun sözlerine şaşırdı, çünkü **yetkisi** olan biri gibi öğretiyordu. Canlı, etkileyici, evet,

yaşam sözleri. Din bilginlerinden alışık oldukları şeyden bambaşka. Onlar yalnızca Musa'dan ve kendi bilginlerinden alıntı yapabiliyorlardı, ama O, sanki bilgeliğin ta kendisiymiş gibi, ikinci bir Musa gibi konuşuyordu.

Bu havrada kötü, murdar bir ruhun ele geçirdiği bir adam vardı. Bu ruh adamı denetliyor ve başka zaman asla yapmayacağı şeyleri yapmaya zorluyordu. Ruhlar murdardı ve ele geçirdikleri kişilerin insanlığını büsbütün bozan şeyler yaparak onları kirletiyorlardı. Bu adam, evet, kötü ruh, onun içindeki bu cin İsa'ya şöyle dedi: Bizden ne istiyorsun, Nasıralı İsa? Bizi yok etmeye mi geldin? Seni tanıyorum, kim olduğunu çok iyi biliyorum, **Tanrı'nın Kutsalı**! İsa da ona sertçe buyurdu: Sus ve adamın içinden çık! Bu adamı bırakmak istemeyen ruh onu oraya buraya sarstı ve yüksek sesle yenilgisini haykırdı. Ve adamdan çıktı. Herkes dehşete düştü, çünkü hiçbiri böyle bir şeyi hiç görmemişti. Hepsi kendi kendilerine sordular ve birbirlerine şöyle dediler: Bu da ne? Bu yeni öğreti nedir? Karşı koyulamaz bir yetkiyle, bizim karşısında güçsüz olduğumuz kötü ruhlara bile buyruk veriyor, onlar da O'nun sözünü dinliyor, hatta O'ndan kaçıyorlar? **O konuşuyor ve dediği gibi oluyor.** Ve olay Celile'de orman yangını gibi yayıldı.

## Simun Petrus'un evinde

Hemen ardından havradan çıkıp Simun'la Andreas'ın evine geldiler. Yakup ve Yuhanna da onlarla birlikteydi. Simun'un kaynanası ateşler içinde yatakta yatıyordu. Bunu İsa'ya özel bir beklenti olmadan söylediler. En azından bilsin diye. İsa onun yanına gitti, elinden tuttu ve ateş hemen onu bıraktı. Ateşi hemen düştü ve hemen onlara hizmet edip yemek hazırladı.

Akşam olup güneş batınca, insanlar bütün hastaları, acı çekenleri ve kötü ruhların ele geçirdiği herkesi O'na getirdiler. Hâlâ Simun'un evindeydiler ve insanlar, hatta neredeyse bütün Kefarnahum köyü kapının önünde duruyordu. O da çeşit çeşit hastalıklara yakalanmış olanlardan yetişebildiği kadarını iyileştirdi. Ve birçok cin kovdu. Bunlar görünmeyen, murdar ve kötü ruhlardır. İsa onların kendisinden söz etmesini yasakladı, çünkü O'nu tanıyorlardı. O'nu, insan olarak yeryüzüne gelmesinden çok önce tanıyorlardı. O'nun **Tanrı'nın Kutsalı** olduğunu biliyorlardı, **insanları onlardan kurtarmak için insanlar adına savaşı başlatmış olan. Hastalıklardan ve günahlarından da.**

Ertesi sabah, çok erkenden, herkes daha uyurken ve ortalık hâlâ karanlıkken kalkıp dışarı çıktı. Issız ve çorak bir yere gitti. Yalnız başına dua etmek için. Babası'yla birlikteliği aradı ve Tanrı'nın kusursuz hizmetkârı olarak güç, bilgelik

ve yön göstermesi için yalvardı. Petrus ile ötekiler O'nun evde olmadığını fark edince O'nu aramaya çıktılar. O'nu bulunca, "Herkes seni arıyor" dediler. O ise şöyle dedi: Öteki yerleşim yerlerine de gidelim, orada da vaaz edeyim, çünkü ben bunun için geldim. Bir yerde kalamam. Daha pek çok kişi iyi haberi duymalı. Ve vardıkları bütün yerlerde havralara gitti, Müjde'yi, iyi haberi duyurdu ve cinleri kovdu.

## Yoldaki cüzamlı

Yolda bir cüzamlı O'na gelir. Kentin dışındaki yolda, çünkü kente asla giremezdi. O'nun önünde yere kapanır ve O'na yalvarır: İstersen beni cüzamımdan arındırabilirsin! İsa bu umutsuz yardım çığlığından, ama aynı zamanda bu güvenden yüreğinin derinliklerinde etkilendi. Derin bir acıma ve merhametle elini uzattı. **Ona dokundu**. Bu çok bulaşıcı deri hastalığına kendisinin de yakalanmasından hiç korkmadan. İsa şöyle dedi: İstiyorum, temiz ol! Cüzam hemen kayboldu, adam tamamen temiz oldu. Diri diri ölmeye mahkûm olan adam yaşamını geri almıştı. İsa ona ağzını sıkı tutmasını sıkıca tembihledi ve onu kâhine gönderdi. Musa'nın Levililer 14'teki kuralına göre kâhine gidip bir arınma sunusu sunmalı ve kâhine kendisini temiz ilan ettirmeliydi. Ama o gidip bunu her yerde anlattı. Evet, susamadı ve iyileşmesini her fırsatta kutladı.

Bunun sonucunda İsa artık kente açıkça giremez oldu. Bu yüzden İsa dışarıda, ıssız yerlerde kalıyordu. Ama oraya da her yandan akın akın O'na geliyorlardı.

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Yaşamında yapmak istediğin bir şey öğrendin mi?

İsa'da seni coşturan ne?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap! O'na hayranlığını dile getir!

Soruların var mı, açık olmayan bir şey var mı – yaz onu!

# 2. Bölüm

## Felçli bir adama bağışlanma ve şifa

Birkaç gün sonra yine Kefarnahum'a gitti. Bir eve. Bu, yörede duyuldu. Ve yine herkes geldi. Kapının önünde ve her yerde duruyorlardı, öyle ki artık geçecek yer kalmamıştı. İsa da onlara Tanrı'nın sözünü, Tanrı'nın Egemenliği'yle ilgili iyi haberi anlatıyordu. Derken **felçli bir adamı şiltesi üzerinde taşıyan dört adam** onu İsa'ya getirmek için geldi. Ama büyük kalabalık yüzünden İsa'ya yaklaşamadılar. Hiç düşünmeden onunla birlikte evin damına tırmandılar, samandan ve kilden yapılmış damı açtılar. Kolayca onarılabilen basit bir damdı. Ve felçliyi delikten İsa'nın bulunduğu evin içine indirdiler. Tam O'nun ayaklarının dibine. Dramatik bir hareket. Sözsüz bir şifa ricası. Bu adamların ne yaptığını ve bu adamı iyileştirebileceğine olan imanlarını görünce, felçliye şöyle dedi: **Oğlum, günahların bağışlandı!** Bunu görenlerin hepsi, belki damın hasarını kastettiğini düşündü. Ama bu sözler çok daha derine iniyordu ve çok daha fazlasını kastediyordu. Adam bağışlanma için İsa'ya gelmemişti, ama İsa ona önce bir insanın en çok ihtiyaç duyduğu şeyi armağan eder. Yüreğin iyileşmesini ve temiz bir vicdanı. Tanrı'nın bağışlaması en önemli şeydir. Ve insandan insana bağışlama, esenliğin en güçlü tohumudur. Orada oturan din bilginleri vardı, bu sözler karşısında donup kaldılar. Bu adam ne diyordu? Küfür ediyor. Günahları kim bağışlayabilir – yalnızca Tanrı. Kâhine gitmeli ve bağışlanmayı ancak orada bir kurbanla birlikte alabilir. Kendi içlerinden böyle düşündüler. İsa onların tepkisini hemen ruhunda sezdi. Yüreğinizde neler düşünüyorsunuz? Sizce hangisi daha kolay, ona, "Günahların bağışlandı" demek mi, yoksa "Kalk, yatağını topla ve yürü" demek mi? Ama İnsanoğlu'nun, tıpkı gökteki Tanrı gibi, yeryüzünde günahları bağışlama yetkisi olduğunu bilesiniz diye, felçliye şöyle der: Kalk, yatağını topla ve evine git. Felçli hemen kalktı ve yatağını aldı. Evin içinde ve önünde toplanmış olanların hepsinin önünden sağlıklı ve iyileşmiş olarak geçip gitti. Herkes coşkudan kendinden geçti ve Tanrı'yı yüceltti. Çünkü bu mucizeyi ancak O yapmış olabilirdi. Ve Tanrı gerçekten de evin içinde duruyordu, yalnızca bunu bilmiyorlardı. Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişlerdi.

## Vergi görevlisi Levi

Sonra İsa ile öğrencileri yine yakındaki gölün kıyısına gittiler. Bütün kalabalık yine O'na geldi. Orada onlara Tanrı'yla ilgili şeyleri hiç duymadıkları sözlerle öğretti. Oraya giderken Alfay oğlu Levi'yi vergi gümrüğünde otururken gördü; orası, Hirodes'in oğullarından birinin yönetim bölgesinden ötekine geçilen yerdi. Romalıların güvence altına aldığı nefret edilen bir meslekti. Kimse bu gümrük vergisini ödemek istemezdi, hele kendilerinden biri olan birine hiç. Bir İsrailli olarak bir hain gibi ondan uzak durulurdu.

İsa ona, daha önce öteki öğrencilere dediği gibi şöyle dedi: **Ardımdan gel!** Birinin onunla ilgilenmesine ve onu kişisel olarak adıyla çağırmasına büsbütün şaşıran Levi hemen kalktı, eşyalarını sonsuza dek topladı ve O'nun ardından gitti. Ve Levi, yani Matta, İsa'yı evine davet etti ve neşeli bir şölen başlattı. Meslektaşlarının birçoğu da geldi. Rahat rahat sofraya uzanmışlardı. İsa ve öğrencileri, vergi görevlileri ve günahkârlarla birlikte. Havradan dışlanmış olanlar. Yörede tanınıyorlardı ve onlardan uzak durulurdu. Birçoğu O'nun ardından gidiyordu, çünkü O'nun merhametini görüyor ve kendilerini O'na çekilmiş hissediyorlardı. Din bilginleri ve Ferisiler bunu görünce bir kez daha dehşete düştüler. Nasıl bu insanlarla birlikte şölen yapabilirdi? Bunu öğrencilere söylediler, çünkü O'nun yüzüne doğrudan söylemeye cesaret edemiyorlardı. Ama İsa onları duydu ve şöyle dedi: Hekime güçlülerin değil, hastaların ihtiyacı var. Hekim neden yalnızca sağlıklıların yanında olsun? **Ben İsrail'e ve bütün dünyaya kurtuluş ve şifa getirmek için geldim.** Günahkârları Egemenlik'e çağırmaya geldim. Doğruları değil. Ya da öyle olduğunu sananları. Günahkârlar günahkâr olarak kalmasın, ben bağışlama ve yüreklere şifa getiriyorum. Yalnızca tövbeyi vaaz etmiyorum, onların dostu da oluyorum ve onlarla aynı sofraya oturuyorum.

## İsa oruç üzerine

Vaftizci Yahya'nın öğrencileri ve Ferisilerin öğrencileri oruç tutuyorlardı. Belirli sürelerle hiçbir şey yemiyorlardı. İsa'ya, O'nun öğrencilerinin neden oruç tutmadığını sordular. O da onlara şöyle cevap verdi: Güvey aralarındayken düğün konukları oruç tutabilir mi? Güvey aralarındayken gerçekten oruç tutamazlar. Ama güveyin aralarından alınacağı günler gelecek, o zaman oruç tutacaklar. Güvey onlardan alındığında, evet, din bilginleri ve Ferisiler güveyi

öldürüp düğün şölenine son verebileceklerini sandıklarında. Büyük düğün şöleni, Mesih aracılığıyla yaratılan Tanrı'nın yeni dünyasının harika bir resmidir. Herkesin fazlasıyla yeteceği kadar şeye sahip olacağı ve herkes için esenlik ve adaletin olacağı yeni bir dünya. Kimse eski bir giysiye yeni kumaştan bir yama dikmez. Yoksa yeni yama kopar, yeni olan eski, yıpranmış kumaştan ayrılır ve yırtık öncekinden daha kötü olur. Kimse hâlâ mayalanan yeni şarabı eski tulumlara da koymaz. Çünkü yeni şarap eski tulumları patlatır. O zaman ikisi de heba olur. Yeni şarap yeni tulumlara konur. **İsa bambaşka yeni bir şey getirdi. Şifa, bağışlama, merhamet, dışlanmışlara yakınlık ve yeniden başlama şansı.** Bu, din bilginleri ve Ferisilerin katılaşmış düşüncesine ve geleneklerine uymuyordu. Onlar eskiyi çoktan sayısız emir ve yasaktan ve gereksiz geleneklerden oluşan insan yapımı bir sisteme dönüştürüp şişirmişlerdi. Böylece Musa'dan ve Kutsal Yazılar'dan uzaklaşmışlardı. Ama günahkârların topluluktan sürekli dışlanması İsa'nın lütfunda sona erdi. İsa kendi zamanının Yahudilerini ve bugün de bütün insanları kendisini dinlemeye ve ardından gitmeye çağırdı. Yaşamın kendisi olan ve yeni yaşam veren O'na. Herkes için, özellikle dışlanmışlar, reddedilmişler ve günahkârlar için. Yeni olan O'nda başlamıştı ve eski olan geri çekilmek ve geride bırakılmak zorundaydı.

## İsa Şabat üzerine

Şabat günü İsa ekinlerin arasından geçiyordu. Yanında öğrencileri vardı, yürürken başak koparıyorlardı. Ferisiler O'na şöyle dediler: Bak, öğrencilerin yasak bir şey yapıyor. Bunu başkaları yapsaydı umurlarında olmazdı. Ama İsa'yı ve öğrencilerini, O'nu suçlayabilecekleri bir şey bulmak için dikkatle gözlüyorlardı. O da onlara şöyle dedi: Davut'la yanındakiler çok acıktıklarında Davut'un ne yaptığını hiç okumadınız mı? Başkâhin Aviyatar zamanında Tanrı'nın evine girip kâhinlerden başka kimsenin yemesine izin verilmeyen adak ekmeklerini nasıl yediğini? Hem de hepsine ondan verdi. Onlara şöyle dedi: Şabat insan için yaratıldı, insan yorucu bir haftadan sonra dinlensin ve Tanrı'ya şükretsin diye. İnsan Şabat için yaratılmadı. Şabat insana verildi. Önce insan vardı. Şunu bilin: İnsanoğlu Şabat'ın da Rabbi'dir. İsa burada dolaylı olarak, henüz tanınmamış ve henüz tahtında taç giymemiş Kral'ın, Davut Oğlu'nun kendisi olduğuna işaret ediyordu. Ve Şabat'ın Rabbi olarak, Şabat'ı yaratmış olan da O'ydu.

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Yaşamında uygulamak istediğin bir şey öğrendin mi?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap!

# 3. Bölüm

## Şabat günü havrada şifa

İsa yine Kefarnahum'daki havraya gitti, aynı gün, Şabat günü. Orada eli kurumuş ve felç olmuş bir adam vardı. Ve O'nu Şabat günü adamı iyileştirecek mi diye gözetliyorlardı. O'nun bunu yapabileceği onlar için zaten açıktı, ama bunun şimdi onlar için hiçbir anlamı yoktu. Çünkü O'nu suçlamak için çaresizce bir gerekçe arıyorlardı. İsa eli kurumuş adama şöyle der: Buraya gel ve ortaya dur. Herkes seni görsün. Sonra kendisini gözetleyenlere şöyle dedi: Şabat günü iyilik yapmak mı, kötülük yapmak mı Kutsal Yasa'ya uygundur? Can kurtarmak mı, yoksa yardım etmeyerek öldürmek mi? Söz söylemeden oturup sustular. Bu vicdan sorusuna ne diyebilirlerdi ki? Ya kendileri yardıma muhtaç olsalar ve onu Şabat günü alabilseler? O zaman onlara baktı, orada susarak oturan ve **her zaman iyilik yapmak gerektiğini** ve Şabat olsun olmasın, hiç tartışmasız her zaman ve her an can kurtarmak gerektiğini dillerine getiremeyen herkese. Onlara, bütün çevresindekilere öfkeyle baktı. Onları buruşmuş bir el lanetiyle cezalandırmadı. Hayır, yüreklerinin bu inatçılığı ve katılığı yüzünden derin bir üzüntü içindeydi. Sonra ortadaki adama baktı ve ona şöyle dedi: Elini uzat! Adam elini uzattı ve eli o anda iyileşti. O iyilik yaptı, onlar ise bunu engellemek istediler.

Bunun üzerine din bilginleri öfkeden kudurmuş olarak dışarı çıktılar ve siyasi önderler olan Hirodes yandaşlarıyla O'nu nasıl öldürebileceklerini görüştüler. Niyetlerini gerçekleştirecek yetkileri yoktu, bu yüzden siyasi yetkiyle birleşmek, ama önce onu ikna etmek zorundaydılar. Her neyse, kararları verilmişti, soru yalnızca ne zaman saldırabilecekleriydi.

## Gennesaret Gölü kıyısında toplu şifalar

İsa öğrencileriyle birlikte göl kıyısına çekildi. Celile'den, Yahudiye'den ve Yeruşalim'den de büyük bir kalabalık ardından geldi. Ayrıca İdumeya'dan, Şeria Irmağı'nın öte yakasından ve Sur ile Sayda çevresinden de. O kadar çoktular ki. O'nun ne yaptığını ve tek bir insanı bile geri çevirmediğini duymuşlardı. Bu yüzden hepsi geldi. Büyük bir olaydı. Bu kalabalığın altında ezilmemek için öğrencilerine bir teknenin hazır tutulmasını söyledi. Çünkü gelen herkesi

iyileştiriyordu. Kalabalık itişip kakışıyordu. Hatta O'na dokunmak için başkalarının üzerinden O'na atılıyorlardı. Cinliler geldiğinde O'nun önünde yere, dizlerinin üzerine düşüyorlardı. Ve onların içindeki kötü ruhlar korku ve telaşla bağırıyordu: Sen Tanrı'nın Oğlu'sun! Fark ettikleri şey onlara yardım etmiyordu ve hoşlarına da gitmiyordu, çünkü güçsüzdüler. Yenilgilerinin zamanının geldiğini hissediyorlardı. Bu savaşı kaybedeceklerini seziyorlardı. Bu yüzden bu sözlerle O'nu denetim altında tutmaya çalışıyorlardı.

Ama İsa hakkındaki gerçeği duyurmak onlara düşmezdi. Zaman da henüz olgunlaşmamıştı. İsa da kim olduğunu açığa vurmasınlar diye onları sertçe azarladı.

## İsa on iki öğrencisini çağırıyor

İsa bir dağa çıktı ve istediği herkesi yanına çağırdı. Onlar da O'na geldiler. Bunlar yalnızca şifa için gelenler değil, O'nu izleyenlerdi. Aralarından on iki kişi seçti. Bunlar O'nunla birlikte olacaklardı. Donatılmak için öğrenecek ve İsa'nın yaşadıklarını yaşayacaklardı. Onları, O'nun yaptığını yapmaya gönderecekti: Vaaz etmeye ve yetkiyle kötü ruhları, cinleri kovmaya. Savaş sürüyor. Bu çağrı ve hizmet genişletilecekti, çünkü İsa insan olarak tek başına sınırlıydı. Ve bir gün artık onların arasında görünür olmayacaktı. Aralarından on iki kişi seçti. İsrail'in on iki oymağı gibi. On iki elçide, Tanrı'nın bütün İsrail'i gözünün önünde tuttuğu ve İsrail'in Egemenlik'te yeniden onarılmasının önceden görüldüğü ortaya çıkar. Söz konusu olan yalnızca bir şifa görevi değil, her bakımdan bir yenilenmedir. İşte **Onikiler**:

- Petrus (taş) adını verdiği Simun
- Zebedi oğlu Yakup
- Yakup'un kardeşi Yuhanna. Bu ikisine Boanerges, yani Gök Gürlemesi Oğulları adını verdi.
- Andreas
- Filipus
- Bartalmay
- Matta
- Tomas
- Alfay oğlu Yakup
- Taday
- Kenanlı Simun

- O'nu ele veren Yahuda İskariot.

## Mesih'in ailesi – birinci bölüm

İsa bir eve gelir. Ve yine birçok insan O'na gelir. O ve öğrencileri ekmeklerini yemeye bile fırsat bulamazlar. Bunu ailesi duydu ve O'nu aramaya çıktılar. Kardeşlerinin çevresindeki bu kargaşadan bıkmışlardı. O'nun aklını büsbütün yitirdiğini söylediler. Parmakla gösteriliyorlardı, bu onları utandırıyordu.

## Ruh'a küfür

Yeruşalim'den önemli din bilginleri inmişti. Olanları duymuş ve görmüşlerdi. O'nun hakkında hiç olmadığı kadar çabuk ve sert bir yargıya vardılar: O'nun içinde cinlerin önderi Baalzevul etkindi. Onun aracılığıyla ve onun gücüyle cinlilerden cinleri kovuyordu. Bunun üzerine İsa onları yanına çağırdı ve onlara benzetmelerle konuştu: Şeytan Şeytan'ı nasıl kovabilir? Bir krallık kendi içinde savaşırsa ayakta kalamaz. Bir ev kendi içinde bölünürse ayakta kalamaz. Eğer cinlerin önderi Şeytan kendine karşı ayaklanmış ve kendisiyle savaşıyorsa, yaşamını sürdüremez. Bu onun sonu olurdu. Hiç kimse güçlü adamı önce yenip bağlamadıkça onun evine girip eşyalarını yağmalayamaz. Ancak o zaman evi yağmalayabilir. **Galip olan benim** ve gördüğünüz gibi eşyalarını yağmalamaya başlıyorum.

Size doğrusunu söyleyeyim: İnsanların bütün günahları ve bütün küfürleri bağışlanacak. Ama cinleri gücüyle kovduğum Kutsal Ruh'a küfreden sonsuza dek bağışlanmayacak. Böylece sonsuz bir günahın suçlusu olur. Onların küfrü, İsa'nın bütün bu işleri kötü bir ruhun gücüyle yaptığını ileri sürmekti. Buna inanan ve bunda direnen, tövbe etmeden bağışlanma bulamayacak.

## Mesih'in ailesi – ikinci bölüm

Bu arada annesiyle kardeşleri gelmiş, kapının önünde duruyorlardı. İnsanlar O'nun çevresinde oturmuş O'nu dinliyorlardı. Sonra haber O'na ulaştı: Annen, kardeşlerin ve kız kardeşlerin dışarıda duruyor, seni arıyorlar. O da onlara şöyle cevap verdi: Annem, kardeşlerim ve kız kardeşlerim kim? Çevresine bakındı ve çevresinde oturanların hepsine göz gezdirdi. Sonra şöyle dedi: Bakın, hepiniz benim annem ve kardeşlerimsiniz! **Tanrı'nın isteğini yerine getiren herkes benim kardeşim, kız kardeşim ve annemdir!**

İşte bugün, 2000 yıl sonra bütün yeryüzüne yayılmış olan ve bir gün Baba'nın evinde yaşayacak olan Tanrı'nın gerçek ailesi budur. Sonsuza dek Tanrı'nın ailesi olarak.

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Bir şey öğrendin mi, belki yaşamında uygulamak istediğin bir şey?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap!

Soruların varsa, açık olmayan bir şey varsa, yaz onu!

# 4. Bölüm

## İsa, Tanrı'nın Egemenliği'ni benzetmelerle anlatıyor

### Ekinci ve dört çeşit toprak benzetmesi: "Dinleyin"

İsa duyurma görevini sürdürdü. Yine Gennesaret Gölü kıyısında. Gittikçe daha çok insan geliyordu. Ezilmemek ve yine de olabildiğince çok insana ulaşmak için bir tekneye binip kıyıdan birkaç metre açıldı. Bir arenadaki gibi birçok insana ulaştı. Suyun yüzeyi sözlerini bütün dinleyenlere taşıdı. İnsanlara ve öğrencilerine birçok şeyi karşılaştırmalarla, benzetmelerle öğretti. Öğretişinde onlara şöyle dedi: **Dinleyin!** Düşünün ki çiftçi tohumla tarlaya çıkıyor ve tohumu olabildiğince düzgün serperek ekiyor. Bu sırada tohumların bir kısmı yol kenarına düştü. Kuşlar gelip hepsini yiyip bitirdi. Başka tohumlar az topraklı, kayalık yere düştü. Orada tohum çabucak filizlenip büyüdü. Güneş üzerine kavurunca filizler, derin kökleri olmadığı için çabucak kurudu.

Başka tohumlar dikenler arasına düştü. Dikenler de çabucak büyüdü, ama dikenler büyüyen tohumu yine boğdu. Burada da ürün olmadı. Sonra tohum iyi toprağa düştü. Filizlendi, boy attı ve ürün verdi. Farklı miktarlarda: bir başak 30, bir başkası 60 ve bir başkası hatta 100 tane. **Kulağı olan iyi, dikkatle ve açık yürekle dinlesin!** Daha sonra bütün insanlar evlerine gidince, Onikiler ve hâlâ O'nun çevresinde olan herkes O'na sordular: Bu benzetmeler ne anlama geliyor? Bunlarla ne demek istiyorsun? O, kendisi de ilahi ekinci olan, onlara şöyle dedi: Benimle birlikte olan ve ardımdan gelen sizlere Tanrı'nın Egemenliği'nin sırrını anlamak armağan edildi. Sizin için artık bir sır değil, bilgi ve anlayıştır, çünkü size açıklandı. Ama dışarıda olanlara, açık bir yürekle gerçekten dinlemeyenlere her şey benzetmelerle anlatılır. Yeşaya 6:10'un da söylediği gibi: Bakıp bakıp görmesinler, dinleyip dinleyip anlamasınlar, yoksa dönüp bağışlanırlar. Söylediğimi ve yaptığımı duyan ve gören birçok katı ve katılaşmış yürek var. Ama iman etmeleri için daha neler olmalı?

Ve onlara şöyle der: Bu benzetmeyi anlamıyor musunuz? Öyleyse öteki bütün benzetmeleri nasıl anlayacaksınız? Ekinci Tanrı'nın sözünü eker; benim yaptığım gibi onu duyurur ve iletir, öyle ki söz yüreklere, evet, yüreğin toprağına düşsün. Yol kenarındakiler, sözü duyan, ama Şeytan'ın, İblis'in gelip sözü alıp götürdüğü

ve geriye hiçbir şey kalmadığı insanlardır. O, Tanrı'nın Krallık egemenliğinin bütün insanlara ulaşmasını mutlaka engellemek ister. Tanrı'nın sözünü, iyi haberi sevinçle kabul edenler vardır. Bu, az topraklı kayalık yere düşen tohumdur. Bunların kökü yoktur, dönektirler, anın insanlarıdır. İman, sıkıntı ya da Müjde uğruna gelen zulüm yüzünden sınandığında büsbütün şaşırırlar. Hayal kırıklığına uğrayıp imanı yeniden bir kenara atarlar. Sonra dikenler arasına ekilenler vardır. Söz yüreklerine ulaşmış, büyümeye başlıyor. Ama sonra, belki Müjde'den bekledikleri, hızlı çözümleri olmayan yaşam kaygıları gelir. Zenginliğin ve kariyerin ayartıcılığı da yaşamın amacını sözden uzaklaştırır. Birçok şeye duyulan arzular yaşamda yer edinir. Böyle bir şey Müjde sözünü boğar. Yalnızca kısa bir uyanıştı. Bir de sözün iyi toprağa düştüğü kişiler vardır. Dönmeye ve sadakate istekli olunan, sözün kabul edilip ürün verdiği ve sözün her şeyden daha önemli olduğu kişiler. Zorluklara ve sorulara karşın. Böyleleri ürün verir, kimi otuz, kimi altmış ya da yüz kat. Tanrı'nın kendisinin onlarda büyütüp olgunlaştırdığı ürün.

## Kandil benzetmesi

İsa onlara şöyle dedi: Kandil, bir kabın ya da yatağın altına konmak için yoktur. Her yeri aydınlatacağı yere konmalıdır. Karanlıkta gizli olan her şey bir gün açığa çıkarılacak, saklı olan her şey de ışığa çıkacak.

Benim mesajım, Egemenlik Müjdesi, gizli kalmaz. Ben dirildiğimde ve Babam'ın tahtında olduğumda bütün dünyaya taşınacak.

**Kulağı olan iyi, dikkatle ve açık yürekle dinlesin!**

Hangi ölçüyle ölçerseniz, size de o ölçüyle ölçülüp verilecek. Beni nasıl değerlendirirseniz, öyle alacaksınız. Beni kabul ederseniz, her şeyi alırsınız. Bana sahip olana benden daha çok, evet, her şey verilecek. Yalnızca kim olduğumu merak eden, bana iman etmeyen ve ardımdan gelmeyen, bana olan bütün ilgisini yitirecek. Ve Tanrı'nın Egemenliği'nde hiçbir payı olmayacak.

## Büyüyen tohum benzetmesi

Tanrı'nın Egemenliği, bir adamın çıkıp toprağa tohum ekmesine benzer. Bunu yaptıktan sonra beklemekten, uyumaya gitmekten ve yeniden kalkmaktan başka bir şey yapamaz. Hem de birçok kez. Tohumun da filizlenip büyüyene kadar önce toprakta uyuması gibi. Tohumun nasıl büyüdüğünü ve bunun nasıl olduğunu bilmez. Toprak kendiliğinden ürün verir – bir diriliş gibi –, önce ot, sonra başak ve sonra başakta buğday taneleri büyür. Tane olgunlaşınca orağını

alıp çıkar ve hasadı toplar. Evet, Yoel 3:13'ün daha önceden duyurduğu gibi hasat toplanır. Küçük başlangıçlar gereklidir ve değerlidir. Ve asla küçümsenmemelidir. Büyümek için zaman gerekir. Tanrı'nın Krallık egemenliği bir anda görünür olmaz ve her yerde birden ortaya çıkmaz. Her şeyin olgunlaşmak ve büyümek için zamana ihtiyacı vardır. Ama Tanrı'nın uzun zamandır özlenen hasadı gelecek. **Evet, gelecek. Sözü ekin ve dayanın!**

## En küçük hardal tanesi benzetmesi

Ve şöyle dedi: Tanrı'nın Egemenliği'ni başka neye benzetebiliriz? Toprağa en küçük ve göze çarpmayan tohum olarak konan bir hardal tanesine. Ama sonra filizlenir ve büyür. Bütün otlardan daha büyük olur. Çalı öyle büyük dallar salar ki kuşlar bile gölgesinde yuva yapar. Küçük başladı, İsa ve Onikiler'le, ama sonunda Tanrı'nın Egemenliği bütün yeryüzüne yayılacak. İnsanlara daha birçok benzetmeyle konuştu. Ama yalnızca benzetmelerle. Öğrencilerine ise onları özel olarak ve ayrıntılı biçimde açıkladı.

## İsa Gennesaret Gölü'ndeki fırtınaya hükmediyor

O gün akşam olunca İsa öğrencilerine şöyle der: Gölün karşı yakasına geçelim. Kalabalıkla vedalaştılar. Öğrenciler tekneyi hazırladılar ve İsa'yı olduğu gibi yanlarına aldılar. Yorgun ve bitkin. Başka tekneler de onlara katıldı. Derken hiç yoktan şiddetli bir fırtına koptu. Tepelerden güçlü rüzgârlar indi. Düşman bir güç gibi. Evet, bu Tanrı'nın Oğlu'na bir saldırıydı. Dalgalar tekneye vuruyordu, öyle ki tekne su dolmaya başlamıştı. Tehlikeli bir durum. İsa teknenin arkasındaydı. Gökteki Babası'nın korumasının her an orada olduğuna güvenerek bir yastığın üzerinde uyuyakalmıştı. Öğrenciler O'nu uyandırıp sitemle şöyle dediler: Öğretmenim, ölüyoruz, umurunda değil mi? İsa uykudan uyandı. Fırtınayı azarladı ve ona sertçe buyurdu: Sus, dur! Ve fırtına nasıl geldiyse öyle dindi. Büyük bir sessizlik oldu. Onlara şöyle dedi: Neden yılıyorsunuz? İmanınız yok mu? Ben buradayım ya. Öğrenciler büyük bir korkuya kapıldılar, neredeyse fırtınadan korktukları kadar. Ve dehşet içinde birbirlerine fısıldadılar: **Göl de rüzgâr da sözünü dinlediğine göre bu kim? Kiminle karşı karşıyayız?**

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Bir şey öğrendin mi, yaşamında uygulamak istediğin bir şey?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap!

Soruların mı var ya da anlamadığın bir şey mi? Yaz onu!

# 5. Bölüm

## Karşı kıyıda, Gergesa'da cinli adamın kurtuluşu

### Tanrı kendisini sormayanlara kendini gösteriyor (Yeşaya 65:1-5)

Tekneyle gölün karşı yakasına, Gerasalılar'ın ülkesine gelirler. O günlerde burası İsrail değil, yabancı ülkeydi, Dekapolis. Bu, Suriye eyaletinde On Kent bölgesiydi. İsa orada tekneden iner inmez hemen bir adam O'nu karşıladı. Bu adamda kötü bir ruh vardı, onun tarafından ele geçirilmişti. Mezar mağaralarında, ölülerin yanında barınıyordu. Kentte yaşayamazdı. Çünkü zapt edilemiyordu, herkes için bir tehlikeydi. Zincirle bile bağlanamıyordu. Çoğu kez ayaklarına pranga vurulmuş ve zincirlerle bağlanmıştı, ama o kadar güçlüydü ki onları her seferinde kırıyordu. Onu evcilleştirecek kadar güçlü kimse yoktu, çünkü yabanıl bir hayvan gibiydi. Gece gündüz mezar mağaralarında ve tepelerde dolaşıyordu. Murdarlığın vücut bulmuş haliydi. Cesetlerin peşindeydi. Yaşayan ölümü temsil ediyor. Yüksek sesle bağırıyor ve kendini taşlarla yaralıyordu. Çıplak, yalnız bırakılmış, bir enkaz. Şimdi İsa'yla karşılaşan, insanlığından en çok soyulmuş ve en sefil kişiydi.

Bu adam, kaosu içinde kurtuluş ve şifa özleyen bütün dünyanın bir resmi değil mi?

Bu adam İsa'yı uzaktan görünce O'na koştu ve önünde yere kapandı. Yüksek sesle bağırdı, ama bunlar kötü ruhun sözleriydi: Benden ne istiyorsun, Yüce Tanrı'nın Oğlu İsa? Burada ne arıyorsun? Sana karşı hiçbir şansım yok. Güçlü olan sensin. Sana yalvarırım, bu adama işkence ettiğim gibi bana işkence etme! Çünkü İsa ona şöyle demişti: Çık bu adamdan, ey murdar cin ve eziyetçi ruh! İsa ona sordu: Adın ne, kötü ruh? O da şöyle cevap verdi: Adım Lejyon, çünkü sayımız çok. Romalıların bir lejyonu 6000 asker ve 120 atlıdan oluşuyordu. Adamı yalnızca bir değil, birçok cin ele geçirmişti. Ve cinler O'na kendilerini bu bölgeden göndermemesi için birçok kez ve ısrarla yalvardılar. Dik kıyıda büyük bir domuz sürüsü otluyordu. Kötü ruhlar domuzların içine girmek için O'ndan izin istediler, çünkü her zaman bir barınak ararlar, insanları, başka türlü olmazsa hayvanları da. İsa da onlara izin verdi. Kötü ruhlar Yahudiler için murdar olan domuzların içine girince yıkıcı işlerini sürdürdüler. Sürü dağdan aşağı göle atıldı

ve hepsi boğuldu. İsa öyle istediği için değil, cinler öyle istediği için. Yaklaşık 2000 domuz vardı. Belki de böylece insanları İsa'ya karşı kışkırtmak istiyorlardı. Bunu da başardılar. **Ama adam artık temiz ve özgürdü**. Domuz çobanları olanları dehşetle görünce kaçtılar. Kentte ve köylerde anlattılar. İnsanlar da görmek için dışarı çıktılar. İsa'nın yanına gelirler. Gözlerine inanamazlar, çünkü cinlerin ele geçirdiği adam giyinik, aklı başında ve tamamen olağan biçimde İsa'nın yanında oturuyor. Lejyonu, yani çok sayıda kötü ruhu taşıyan adam yine bir insan, hayvan gibi değil. İçlerine korku düşer. Bu onlara büsbütün tekinsiz gelir. Her şeyi, cinlinin kurtuluşunu ve domuzların göle atılışını görmüş olanlar, yeni gelenlere anlattılar. Sevinecekleri ya da İsa'yı davet edecekleri yerde, O'na bölgelerinden gitmesi için yalvarırlar. Onlar, dışarıda olanların, bakıp da görmeyenlerin ve dinleyip de anlamayanların bir örneğidir. İsa yeniden tekneye gidip bindi. Bu kıyıdaki görevi, putperest topraklara yaptığı akın başarıyla tamamlanmıştı. Gelecek Krallık egemenliğinin işareti verilmişti. Celile'de olduğu gibi burada da. İyileşen adam, akrabalarından büsbütün farklı olarak, ne olursa olsun İsa'nın yanında kalmak istiyordu. O'nun ardından gitmek. Kurtarıcısının yanında olmak istiyordu, sonsuza dek. Ama İsa buna izin vermedi. Onun yerine ona şöyle dedi: Ailene git ve Rab'bin senin için neler yaptığını ve sana ne kadar merhamet ettiğini onlara anlat. O da gidip bütün On Kent bölgesinde İsa'nın, evet, Tanrı'nın kendisi için neler yaptığını duyurdu. Ve bundan sonra da yapmaya açıkça hazır olduğunu. Evet, gölün karşı yakasına geri dönmüş olan İsa'nın duyuru hizmetini sürdürdü. Bunu duyan herkes şaşırdı. Hem de kaybolan domuzlara kızdıklarından daha çok.

Bu metinde seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Gündelik yaşamın için bir şey öğrendin mi?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap!

Soruların mı var ya da anlamadığın bir şey mi? Yaz onu!

## Yayir'in kızının diriltilmesi – 1. bölüm

## İsa murdar olanlara dokunuyor – yeniden yaşayabiliyorlar

Karşı kıyıya, Kefarnahum yakınlarına varınca, her zamanki gibi yine birçok insan O'nu görmek için göl kıyısında toplandı. Havra yöneticilerinden biri olan Yayir

de oradaydı. Konumu ve bir havra yöneticisinin saygınlığıyla ilgili bütün çekincelere ve olası risklere karşın. Onu belirli bir şey harekete geçiriyordu. O'nu görünce yanına gitti ve ayaklarına kapandı. O'na yalvararak şöyle dedi: Benim için çok değerli olan ve çok sevdiğimiz kızım ölmek üzere. Lütfen ellerini onun üzerine koy, iyileşsin ve yaşasın! İsa Yayir'in çaresizliğini gördü ve onunla birlikte evine gitti. İnsanlar bunu duydu ve sıkış tıkış bir kalabalık O'nun ardından gitti.

## Kronik kanaması olan kadın

Bu sıkış tıkış kalabalığın içinde 12 yıldır durmayan bir kanaması olan bir kadın vardı. Bu yüzden Kutsal Yasa'ya göre murdardı. Kocası yok, topluluğu yok, insanlardan hep ayrı. Yalnız bırakılmış ve yapayalnız. Çok acı çekmiş ve hekimlerde şifa bulmak için her şeyi denemişti. Bu bütün varlığını yutmuştu. Durumu düzeleceğine daha da kötüleşmişti. Ama hastalığı asla kabullenmemiş ve içten içe pes etmemiş, şifa aramayı sürdürmüştü. Şimdi İsa'yı, şifa vereni, büyük hekimi, evet, hekimlerin hekimini duymuştu. O'nun giysisine bir dokunsa iyileşeceğinden emindi. Murdar biri olarak O'na asla doğrudan seslenemezdi. İzdihamın içinde O'na arkadan dokunmayı başardı, göze batmadan, yüzüne bakmadan. Ve öyle oldu: Hemen iyileşti. Bunu hissetti. Ama İsa da bir şey hissetti, yani kendisinden çıkan şifa gücünü. Dokunuşla murdar olmamıştı. Tam tersiydi. Çünkü O **Tanrı'nın Kutsalı'ydı**. Hemen dönüp sordu: Giysilerime kim dokundu? Yayir'in evine giderken bu şimdi O'nun için önemli miydi? Yayir'in kızı için zaman daralıyordu. Bunu neden şimdi bilmek istiyordu? Evet, iyileşen kişi, İsa'nın kendisini ve sıkıntısını bildiğini bilmeliydi. Öğrencileri şaşkınlıkla karşılık verdiler: İnsanlar çevrende itişip kakışıyor, sen de bir de "Bana kim dokundu" diye soruyorsun. Ama İsa kendisine dokunan kadını görmek için çevresine bakındı. Kadın İsa'nın kendisini kastettiğini anladı ve korkuya kapıldı. Artık daha fazla saklanamazdı, titreyerek O'nun önünde, Kutsal Olan'ın önünde diz çöktü. Başından geçen her şeyi ve son umudunu yalnızca O'nda gördüğünü O'na anlattı. O da ona şöyle cevap verdi: **Kızım, imanın seni kurtardı. Esenlikle git ve yeniden yaşamaya başla**. Derdinden kurtuldun. Yaşamın izdihamı ne kadar sık olursa olsun, ne kadar umutsuz olursa olsun, ne kadar değersiz olursan ya da kendini öyle hissedersen hisset, imanla elini İsa'ya uzat! Şifayı, İsa olan yaşam ağacından bir yaprak gibi al!

## Yayir'in kızının diriltilmesi – 2. bölüm

O daha kadınla konuşurken, havra yöneticisinin tanıdıkları kara haberle Yayir'in yanına gelir: Kızın öldü. Öğretmen'i neden daha fazla rahatsız ediyorsun? Eve gel. İsa bunu duymuştu ve sonra Yayir'e şöyle dedi: **Korkma! Yalnızca iman et! Bana güven!** Sonra öğrencilerinden yalnızca Onikiler'in iç halkası olan Petrus'u, Yakup'u ve Yuhanna'yı yanına alır. Eve gelirler. Gürültü, yas çığlıkları ve ağlayış büyüktür. İsa sorar: Neden bu gürültüyü yapıyorsunuz, neden ağlıyorsunuz? Çocuk ölmedi. Uyuyor. Bunun üzerine yas tutanlar O'na güldüler, tıpkı bugün de insanlar yalnızca İsa'ya güvendiğinde güldükleri gibi. Sonra İsa herkesi dışarı çıkardı. Yalnızca babanın, annenin ve üç öğrencisinin kızın yanına girmesine izin verildi. İsa çocuğun elini tutar ve şöyle der: Talita kum! Bunun anlamı şudur: Kızım, sana söylüyorum, kalkma zamanı geldi! Kız hemen kalkıp yürümeye başladı. Yaşam ve güç geri gelmişti. 12 yaşındaydı. Onlar da kendilerinden geçtiler ve sevinçlerini sözlerle anlatamadılar. İsa bu odada bunu görmüş olan herkese bundan kimseye söz etmemelerini buyurdu. Ölüleri dirilten harika biri olarak tanınmak istemiyordu, Tanrı'nın Egemenliği biçim kazansın diye yürekleri değiştirmek ve diriltmek isteyen biri olarak tanınmak istiyordu. Ve kızın hastalıktan sonra güçlenmesi için ona yiyecek verilmesini istedi. **İsa ölümle de, iyileşmez hastalıkla olduğu gibi yüzleşir. Ve galip gelir. Bütün yaratılışı esaret altında tutan ölüm, çok geçmeden Dirilmiş Olan'ın yaşamı karşısında geri çekilmek zorunda kalacak. Tanrı'nın Egemenliği geliyor. Durdurulamaz biçimde. İsa'nın bulunduğu yerde hiçbir şey eskisi gibi değildir. O geldiği için her şey yeni olacak.**

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Bir şey öğrendin mi, yaşamında uygulamak istediğin bir şey?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap!

Metinle ilgili soruların var mı? Açık olmayan bir şey var mı? Yaz onu!

# 6. Bölüm

## İsa'nın memleketi Nasıra'da imansızlık

Oradan ayrılıp ailesiyle birlikte büyüdüğü kente, memleketi Nasıra'ya gitti. Öğrencileri de ardından geldi. Şabat günü gelince, sık sık yaptığı gibi ve öteki Yahudiler gibi havraya gitti ve öğretmeye başladı. Din bilginlerinden farklı olarak yetkiyle öğrettiği için dinleyenler hayretten kendilerinden geçtiler. Ve şöyle dediler: Bunları nereden öğrenmiş? Ona nasıl bir bilgelik verilmiş! Ve eliyle ne olağanüstü mucizeler gerçekleşiyor! Bu, babası artık hayatta olmayan Meryem'in oğlu, sıradan zanaatkâr değil mi, hiçbir zaman din bilgini olmamış olan? Yakup'un, Yose'nin, Yahuda'nın ve Simun'un kardeşi. Kız kardeşleri de burada, bizim kentimizde. (Aklını yitirdiğini düşündükleri için daha önce O'nun peşine düşmüşlerdi). Ve O'na gücendiler. O'na karşı görünüşte olumlu olan tutumları değişti. O'nu tanıyorlardı ve yine de tanımıyorlardı. Bütün bunların kendileri için kişisel olarak ne anlama geldiğini sormadılar. Sorsalardı, bütün bu bilgeliğin nereden geldiğini bilirlerdi. İsa onlara şöyle dedi: Bir peygamber saygı görür ve dinlenir. Ama kendi memleketinde, akrabaları arasında ve kendi evinde değil. Kendilerinin kastedildiğini fark etmediler. O'na karşı kuşkulu, hatta reddeden bir tutum içinde oldukları için orada hiçbir mucize yapamadı. **Onlar için O yalnızca zanaatkârdı**.

Yine de orada birkaç zayıf, hasta vardı, ellerini üzerlerine koyup onları iyileştirdi. O'na gelen ya da getirilen birkaç kişi. Nasıra'daki **imansızlığa şaştı**. Sürekli imansızlıkla karşılaşıyordu, ama yine de iyileştiriyordu, çünkü insanlar O'na geliyordu. Ama burada çoğu evde kaldı, çünkü O'nun kim olduğunu ve kendileri için de neye gücü yettiğini ve neye istekli olduğunu anlamadılar. Sıradan bir zanaatkârın gerçekten Tanrı'nın Oğlu olduğu skandalına katlanamayan, İsa Mesih'i gerçekten tanımaya ulaşamaz. Sonra çevredeki köyleri dolaşıp insanlara Egemenlik Müjdesi'ni öğretti.

## Onikiler'in görevi

Sonra belirli bir amaçla Onikiler'i yanına çağırır. Onları ikişer ikişer gruplara ayırdı. Birbirlerine uygun olduklarını düşündüğü gibi. İki kişi olarak birbirlerini destekleyebilir, koruyabilir ve yüreklendirebilirlerdi. Sonra onları çevreye gitmeye

ve O'nun yaptığını yapmaya gönderdi. Çünkü onlara kötü ruhlar, cinler üzerinde onları kovmak ve Krallık egemenliğinin İsa aracılığıyla başladığını göstermek için yetki verdi. Tövbeyi ve dönüşü duyurmak da buna dahildi. Onlara hiçbir şey almamalarını buyurdu. Ne azık, ne torba, ne de para. Yalnızca bir değnek. Musa'nınki ya da peygamber değneği gibi. İsrail'i Tanrı'nın huzuruna geri götürmeliydiler. Ve ayaklarında çarık olmalıydı. İki giysi de değil, yalnızca bir tane. Kendisi gibi yalnızca Tanrı'ya güvenmeliydiler. Hiçbir şeyi olmayan yoksullar olarak yola çıkmalıydılar. Yoksullara. **Tövbe onların yaşamında da görünmeliydi. Kendileri ve davranışları, insanların mesajlarını reddetmesinin asla nedeni olmamalıydı. Güvenlikleri, geçimleri ve rahatları görevlerinde asla ilk sırada gelmemeliydi.** Acil olan, hemen ve fazla hazırlık yapmadan gerçekleşmesi gereken bir görev. Özellikle İsa'nın burada, Celile'de bulunduğu bu zaman için bir gönderiliş. Göğe alınırken onları yeniden gönderdi ve onlarla birlikte bugün İsa'nın ardından giden herkesi. Bizim zamanımızda, başka ülkelerde, başka koşullar altında. O zamanki gibi önemli olan, Egemenlik Müjdesi'ni, dönüşü, ama aynı zamanda ruhun, canın ve bedenin iyileşmesi yoluyla yeniden onarılmayı duyurmaktır. Görevinizde ister yoksul ister zengin bir eve davet edildiğinizde, kulaklar ve yürekler açılırsa, oraya konuk olun ve yola devam etme zamanı gelene kadar orada kalın. Yola devam edin, çünkü olabildiğince çok kişi duymalı. Ama sizi dinlemedikleri ve evlerine davet etmedikleri yerde çarıklarınızın tozunu silkin. Müjde'nin sıradan bir şey olmadığını bilmeleri gerekir. O acil bir lütuf mesajıdır. Onu reddetmek büyük bir hatadır. Tanrı'nın Krallık egemenliğine yalnızca bir evet ya da hayır vardır. Onlar da yola çıktılar ve tövbeyi, Tanrı'ya doğru düşünce değişikliğini ilan ettiler. Birçok cin kovdular. Birçok hastayı yağla meshedip iyileştirdiler. İsa'nın olduğu ve onların olduğu yerde Tanrı'nın Egemenliği vardı. Yaptıkları bunu kanıtlıyordu. İsa'nın yetkisiyle yoldaydılar. O'nun adıyla. Bugün kapılar nerede açılırsa, fırsatlar nerede doğarsa, vakit kaybetmeden, hemen harekete geçmek gerekir!

## Vaftizci Yahya'nın başı kesiliyor

Öğrenciler ruhsal yetki almış olsalar da, onlar ve bugüne kadar İsa'nın ardından gidenler her şeye hazırlıklı olmak zorundaydı ve zorundadır. İsa'yı Kral olarak duyuran, yöneticilerin, kralların ve Sezarların, din bilginlerinin ve Ferisilerin dünyasında direnişle karşılaşacaktır. Vaftizci Yahya'nın başına gelen de buydu.

Onun öyküsü, bu sarsıcı öyküyle bize **dünyanın ve krallarının doğasını** ve **İsa'nın doğasını** açıkça gösterir. Beytlehem'deki çocuk katliamını buyurmuş olan Büyük Hirodes'in oğullarından biri olan Kral Hirodes Antipas, İsa'yı ve O'nun hakkında söylenenleri duydu. Sıradan halktan insanlar O'nun hakkında Hirodes'i tedirgin eden şeyler söylüyorlardı. Hirodes'in idam ettirdiği Vaftizci Yahya'nın ölümden dirildiğini ve bu yüzden O'nun aracılığıyla böyle mucizevi güçlerin etkin olduğunu. Başkaları O'nun İlyas olduğunu söylüyordu. Başkaları da bir peygamber olduğunu. Hirodes bundan, başını kestirdiği Vaftizci Yahya'nın dirildiği sonucunu çıkardı. Hirodes bir süre önce Yahya'yı yakalatıp cezaevine attırmıştı. Bütün bunlar, daha önce üvey kardeşi Filipus'un karısı olan karısı Hirodiya yüzündendi. Onu kardeşinin elinden alıp evlenmişti. Vaftizci Yahya, hiç duraksamadan ve kraldan korkmadan ona şöyle demişti: Musa'nın Yasası'na göre kardeşinin karısıyla yaşaman doğru değildir. Hirodiya gerçeğe katlanamadı, çünkü Yahya haklıydı. Onun peşine düştü ve onu öldürmeye çalıştı, ama başaramadı. Çünkü Hirodes'in Yahya'ya büyük saygısı vardı. Onun için o doğru ve kutsal bir adamdı. Onu koruyordu. Onu dinlediğinde çoğu kez sıkılıyordu, çünkü Yahya ona neyi değiştirmesi gerektiğini söylüyordu. Onu dinlemekten hoşlanıyordu, ama değişmiyordu. Ama sonra Hirodiya'nın fırsatı buz gibi soğukkanlılıkla kullandığı, Hirodes'in kendi elini kolunu bağladığı ve Yahya'yı artık koruyamadığı gün geldi. Hirodes doğum günü için bir şölen verdi. Ünlüleri, birçok devlet büyüğünü, komutanları ve Celile'nin ileri gelenlerini davet etti. Şatafatlı ve sarhoş edici bir şölendi. Sonra Hirodiya'nın kızı adamların önünde dans etmek için içeri girdi. Dansı Hirodes'i ve sofrada uzananların hepsini büyüledi. Hirodes öyle kendinden geçti ki kıza şöyle dedi: Ne istersen dile, sana vereceğim. İstersen krallığımın yarısına kadar sana veririm. Hirodes ne dediğini bilmiyordu. Çok fazla içilmişti. Ona katlanan Romalılar olmadan böyle bir şeyi asla yapamazdı. Teklifini birkaç kez yineledi. Kız bu cömert teklifi annesiyle konuşmak için dışarı, annesinin yanına çıktı. Ne isteyeceğini bilmiyordu. Ama Hirodiya fırsatı yakaladı. Onun saati gelmişti: Kız Yahya'nın başını istemeliydi. Hem de hemen. Başı bir tepsi içinde getirilmeliydi. Hirodes bu isteği duyunca derinden sarsıldı ve dehşete düştü. Evet, kızın isteğini yerine getireceğine ant bile içmişti. Ve şimdi bütün konuklar bunu duymuşken artık geri dönemezdi. Hemen cellâdı cezaevine gönderdi, cellât da Yahya'nın başını kesti. Başı bir tabak içinde kıza getirdi, kız da onu annesine götürdü. Yahya'nın öğrencileri bunu duyunca gelip cesedini aldılar ve gömdüler.

## Öğrencilerin görevlerinden İsa'ya dönüşü

Gönderilen öğrenciler görevlerinden döndüler ve İsa'nın çevresinde toplandılar. Dikkatle dinleyen İsa'ya ne yaptıklarını ve ne öğrettiklerini, evet, yaşadıkları her şeyi sevinçle anlattılar. İsa öğrencilerini gördü ve ıssız bir yerde biraz dinlensinler diye onları yanına aldı. Çünkü çevrelerinde hastalıklarıyla ve sorularıyla sürekli birçok insan vardı. Yemek yemeye bile vakitleri yoktu. Böylece tekneyle, kendi başlarına kalabilecekleri ıssız bir yere gittiler. Ama insanlar onların gittiğini gördüler ve nereye gitmek istediklerini duymuşlardı. Bu yayıldı ve bütün köylerden yaya olarak oraya geldiler ve İsa öğrencileriyle birlikte vardığında zaten oradaydılar.

## 5000 erkek, birçok kadın ve çocukla birlikte doyuyor

Tekneden indiklerinde İsa büyük kalabalığı gördü. O'nun ardından koşmuşlardı. **Bu O'nun yüreğine dokundu. O'nu, iyi çobanı, merhamet kapladı.** Çünkü bu çok sayıda insan çobansız koyunlar gibiydi. İsrail'e de önderi ve kralı olmadığı zamanlarda sık sık böyle denirdi. Sonra öğretmeye başladı, ayrıntılı, epey uzun, anlaşılır ve canlı: **Yaşam sözleri ve büyük bilgelik**. Bir süre geçince, günün ve akşamın gidişatından kaygılanan öğrencileri O'na gelirler. Burası ıssız bir yer – zaten bu yüzden buraya gelmişlerdi – ve vakit de epey geç. Burada hiçbir yerde yiyecek yok. İnsanları çevredeki çiftliklere ve köylere gönder de kendilerine yiyecek alsınlar. Ama İsa öğrencilere baktı ve şaşırtıcı bir şey söyledi: **Onlara siz yiyecek verin!** Şaşırmış, hatta kafaları karışmış olarak şöyle derler: Bu kadar kişiye nasıl ekmek bulalım? Yalnızca 200 dinarımız var, bu asla yetmez. Ama O onlara sordu: Kaç ekmeğiniz var? Gidip burada kaç ekmek bulabileceğinize bakın. Geri geldiler, beş ekmek ve iki balık bulmuşlardı. Sonra İsa, kalabalığın gruplara ayrılıp toplanmasını buyurdu. Yeşil çimenlerin üzerinde 50'şer ve 100'er kişilik gruplar halinde. İlkbahardı, otlar taze ve yeşildi. **O, iyi çoban, onları yeşil çayırlara götürdü**. Sonra İsa beş ekmekle iki balığı aldı. Göğe baktı ve Tanrısı ve Babası'na yöneldi. Yiyecek için O'na şükretti ve O'nu övdü. Sonra ekmekleri böldü, öyle ki her öğrenci insanlara ondan verebilsin. İki kuru balığı da öğrencilere paylaştırdı, onlar da başkalarına uzattılar. Büyük kalabalık yedi ve mucizevi bir biçimde ekmek azalmadı. Herkes doydu. Artakalanları topladılar ve bunlar dağıttıklarından çok daha fazlaydı: Artakalanlarla on iki sepet doldu ve on iki öğrenci tarafından toplandı. Ekmeklerden ve balıklardan doyanlar, kadınlar

ve çocuklar dışında yaklaşık 5000 erkekti. **Bu, İsa'da başlayan ve bir gün bütün yeryüzü için gerçek olacak yeni yaratılışın bir belirtisiydi,** kimsenin artık aç kalmayacağı ve herkesin doyacağı zaman. İsa halkı gerçek Kral ve Çoban olarak doyurur; sarayında insanlardan uzak, kendisi için bolluk içinde şölen yapan Hirodes'in tersine. İsa, kalabalığı düzen içinde oturtan, ıssız bir yerde, çölde olduğu gibi onlara ekmek veren yeni ve daha büyük Musa'dır.

Kim bilir, insanlar burada büyük bir mucizenin gerçekleştiğini fark ettiler mi? İsa insanlara zengin bir öğreti ve bol bol yiyecek verir. İsa ölümünden ve dirilişinden sonra göğe alındığında, buradaki göl kıyısında olduğu gibi görevin bütün öğrencilere verileceği zaman gelecekti: **Sıra sizde! Bunu siz yapmalısınız! Benim yetkim ve gücümle.** Zorluklar ne olursa olsun, çözülmeleri ne kadar sürerse sürsün, mucizeyle ya da mucizesiz, **pes etmeyin**. Yakınıp insanları geri göndermek İsa'nın öğrencilerine yakışmaz. Bütün olanaklar tükendiğinde ve imanla harekete geçmeye cesaret ettiğimizde O orada olacak ve harekete geçecek.

## Karşı kıyıya geçiş – İsa gölün üzerinde yürüyor

Ve hemen ardından öğrencilerine tekneye binip gölün karşı yakasına, Beytsayda'ya önden gitmelerini buyurur. Kendisi insanları uğurlamak istiyordu. Onları uğurladıktan sonra dua etmek için dağa çıktı. **Yalnız başına**. Bu O'nun için yaşamsal bir gereksinimdi. Tanrı'yla birliktelik ve karşılaşma. Gölde bulunan öğrenciler de O'nun duasına dahildi. Akşam olduğunda öğrenciler gölün ortasındaydı, O ise karadaydı. İsa onların zorlukla kürek çektiklerini ve rüzgâra karşı güçbela ilerlediklerini gördü. Bizim de bazen içinde bulunduğumuz, hiçbir şeyin ilerlemediği bir durum. Gecenin geç bir saatinde, şafaktan önce hâlâ göldeydiler. O zaman İsa onlara geldi. Gölün üzerinde, sağlam toprakta yürür gibi yürüyordu. Sanki yanlarından geçip gitmek istiyormuş gibi görünüyordu. Musa'nın önünden geçen Tanrı görünümü gibi. Evet, bu bir Tanrı görünümüydü! Dağda değil, İsrailliler'in korktuğu denizde. İsa öğrencileri yalnızca şaşırtmak değil, Tanrı'nın orada olduğunu onlara göstermek istiyordu. Bedende, insan olarak. **Buradayım!** Sizin için! O'nu görünce bir hayalet gördüklerini sandılar. Öyle korktular ki korkudan çığlık attılar. Ama O yanlarına geldi ve şöyle dedi: Korkmayın, benim. **"Ben'im" olan, Yahve'nin kendisi**. Korkmayın. Yanlarına tekneye bindi ve onlara karşı esen rüzgâr sanki uçup gitmişti. Öğrenciler büsbütün dehşete düşmüş ve sarsılmışlardı. Son derece

şaştılar. Daha birkaç saat önce binlerce insan beş ekmek ve iki balıkla doyduktan sonra, aslında İsa'nın her şeyi yapabileceğine güvenmeleri gerekirdi. Yürekleri hâlâ kapalıydı. O'na en yakın olanlar bile O'nun gerçekte kim olduğunu hâlâ bilmiyorlardı. Onların ve İsrail'in beklediği Mesih olan O, Mesih'in yapabilmesi gereken şeyi tam olarak yapıyordu. Her şey üzerinde güç sahibi olmalı ve aynı zamanda bizim gibi bir insan olmalıydı. Yorgun, Tanrı'ya bağımlı ve sonunda ölecek bile. Şimdi zamanı gelmişken ve O oradayken bunu kavrayamıyorlardı. Markos bize O'nun hakkında bunca şey anlattıktan sonra bizim durumumuz ne? **O, aynı kişi, bugün bizim Rabbimiz'dir.** Öğrencilerine göz kulak olur, onları gece dağdan görmüştü ve yardım etmek için geldi.

## Binlerce hasta iyileşiyor

Sonra Beytsayda'ya değil, Gennesaret'e varıp orada kıyıya yanaştılar. Tekneden indiklerinde insanlar onları tanıdı. Bu yine orman yangını gibi yayıldı. Bütün hastalar yataklarıyla ve battaniyeleriyle İsa'ya getirildi. Her yerden onları getirdiler. İsa'nın gittiği her yerde, kentlerde, köylerde ve çiftliklerde, pazar yerlerinde hastaları dışarı çıkarıyorlardı. Hastaların iyileşmek için yalnızca O'nun giysisinin eteğine dokunmalarına izin vermesi için O'na yalvarıyorlardı. Ve **O'na dokunanların hepsi hemen iyileşiyordu**. Tıpkı İsa'ya arkadan dokunan ve hemen iyileşen kanamalı kadın gibi.

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Bir şey öğrendin mi, belki yaşamında uygulamak istediğin bir şey?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap!

Soruların var mı? Yaz onları!

# 7. Bölüm

## İnsan buyrukları ve Tanrı buyrukları

İsa Celile'deydi. Orada öteki bütün bölgelerden daha çok etkinlik gösteriyordu. Ortaya çıkışı, sözleri ve işleri bütün ülkede dilden dile dolaşmış, Yeruşalim'de de bilinir olmuştu. Bunun üzerine Yeruşalim'den bazı Ferisiler ve din bilginleri, ülkenin kuzeyinde neler olup bittiğine bakmak için yola çıktılar. Bunlar İsa'nın öğrencilerinden bazılarının ellerini yıkamadan yemeye başladıklarını gördüler. Onların gözünde ve geleneklerine göre yıkanmadan dinsel açıdan murdardılar. Çünkü bütün Ferisiler ve bütün Yahudiler yemekten önce, en azından bir avuç suyla ellerini yıkarlar. Böylece atalarının geleneğine uyarlar. Bu, çarşıdan gelip yemek yediklerinde de geçerlidir. Testilerde, kâselerde, bakır kaplarda ya da yataklarda ve minderlerde de bu türden birçok yıkama ve arınma uygularlar. Bu yüzden din bilginleri ve Ferisiler O'na sordular: Öğrencilerin neden atalarımızın geleneklerine ve kurallarına uymuyor da murdar ellerle yemek yiyor? İsa onlara şöyle cevap verdi: Peygamber Yeşaya, onun 29. bölümünde okunabileceği gibi, sizin hakkınızda ne kadar doğru peygamberlik etmiş: **Bu halk beni yalnızca dudaklarıyla ve boş sözlerle sayar, çünkü yürekleri benden çok uzaktır ve gerçekten benimle ilgilenmez.**

Tanrı'nın buyruğunu bırakmışlar ve onun yerine şimdi insanların geleneklerine uyuyorlar. Tanrı'nın buyruğunu dolanıp geçersiz kılacak ve onun yerine kendi buyruklarınızı ve kurallarınızı koyacak kadar kurnazsınız. Musa şöyle dedi: Annene babana saygı göster! Ve: Annesine ya da babasına söven ölmeli. Ama siz ne yapıyorsunuz? Anne babanızın yaşlılıklarında ihtiyaç duydukları, onlara vermeniz gereken şeyi tapınak için bir armağan olarak adlandırıyorsunuz. Onlar da ihtiyaç duyduklarını alamıyorlar. Böylece Tanrı'nın iyi buyruğunu yürürlükten kaldırıyor ve onun yerine kendi kurallarınızı koyuyorsunuz. Size bu türden daha birçok sinsilik sayabilirim. Sonra kalabalığa döndü ve şöyle dedi: Beni iyi ve dikkatle dinleyin ve anlayın: Dışarıdan insanın içine girip onu kirletebilecek hiçbir şey yoktur. Yüreğine değil, midesine girer ve oradan yine dışarı atılır. Sonra kalabalıktan ayrılıp bir eve girdi. Orada öğrencileri söylediği şey hakkında O'na sordular. O da şöyle dedi: Siz de mi bu kadar anlayışsızsınız, insanın içine giren hiçbir şeyin onu kirletemeyeceğini anlamıyor

musunuz? Midesine girer ve oradan dışarı atılır. **Oysa insanı kirleten, ondan çıkandır.** Çünkü **insanın içinden, yüreğinden kötü düşünceler ve tasarılar çıkar: fuhuş, hırsızlık, cinayet, zina, açgözlülük, kötülükler, hile, sefahat, kıskanç bakış, iftira, kibir, akılsızlık ve daha birçok şey. Bütün bu kötülükler insanların kendilerinden, içlerinden çıkar. İnsanı kirleten budur, yıkanmamış eller değil.** Bir insan düşünce dünyasının ve duygularının bir fotoğrafını bütün insanlara göstermeye hazır olur muydu? Orada neler görülürdü? Büyük olasılıkla İsa'nın burada saydığı şeyler de. Hiç kimse kendi yüreğinde böyle bir şeyin olmadığını ileri süremez. Dinsel, dışsal murdarlık yüzünden kimse Tanrı'nın önünde murdar değildir. Yahudi olmayanlar da, Yahudi değil de başka uluslardan oldukları için murdar değildir. Herkesin yüreğinde günah vardır, Yahudiler de öteki uluslar da murdardır ve tek Kutsal Olan İsa aracılığıyla arınmaya muhtaçtır. İsa bunu şimdi bir sonraki olayda da gösteriyor. Yahudiler için öteki uluslar kendiliğinden murdardı. Ama İsa bunu böyle görmez ve bunu yaptıklarıyla kanıtlar. **İsa'yla yeni bir çağ başlamıştı**.

## Yahudi olmayan bir kadının kızı iyileşiyor

O ve öğrencileri oradan Sur bölgesine gittiler. Orada, kimse orada olduğunu öğrenmesin diye saklanmak için bir eve girdi. Ama çoğu kez olduğu gibi bu başarılamadı. O'nu duyar duymaz bir kadın hemen O'nun yanına geldi ve ayaklarına kapandı. Küçük kızında kötü bir ruh, bir cin vardı. Kadın Grek'ti, doğuştan Suriye Fenikelisi'ydi. Kızından cini kovması için O'na yalvardı. O ise kadına şöyle dedi: Önce çocuklar doysun. Çocukların ekmeğini alıp köpeklere atmak doğru değil. Kadın, İsa Yahudiler için onların Mesihi olarak geldiğinden İsa'nın ne dediğini anladı. Bu yüzden İsa'yı etkileyen bir şey söyledi: Ama köpekler de çocukların sofrasının altına düşen ekmek kırıntılarını yer. **Bunu söylediğin ve kırıntılarla yetindiğin için ekmeği alıyorsun**. Kızına git, cin ondan çıktı. Kadın hemen evine gitti ve hayal kırıklığına uğramadı. Çocuk yatakta sakin sakin yatıyordu ve cin gerçekten de çıkmıştı.

## Sağır ve dilsiz bir adam yeniden işitiyor ve açıkça konuşabiliyor

Sonra Sur'dan ayrıldı ve Sayda üzerinden yeniden Gennesaret Gölü'ne, On Kent bölgesinin ortasına geldi. Orada, birçok cinin bağladığı cinli adamı iyileştirmişti. Derken O'na, çok güç konuşabilen ve sözleri pek anlaşılmayan sağır bir adam getirirler. Ellerini onun üzerine koyması ve onun iyileşmesi için O'na yalvarırlar.

İsa onu kalabalıktan biraz uzağa, bir kenara aldı. Parmaklarını onun kulaklarına soktu, tükürüğünü parmaklarına sürdü ve onları adamın diline koydu. **Sonra göğe, Tanrısı ve Babası'na bakıp iç geçirdi ve şöyle dedi: Effata!** Bu, "Açıl" demektir. Kulakları hemen açıldı ve dilini bağlı tutan bağlar çözüldü. Açık ve anlaşılır biçimde konuşabiliyordu. İsa insanlara bunu duyurmayı yasakladı. Ama çoğu kez olduğu gibi, onlara bunu ne kadar çok söylerse, insanlar mucizelerini o kadar çok duyurdular. Bu şifa mucizesi karşısında büsbütün kendilerini kaybettiler. Böyle bir şeyi hiç yaşamamışlar, umut etmeye bile cesaret edememişlerdi. Onlar, Yahudi olmayanlar, şöyle dediler: **O her şeyi iyi yaptı**. Sağırların işitmesini ve dilsizlerin yeniden konuşmasını sağlıyor.

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Bir şey öğrendin mi, yaşamında uygulamak istediğin bir şey?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap!

Soruların var mı? Anlamadığın bir şey mi var? Yaz onu!

# 8. Bölüm

## 4000 kişi doyuyor

Yine birçok insan İsa'nın yanındaydı. Yahudi olmayanların bölgesindeydiler. Ve yine yiyecek bir şey yoktu. Bu yüzden öğrencilerini yanına çağırdı ve şöyle dedi: **Bütün bu insanlara acıyorum**. Benim yüzümden üç gündür buradalar ve yiyecek hiçbir şeyleri yok. Şimdi aç karnına evlerine giderlerse, ki bazılarının önünde uzun bir yol var, yolda bayılıp kalırlar. Öğrencileri şöyle cevap verdiler: Burada, dışarıda, çölde bu kadar ekmeği nereden bulalım? İsa sordu: Kaç ekmeğiniz var? Yedi, dediler; 5000 kişinin doyuruluşundaki aynı sözleri hatırlayabilirlerdi. Sonra insanların oturmasını buyurur. Yedi ekmeği aldı, üzerlerine şükran duası etti, ekmekleri parçalara böldü ve öğrencilere verdi, onlar da aynısını yapıp insanlara dağıttılar. Birkaç küçük kuru balıkları da vardı. Bunlar için de şükredip dağıttı. **Herkes doydu.** Hatta artakalan ekmekten yedi sepet bile topladılar. İsa'nın **yürekte ve bedende** doyurup evlerine gönderdiği 4000 kişiydi. Kadın daha önce köpeklerin sofranın altına düşen ekmek kırıntılarıyla doyduğunu söylememiş miydi? Burada İsa Yahudi olmayan birçok kişiyi yaşam sözleriyle ve yenecek ekmeklerle doyurmuştu. Kendisi öğrencileriyle birlikte yine tekneye bindi ve Dalmanuta'ya gittiler.

## Gökten bir belirti istiyoruz!

Şimdi Ferisiler bir araya gelip İsa'yla tartışma çıkardılar. Şeytan gibi O'nu denemek ve sınamak istediler; O'ndan gökten bir belirti istediler. Mesih olduğunu kanıtlasın diye. İsrail'in O'nun aracılığıyla kurtarılacağının bir belirtisi. Ama İsa, eleştiri ve imansızlık o kadar büyük olduğu için ruhunda iç geçirdi. Bu insanlar neden bir belirti istiyor? Benim aracılığımla zaten birçok belirti gerçekleşti. Hayır, bir şey kesin: Bu insanlara asla istedikleri gibi bir belirti verilmeyecek. Onlara bir belirti verilmesine izin vermeyeceğim. Kafalarında kurdukları gibi bir Mesih de bulamayacaklar. İman olmadan değil. Onları orada bırakıp öğrencileriyle birlikte yine tekneye bindi ve gölün karşı yakasına geçti.

## Öğrenciler belirtileri görüyor, ama onların da güveni yok

Öğrenciler ekmek almayı unutmuşlardı. Yanlarında yalnızca bir tane vardı. Belki de bu, mecazi anlamda İsa'nın kendisiydi. Teknede İsa öğrencilere şöyle dedi: Ferisilerin mayasından sakının. İkiyüzlülüklerinden, insan buyruklarından ve gökten belirti isteyerek gösterdikleri imansızlıktan. Hirodes'in mayasından da sakının. Onun zorbalığından ve gösteriş tutkusundan, evet, tanrısızlığından. Bu tür mayanın yüreğinize işlemesine ve onu bozmasına izin vermeyin.

Öğrenciler maya sözünü duyunca hemen ekmek almayı unuttuklarını ve O'nun bunu onlara hatırlatmak istediğini düşündüler. İsa buna inanamadı: Unuttuğunuz ekmekleri neden düşünüyorsunuz?! Ekmeklere bakmayın, yalnızca bana bakın. Hâlâ mı kavramıyorsunuz? Neden anlamıyorsunuz? Yüreğiniz hâlâ kapalı mı? Yeşaya bunu halk için söylemişti (Markos 4:12), ama sizde de mi durum böyle? Gözleriniz var, görmüyorsunuz. Kulaklarınız var, duymuyorsunuz. Yalnızca beş ekmekle 5000 kişinin doyduğu zamanı bile hatırlayamıyorsunuz. Yemekten sonra kaç sepet topladınız? On iki, dediler. Kısa süre önce yedi ekmek 4000 kişiyi doyurduğunda kaç sepet arttı? Yedi, dediler. Bunun üzerine şöyle dedi: Hâlâ mı anlamıyorsunuz? Yalnızca 13 kişiyiz ve yalnızca bir ekmeğimiz var diye mi korkuyorsunuz? Bu kıt imanınızla bana ne yapıyorsunuz? Ama göreceksiniz, duyacaksınız ve öğreneceksiniz. Ben pes etmiyorum ve sizden de vazgeçmiyorum. Bugüne kadar öğrencilerinden asla vazgeçmez.

## Bir körün iyileştirilmesi

Sonra Beytsayda'ya gelirler. Orada O'na kör bir adam getirirler ve ona dokunup gözlerini açmasını rica ederler. Adamı elinden tutup köyün dışına çıkardı. Orada gözlerine tükürdü, ellerini üzerine koydu ve sonra sordu: Ne görüyorsun? Bu adam ilk kez bir şey görüyordu, ama henüz bulanık: İnsanları ağaçlar gibi dolaşırken görüyorum. Sonra İsa ellerini ikinci kez onun gözlerine koydu. Adam çevresine baktı ve şimdi sağlıklı gözlerle görür gibi açıkça görüyordu.

Sonra İsa ona, her şeyi duyurmak için köye değil, doğruca evine gitmesini buyurdu. Bu öğrenciler için bir dersti. Belirtileri görüyorlardı, ama hâlâ bulanık. O'nun kim olduğunu anlamıyorlardı. Onların da tamamen açık görebilmek için ikinci bir dokunuşa ihtiyaçları vardı. Bu, İsa dirildiğinde gelecekti.

## Petrus şöyle dediğinde: Sen Mesih'sin!

Sonra İsa öğrencileriyle birlikte daha kuzeye, Filipus Sezariyesi'ne gitti. Orada birçok put tapınağı vardı. Bir de ölüler diyarının kapısı denen bir Şeria kaynağı. Uzun yolda giderken konuşmaya zaman vardı. İsa öğrencilerine sordu: Bende yaşadıkları her şeyden sonra insanlar benim kim olduğumu söylüyor? Öğrenciler bazı şeyler duymuşlardı ve O'na şöyle dediler: Vaftizci Yahya. Bazıları da İlyas ya da peygamberlerden biri diyor. Birkaç dakika sonra İsa öğrencilerine sordu: Beni iyi tanıyan sizler, benim kim olduğuma inanıyorsunuz? Öğrencilerin sözcüsü Petrus hemen şöyle dedi: **Sen Meshedilmiş Olan'sın. Mesih. Hristos**. İsrail'in beklediği. İsrail'i kurtaracak olan. İsa öğrencilerine bundan söz etmemelerini ısrarla, hatta sertçe buyurdu. Zaman henüz gelmemişti. **O, onların kafalarında kurdukları gibi bir Mesih değildi. Başka bir şey olacaktı, onların beklediğinden farklı.**

## Ölümün ilk kez önceden bildirilişi

Petrus bu doğru sözü – bütün öğrenciler adına da – söyledikten sonra, İsa onlara üç kezin ilkinde, tamamen açıkça ve ayrıntılı biçimde şöyle dedi: İnsanoğlu, o benim. Çok acı çekmem, ileri gelenler, başkâhinler ve din bilginleri tarafından reddedilmem gerek. **Öldürüleceğim, ama üç gün sonra dirileceğim. Böyle olacak ve böyle olmalı. Benim için başka bir yol yok.**

İsa'yı Mesih bilen Petrus O'nu bir kenara çekti ve O'nu bu düşünceden vazgeçirmek istedi. Onun anlayışına göre böyle bir şey asla olamazdı ve olmamalıydı. Tanrı'nın tasarısını bilmiyordu. Petrus için çarmıh o anda bir akılsızlıktı, Tanrı'nın bilgeliği değildi, kurtuluş için Tanrı'nın gücü de değildi.

İsa aynı şekilde düşünen öteki öğrencileri gördü. Petrus'u azarladı ve herkesin önünde onu sertçe uyardı. Çekil önümden, Şeytan! Sen Tanrı gibi ve O'nun istediği gibi düşünmüyorsun. Her şeyi insanlar gibi görüyorsun. Ama insanların düşündüğü ve davrandığı gibi davranmak çözüm değil. Bambaşka bir şey gerekiyor.

**Ancak çarmıha gerilmiş ve dirilmiş bir Mesih dünyanın Kurtarıcısı ve Kralı olur. Şeytan benim bütün insanlar için tam olarak bu olmamı engellemek istiyor**. **Tanrı'nın kendi ailesine kavuşmasını engellemek istiyor.**

## İsa'nın ardından gitmek, O'nunla aynı yolu yürümek demektir

Sonra kalabalığı yanına çağırdı; bunu başka zaman kendiliğinden pek seyrek yapardı. Onlar hep kendiliğinden gelirlerdi. Ama söyleyeceği şey o kadar önemliydi ki. Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etmeli. Yaşamında ilk yeri ve denetimi Tanrı'ya vermeli. Benim yapacağım gibi çarmıhını yüklensin ve ardımdan gelsin. Çünkü kendi canını sımsıkı tutup kurtarmak isteyen onu yitirecek. **Ama iyi dinleyin, canını benim uğruma ya da iyi haber, Müjde uğruna yitiren, onu sonsuzluk için kurtaracak.** İnsan bütün dünyayı kazansa ve dünya onun olsa, ama sonunda canını ölümle yitirse, bunun ona ne yararı olur? Canını neyle geri satın alabilir? Yeryüzündeki her şeye sahip olmak bile buna yetmez!

Bu halkın zina eden ve günahkâr insanlarının önünde adımı ve öğrettiklerimi açıkça kabul etmekten utanmayın. Ama kim utanır ve bunu yapmaya cesaret edemezse, İnsanoğlu da Babası'nın yüceliği içinde kutsal meleklerle birlikte yeniden geldiğinde ondan utanacak ve onun yanında durmayacak.

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Bir şey öğrendin mi, belki yaşamında uygulamak istediğin bir şey?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap!

Soruların mı var ya da anlamadığın bir şey mi? Yaz onu!

# 9. Bölüm

## Hermon Dağı'nda ışıl ışıl yücelik

İsa öğrencilerine şöyle dedi: Burada yanımda duranlardan bazıları, Tanrı'nın Egemenliği'nin güçle geldiğini görmeden ölmeyecek. Altı gün sonra onlardan üçü için zaman gelecekti. Hiçbir şeyden haberleri yoktu. İsa Petrus'u, Yakup'u ve Yuhanna'yı yanına alıp yüksek bir dağa, Filipus Sezariyesi yakınlarındaki Hermon'a çıkarır. İsa'yla birlikte yalnız başlarına dağa tırmanmışlardı. Birden O'nun görünümü onların önünde değişti. Giysileri ışıl ışıl beyaz oldu. Yeryüzünde hiçbir yerde bulunamayacak kadar beyaz. Böyle beyaz bir giysiyi yalnızca Daniel'in 7:9'da sözünü ettiği Ezeli Olan, Tanrı'nın kendisi giyiyordu. Ve birden **Musa'yla** birlikte **İlyas** göründü. İsa'yla konuşuyorlardı. Malaki, İbranice Kutsal Yazılar'ın en son ayetlerinde, 3:1 ve 4:4-6'da her ikisinden de söz etmişti. İlyas gelecek ve her şeyi yeniden düzene koyacaktı. Bu, İsrail'de herkesin bildiği bir şeydi ve **öğrenciler bu ikisinin yaklaşan sonun, yargının ve kurtuluşun bir belirtisi olması gerektiğini fark ettiler**. Bunun üzerine Petrus büyük bir şaşkınlık içinde bir öneride bulundu. Neden ve ne dediğini bilmiyordu. Öğretmenim, üçünüze birer çardak kuralım. Öğrenciler korkudan sersemlemiş gibiydi. O'nun ardından gitmek, gündelik olaylardan uzakta dağa yerleşmek değildir. Ama gündelik yaşam için dağdaki **görüme** ihtiyaç vardır. Bu olay bir ön gösterimdi, öğrencilerin gündelik yaşamı değil. Gündelik yaşamla çok geçmeden yeniden karşılaşacaklardı. Petrus bunu söylerken bir bulut geldi ve onları gölgeledi. Bu, Baba Tanrı'nın varlığıydı. Ve buluttan, İsa vaftiz olduğunda Şeria kıyısında bir kez duyulmuş olan şeyi söyleyen bir ses geldi: **Bu, her şeyden çok sevdiğim Oğlum'dur. Yalnızca O'nu dinleyin. Önce İlyas'ı değil, Musa'yı değil, O'nu.** O'nun sözleri önemlidir! Gördüğünüz şeyden bile daha önemli. **O'nu dinleyin!** Ve sonra o ikisi kaybolmuştu, yalnızca İsa görünüyordu. **O, Rabbi, Mesih, Tanrı'nın Oğlu ve Tanrı'nın kendisi, İlyas'ın ve Musa'nın başlattığı ve peygamberlik ettiği şeyi tamamlayacak ve yerine getirecekti. Tanrı'nın tasarısını ve Egemenliği'ni güçle ancak Mesih kurabilirdi. Ama yalnızca Golgota yoluyla.** Bu, gelecek olanın bir ön gösterimi, bir fragman gibiydi. Siyasi ya da askeri bir müdahaleden farklı olarak, Tanrı'nın Krallık egemenliği yeryüzünde çarmıh, diriliş ve göğe alınış ve

Pentikost'ta Kutsal Ruh'un dökülmesi yoluyla kurulacaktı. Sonra dağdan inerlerken İsa onlara gördükleri şeyden hiç söz etmemelerini sıkıca buyurdu. Ancak O ölümden dirildiğinde her şey tamamlanmış olacaktı ve bunu anlatabileceklerdi; nitekim o zaman anlattılar da. Çünkü o zaman Mesih'in yüceliğe gitmeden önce acı çekmesi gerektiğini anlamış olacaklardı. Üç öğrenci aşağı inerken ölümden dirilmenin ne anlama geldiğini tartıştılar. Bu onları çok düşündürdü. Çünkü İbranice Kutsal Yazılar'dan yalnızca günlerin sonunda bütün insanların genel dirilişini biliyorlardı.

## Peygamber İlyas'ın gelişi üzerine

Öğrenciler İlyas'ı görmüşlerdi. Sondan önce İlyas'ın gelmesi gerektiğini söyleyen Kutsal Yasa öğretmenlerini hatırladılar. Öğrenciler bu yüzden İsa'ya sordular: O Mesih'se, İlyas ne zaman ve nerede gelmişti? O da onlara şöyle cevap verdi: Elbette önce İlyas gelir, Tanrı'nın bütün halkını yeniden düzene koymak için. Ama sevgili öğrencilerim, Kutsal Yazı neden ayrıca İnsanoğlu'nun çok acı çekmesi ve hor görülmesi gerektiğini söylüyor? Size şunu söyleyeyim, İlyas zaten geldi, yani halkı tövbeye çağıran Vaftizci Yahya'nın hizmetinde. Ve ona istediklerini yaptılar. İlyas'ın başına gelen ve 1 Krallar 19'da yazılı olduğu gibi, tanrısız Kraliçe İzebel aracılığıyla. Yahya tanrısız bir kadın yüzünden yaşamını yitirdi. Artık İlyas'ın, yani Yahya'nın görevi tamamlanmıştı. Ve habercisi olduğu İsa da Vaftizci Yahya'nın yaşadığının aynısını yaşayacaktı. Ama O'nun, ölen ve dirilenin aracılığıyla her şey kusursuz biçimde yeniden düzene konacaktı. O zaman bunu henüz kimse anlamıyordu. Tıpkı bir zamanlar Musa'nın Çıkış 24 ve 34'te dağa, Tanrı'nın görkemle parlayan huzuruna çıkması gibi. Yüzü parlayarak halkın yanına geri indi. İşte böyle **İsa gerçek Musa'ydı**, sözleri yasa olan. Ve Baba Tanrı O'nu dinlememiz gerektiğini onaylıyor. İsa ve öğrenciler dağdaydılar ve şimdi yeniden aşağı iniyorlardı. Gündelik yaşama ve her günkü hayata.

## Cinli bir oğlanın kurtuluşu

Öteki öğrencilerin yanına geldiklerinde orada bir kalabalık vardı. Ortalarında öteki öğrenciler ve onlarla tartışan din bilginleri vardı. Kalabalık O'nu görünce şaşırdı ve O'nu selamladı. Herkesin sözünü ettiği kişi gelmişti. Onlara sordu: Ne tartışıyorsunuz? Kalabalığın içinden bir adam O'na şöyle dedi: Öğretmenim, oğlumu öğrencilerine getirdim. Çünkü onda dilsiz bir ruh var, konuşamıyor. Bu kötü ruh oğlumu yakalayıp yere çarpıyor. Sonra ağzı köpürüyor, dişlerini

gıcırdatıyor. Sonra bütün bedeni, sara nöbetindeki gibi tahta gibi kaskatı kesiliyor. Ama bu bir hastalık değil, cin tutmasıydı. Öğrencilerine onu kovmalarını söyledim. Ama yeterince güçlü değillerdi. Bu kafamı karıştırdı, öğrencilerin çaresiz görünüyordu. Bunun üzerine İsa, herkesin duyabileceği biçimde ve sanki kalabalıkla öğrencileri arasında hiçbir ayrım yapmıyormuş gibi şöyle dedi: **Tanrı'ya hiçbir şeyi yakıştıramayan ne imansız bir kuşak**! Buna daha ne kadar katlanacağım? Getirin onu bana! Oğlanı O'na getirdiler. Kötü ruh kendisini yanına çağıranın İsa olduğunu görür görmez şaha kalktı ve umutsuzca gücünü göstermeye çalıştı. Çünkü oğlanı yakaladı ve ağzı köpürmüş halde yere çarptı. İsa bunu görünce babaya sordu: Oğlunda bu ne zamandan beri var? Çocukluğundan beri, dedi babası. Ve onu öldürmek için kimi zaman ateşe, kimi zaman suya atmak istiyor. Lütfen, elinden gelirse bize yardım et ve bize acı.

İsa şöyle cevap verdi: **Elinden gelirse mi? Bu ne demek?** Tanrı'ya iman eden için her şey olanaklıdır! Bunun üzerine baba haykırdı: **İman ediyorum ya – ama yapamıyorum işte. Lütfen, tamamen güvenmeme yardım et!** İman ile imansızlığın karışımıyla, kimi zaman iman ederek, kimi zaman kuşkulanarak İsa'nın önünde duruyor. Zor durumlarda bizim gibi. İsa gittikçe daha çok insanın geldiğini fark etti. Bunun üzerine kötü ve murdar ruhu azarladı ve ona şöyle dedi: Ey sağır ve dilsiz ruh, ondan çık ve bu oğlana bir daha asla dönme. Ve ruh birden bağırdı ve oğlanı oraya buraya sarstı. Güçlü olan İsa, kendini bir kez daha gösteren bu ruhu yendi. Kaçmak zorunda kalmadan önceki son kez. Ruh gidince oğlan ölü gibiydi. Bunu görenlerin hepsi böyle düşündü. Ama sonra İsa elini tuttu ve onu kaldırdı ve oğlan ayağa kalktı. Tamamen olağan, bu eziyetçi ruhtan kurtulmuş olarak, İsa onu yaşama geri döndürdü. Herkese, kendisinin de ölümden dirileceğini gösteren bir ders.

Sonra öğrencileriyle birlikte bir eve girmişti. Öğrenciler İsa'dan cinler üzerinde yetki almışlardı ve bunun ne iş olduğuna şaşıyorlardı. Yalnız kalınca O'na sordular: Biz onu neden kovamadık? İsa onlara şöyle cevap verdi: Bu tür bir ruh sizin tarafınızdan ancak özellikle yoğun bir duayla kovulabilir. Farklı ruhlar vardır, bu özellikle güçlüdür. O kadar meşgul müydünüz ki dua etmeye vaktiniz olmadı? Belirleyici olan sözleriniz ya da yönteminiz değil, benimle olan ilişkinizdir. Dua disiplini ve iman belirleyicidir. Kendinize ve deneyiminize güvenmekten sakının. **O'nun gücünü her seferinde yeniden almak için Tanrı'ya her seferinde yeniden güvenmelisiniz.**

Öğrencileri başlangıçtakinden daha zor sınavlar bekliyor gibi görünüyor. Zaten İsa'nın ardından gitme yolu artık zorlaşıyordu. Çünkü O Yeruşalim'e gidecekti. Öğrencilere sonunu açıklamaya çalıştı. İman gittikçe daha çok sınanır ve böylece güçlenir. En büyük iman iman yolunun başında istenmez, adım adım, her zaman yeni, çoğu kez gittikçe büyüyen sınavlarla güçlenir. Tamamen Tanrı'ya dayanmaya cesaret ettiğimizde.

## Acılarının ikinci kez önceden bildirilişi

Sonra oradan Celile'den geçerek yollarına devam ettiler. İsa kimsenin bunu öğrenmesini istemiyordu. Yolda öğrencilerine öğretiyor ve onlara açıkça şunu söylüyordu: **İnsanoğlu çaresiz bir halde insanların eline teslim edilecek.** O'nu öldürecekler. O da buna karşı hiçbir şey yapmayacak. Ama üç gün sonra ölümden dirilecek. Bu kez bir benzetme değil, gerçekleşecek olan harfi harfine ve gerçek olaydı. Öğrenciler bunu anlamadılar. O'nu kim teslim edecekti? Bu onlara yabancıydı ve O'na sormaya da cesaret edemiyorlardı. Belki de Petrus gibi azarlanmaktan korkuyorlardı.

## En büyük kim?

Sonra Kefarnahum'a geldiler. Evde öğrencilerine sordu: Yolda ne hakkında tartışıyordunuz? Biliyordu. Utançtan kimse bir şey söylemedi. Bunun İsa'nın hoşuna gitmeyeceğini seziyorlardı. Çünkü Onikiler arasında en büyük ve en önemli kimin olduğunu ya da yakında Efendileri Mesih'in egemenliğinde kimin olacağını tartışmışlardı. Sonra İsa oturdu, Onikiler'i yanına çağırdı ve şöyle dedi: Aranızda birinci olmak isteyen, sonuncu olmalı: Sizin hizmetkârınız. **İsa alışılmış insan düşüncesini altüst eder. Ve bunda en büyük örnek kendisidir.** Bunu onlara somut olarak göstermek için bir çocuk çağırdı, onu ortalarına koydu ve kucakladı. O zamanlar çocukların ne onuru, ne konumu vardı, hakları azdı ve onlara önem verilmezdi. Şöyle dedi: Benim adımla böyle bir çocuğu kabul eden, beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de aynı zamanda beni göndereni kabul etmiş olur: Babamı. Bir çocuğu kabul ettiğinde insanın eğilmesi, ta aşağıya inmesi ve kendini küçültmesi gerekir. Hor görülen hizmetkâr İsa'yı kabul eden kendini küçültmeli ve kendini tamamen Tanrı'ya bırakmalıdır. Ve O'nun gibi olmalıdır.

## Bize karşı olmayan bizden yanadır

Yuhanna İsa'ya şöyle dedi: Öğretmenim, senin adınla cin kovan birini gördük. Ama bizden değildi, bizi de izlemiyordu. Bu yüzden onu bunu yapmaktan alıkoyduk. Ama İsa şöyle cevap verdi: Onu engellemeyin! Benim adımla güçlü işler yapan, kolay kolay bize karşı kötü konuşmaz. Bize karşı olmayan bizden yanadır! **En önemli ya da en güçlü olanın siz olduğunuzu sanmayın**. Yardım edemediğiniz oğlanı düşünün. Şimdi de cin kovan birini engelliyorsunuz. Bir zamanlar Yeşu da Musa'ya, Ruh aracılığıyla peygamberlik eden iki adamı durdurmasını söylemişti. Ama Musa Sayılar 11:26-29'da, az kişinin değil, herkesin peygamberlik etmesini iyi bulacağını söyledi. Bana ait olduğunuz için size içmek üzere bir bardak su veren, bunun ödülünü kesinlikle alacak. Bunu ben sağlayacağım. Çünkü yalnızca benim adımla bir bardak su uzattıkları için göze çarpan, birçok bilinmeyen, göze batmayan kişi olacak. Ve bir bardak suyun sizin için o anın en değerli şeyi olacağı zulüm durumlarına düşeceksiniz. O zaman siz, kendilerine eğilinen küçükler olacaksınız.

## Günaha ayartmak ve sonuçları

Bu küçük ve önemsiz insanlardan birinin imanına tuzak kuran ve onu günaha ayartan biri için, boynuna bir değirmen taşı bağlanıp denize atılması daha iyi olurdu. İsa için günaha ayartmak bu kadar kötüdür.

**İsa'nın ardından gitmek savaşta olmak demektir. Ayartma ve direniş her yerde pusuda bekler.** Kötülüğün gücü bütün öğrencilerin yaşamında da etkindir. Söz konusu olan kendini gerçekleştirmek değil, kötülük cezbettiğinde ve içimizde canlandığında açık bir tutumdur. Birinci olma çabası da böyle kötü bir ayartıydı. **O'nun ardından gitme ve çarmıh yolunda kurban ve kendinden vazgeçmek gerekir**. Bu yüzden İsa, harfi harfine kastedilmemiş, ama bu yüzden daha az ciddi de olmayan korkutucu bir şey söyler: Kendi elin imanına tuzak olur ve seni günaha ayartırsa, onu kes at! Çünkü iki elle cehenneme, sönmeyen ateşe girmektense sakat olarak sonsuz yaşama girmen senin için daha iyidir. Kendi ayağın imanına tuzak olur ve seni günaha ayartırsa, onu kes at! Çünkü iki ayakla cehenneme, sönmeyen ateşe girmektense sakat olarak sonsuz yaşama girmen senin için daha iyidir. Gözün seni günaha ayartırsa, onu çıkar at! Tek gözle Tanrı'nın Yeni Dünyası'na, O'nun sonsuz Krallık egemenliğine girmen, iki gözle cehenneme atılmandan senin için daha

iyidir. Kurdun ölmediği, ateşin sönmediği yere. El, ayak ve göz, günaha ayartılabilen ve günaha doğru etkin olabilen bütün insanı kasteder. Sonsuz yaşam, günahın geçici zevkinden çok daha önemlidir. **İsa'nın bu çağrısı, cehennemin kendisi gibi, günahın ve günaha ayartmanın ne kadar ciddiye alınması gerektiğini gösteren sarsıcı bir resimdir.** Cehennem, Gehenna, gerçek bir yerdi, Yeruşalim'in güney kenarındaki Hinnom Vadisi. Sürekli ateşin yandığı ve aralarında cesetlerin de bulunduğu çöpler yüzünden kurtların hep yeni besin bulduğu bir çöplük. İsrail'in tarihinde iğrenç putperestlik ve çocuk kurban etmeyle bağlantılı olan bu yer, İsa için doğru olmayan ve kurtarılmamış insanların gittiği yerin simgesi olur. İsa'nın günlerinde Yahudiler de bunu böyle görüyorlardı. Yani yeni bir şey söylememişti.

## Öğrencilerin yaşamındaki tuz hakkında üç ciddi söz

Herkes ateşle tuzlanacak ve arınacak. Öğrenciler ve bütün kilise de zulüm ateşiyle böyle arınacak. Tıpkı o zamanlar bir kurbanın tuzla arındırılması gibi. Tuz iyi bir şeydir. Ama gücünü ve etkisini yitirmişse, etkiyi neyle sağlayacak ya da yeniden kazandıracaksınız? Benim söylediğimi yaparak ve benim yaptığım gibi konuşup davranarak dünyanın tuzu olun. Birbirinizle esenlik içinde yaşayarak aranızda tuzun güçlü etkisine sahip olun. Esenlik Önderi'nin ardından gidiyorsanız, O'nun esenliği size egemen olsun. Esenlik dolu bir birliktelik içinde yaşayın. Kısa süre önce sizi izlemek istemeyenlerle de sofraya oturun. Onuru olmayan küçüklerle de. Bunu yaparken konumunuz için tartışmayı bırakın. Hepiniz kardeşsiniz.

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Yaşamında uygulamak istediğin bir şey öğrendin mi?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap!

İsa hakkında ne öğreniyorsun?

# 10. Bölüm

## İsa Yahudiye yolunda

Sonra yola çıkıp Yahudiye bölgesine geldiler. Şeria Irmağı'nın öte yakasında yine birçok insan O'na geldi. Her zamanki gibi bu fırsatı onlara öğretmek için kullandı, çünkü O'nu dinliyorlardı.

## Ferisiler O'nu boşanma sorusuyla sınıyor

Kalabalığın olduğu yerde İsa vardı. Ferisiler için O'na herkesin önünde meydan okumanın iyi bir fırsatı. O'nu yanlış ya da en azından kuşku uyandıran bir cevaba sürüklemek amacıyla O'na sordular: Bir adamın karısını boşaması Kutsal Yasa'ya uygun mu? O günlerde din bilginleri arasında Musa'nın nasıl anlaşılması gerektiği konusunda farklı görüşler vardı. Bir adama karısını boşama hakkı veren yalnızca zina mıydı, yoksa herhangi bir neden mi? Ferisiler için bir kadının daha önemsiz nedenlerle de gönderilebilmesi daha rahattı. Ancak bir boşanma belgesiyle. İsa el yıkamayı önemsiz saymıştı, çünkü söz konusu murdarlık olduğunda insanın içi çok daha önemliydi. Bu soruya ne cevap verecekti?

İsa onların boşanmaya karşı büsbütün yanlış tutumlarını gördü ve karşı sorusuyla bunu açığa çıkarır: Musa bu konuda ne dedi? Şöyle dediler: Musa boşanma belgesi yazıp kadını boşamaya izin verdi. Ama İsa onlara şöyle dedi: Musa bunu yalnızca Tanrı'ya ve O'nun iyi düzenine karşı yüreklerinizi katılaştırdığınız için yaptı. Siz yalnızca yine de istediğinizi yapabilmek için neye izin verebileceğinizi soruyorsunuz. Kadın öylece gönderildiğinde çocuklarıyla birlikte onun başına ne geleceğini sormuyorsunuz. Neye hâlâ bir şekilde izin verildiğini değil, Tanrı'nın ne istediğini sormalısınız. Çünkü Tanrı erkeği ve kadını yarattığında, başlangıçtan beri böyle değildi. Çünkü adam annesini babasını bırakacak ve karısıyla can ve beden olarak sağlam ve yeni bir birlik olacak. Öyle bir birlik ki artık iki değil, bir olurlar. Tanrı'nın bu şekilde birleştirdiğini insan ayırmasın. Bunu da Musa Yaratılış'ta söylemişti ve bu, Tanrı'nın evlilikle ilgili amacına uygundu. Musa'nın bir kadını boşamayla ilgili buyruğu kadını korumalı ve bu tür ayrılıkların kötü sonuçlarını olabildiğince azaltmalıydı. Kovulan bir kadın çaresiz ve korumasızdı. Musa boşanmayı ya da kadını göndermeyi iyi bir şey yapmadı. RAB İbranice Kutsal Yazılar'ın son

kitabında, Malaki 2:16'da açıkça şöyle demişti: **Boşanmadan nefret ederim!** Ferisiler Kutsal Yazı'yı yanlış anladılar ve Tanrı'nın evlilikle ilgili iyi isteğini görmediler. Ve çoğu kez olduğu gibi, bir evde kendi aralarında kaldıklarında öğrenciler O'na boşanma hakkında sordular. O da onlara şöyle dedi: Karısını boşayıp başka biriyle evlenen, ona karşı zina etmiş olur. Kadın da kocasını boşayıp başka biriyle evlenirse durum aynıdır. Bu, ona karşı zinadır.

İsa, Ferisilerin Kutsal Yazı'ya uygun saydığı şeye karşı çıkar. Öğrenciler şaşırmışlardı. Ama İsa Tanrı'nın kendi Egemenliği'ndeki yönetiminin nasıl olduğunu açıkça gösterir. O'nun buyrukları, her zaman bereket getiren yaratılış düzeni geçerlidir. Söz konusu olan Musa'nın neye izin verdiği değil, Tanrı'nın isteğinin ne olduğudur.

## İsa ve çocuklar

Kadınlar ve çocuklar, erkeklerin egemen olduğu bu toplumda sesleri olmadığı için çoğu kez kötü muameleye ve tecavüze uğruyorlardı. İsa boşanma konusunda kadını nasıl koruyor ve keyfiliğe karşı savunuyorsa, şimdi de aynı şekilde çocuklara yönelir. Çünkü anneler çocuklarını, onlara dokunsun diye O'na getiriyorlardı. Ama öğrenciler bunu yapmamalarını söyleyerek onları azarladılar. İsa onlara daha az önce, büyüklük taslarken **çocuklardan ne öğrenmeleri gerektiği** konusunda dersler vermişti. İsa öğrencilerin nasıl davrandığını çok iyi gördü. Ve bu hiç hoşuna gitmedi. Onlara şöyle dedi: **Bütün çocukların bana gelmesine izin verin, onları asla engellemeyin!** Size doğrusunu söyleyeyim: Tanrı'nın Egemenliği'ni, kendini küçültüp bir çocuğun kabul ettiği gibi kabul etmeyen, bu Egemenlik'e asla giremeyecek. Ve onları sımsıkı kucakladı ve ellerini üzerlerine koyarak onları kutsadı.

## Zengin adam ve sonsuz yaşam

Yeniden dışarı çıkıp yola koyulduklarında biri geldi ve tozlu yolda O'nun önünde diz çöküp O'na yakıcı bir soru sordu: İyi öğretmenim, **sonsuz yaşamı almak için ne yapmalıyım**? Bana neden iyi diyorsun? Yalnızca biri iyidir, o da Tanrı'dır! O'nun buyruklarını biliyorsun: Adam öldürmeyeceksin, zina etmeyeceksin, çalmayacaksın, yalan tanıklık etmeyeceksin ve annene babana saygı göstereceksin. Adam şöyle dedi: Öğretmenim, bütün bunları gençliğimden beri yerine getirdim. İsa onu böyle önünde görüp ne dediğini duyunca onu sevdi. Ama onda eksik olan belirleyici bir şey vardı, çünkü İsa onun yüreğinin

içini görüyordu. Ona şöyle dedi: **Sonsuz yaşama sahip olmak için bir eksiğin var: Bütün varlığını sat ve yoksullara ver. O zaman gökte hazinen olur. Sonsuz yaşam! Sonra gel, ardımdan gel.** Adam bunu duyunca üzüldü ve dehşet içinde İsa'dan uzaklaştı. Bu istek ona fazla köklü geldi, çünkü çok malı vardı. Bu malla sonsuz yaşamı satın alamazdı. İsa'nın saydığı buyrukların hepsini tutmuştu. Ama ilk ve en büyük buyruğu, Tanrı'yı sevmeyi ve O'nu yaşamında ilk sıraya koymayı unutmuştu. Malı onun için Tanrı'dan daha önemliydi. Sonra İsa çevresine, bunu görmüş olan öğrencilerine baktı ve şöyle dedi: Zenginliği ve malı olanların Tanrı'nın Egemenliği'ne girmesi ne kadar zor. Öğrenciler bu sözler karşısında dehşete düştüler. Tanrı'nın Egemenliği herkese açık değil miydi? Ama İsa bunu bir kez daha söyler: Çocuklar, Tanrı'nın Egemenliği'ne girmek ne kadar zor. Devenin iğne deliğinden geçmesi, zengin birinin Tanrı'nın Egemenliği'ne girmesinden daha kolaydır. Zengin malına güvenir, hiçbir eksiği yoktur ve kendi bakış açısından Tanrı'nın Egemenliği ona pek bir şey sunmaz. Bunun üzerine öğrenciler büsbütün şaşkına döndüler ve birbirlerine şöyle dediler: **Öyleyse kim kurtulabilir ki?** İsa onlara baktı ve şöyle dedi: İnsanlar için bu olanaksız, ama Tanrı için değil. **Tanrı için her şey olanaklıdır. O her yüreği Müjde'ye iman etmeye ve ardımdan gelmeye yöneltebilir.**

## O'nun ardından gitmeye değer mi?

Petrus İsa'nın bu sözlerinden derinden etkilenmişti. Kendileri her şeyi bırakmış ve O'nun ardından gitmişlerdi. Bu, sonsuz yaşamı almak için yetecek miydi? Bunun bize ne yararı var ki, diye sorar Petrus, senin ardından gelmek için her şeyi bıraktıysak? İsa şöyle cevap verdi: Benim uğruma ya da Müjde uğruna evini, kardeşlerini ya da kız kardeşlerini, annesini ya da babasını, çocuklarını ya da tarlalarını bırakıp da yüz katını almayacak kimse yoktur. Daha bu çağda, bu dünyadaki yaşamda evleri, kardeşleri, kız kardeşleri, anneleri, çocukları ve tarlaları – ama zulümle birlikte. Kesin ve kalıcı olarak ise gelecek çağda, Tanrı'nın Yeni Dünyası'nın yüceliğinde sonsuz yaşamı. Burada Egemenlik'in "şimdiden – ama henüz değil" yanı görülür. Tanrı'nın Yeni Dünyası'nın geleceği şimdiden şimdiki zamanın içine etki eder. Yüz kat, şimdiki zamanda maddi bir kazanç değil, öğrencilerin aile gibi birlikteliğine ve onların varlığına bol bol ortak olmaktır.

Ama birçok birinci sonuncu olacak. Ve bu yaşamda birçok sonuncu, gelecekteki sonsuz yaşamda birinci olacak. Bu yaşamda gördüğümüz şey, Tanrı

için gerçekte ne olduğuyla örtüşmek zorunda değildir. Tanrı yüreklere bakar ve en çok hoşuna gideni, bu yaşamda her şeyde O'nu öne koyanı onurlandıracak.

## İsa üçüncü kez ölümünden söz ediyor

Onlar, İsa ve Onikiler ve İsa'nın ardından giden başka kadınlar ve erkekler, Şeria vadisinden yukarı, Yeruşalim'e çıkan yoldaydılar. İsa yalnız başına önlerinden gidiyordu. O'nun önlerinden gittiğini görünce korktular. O'nun görünüşü onları korkuttu. Bir şeyler yolunda değildi. Her zamankinden o kadar farklıydı ki. Sonra Onikiler'i yanına aldı ve Yeruşalim'de başına gelecekleri söyledi. İnsanoğlu başkâhinlere ve din bilginlerine teslim edilecek. O'nu ölüme mahkûm edecek ve uluslara teslim edecekler. O'nunla alay edecek, O'na tükürecek, O'nu kamçılayacak ve öldürecekler. Ama üç gün sonra dirilecek.

## Egemenlik'teki en iyi yerler için çekişme

Bunun üzerine Zebedi'nin oğulları, iki kardeş Yakup ile Yuhanna, kuşku uyandıran bir istekle İsa'ya gelirler: Öğretmenim, senden bir dileğimiz var. Lütfen onu bizim için yerine getir. İsa sorar: Sizin için ne yapmamı istiyorsunuz? Yüce Egemenliğin başladığında, sağında ve solunda oturmamızı bize bağışla. İsa onlara şöyle cevap verdi: Ne istediğinizden haberiniz yok. Benim içeceğim kâseyi içebilir misiniz? Ya da benim vaftiz olacağım vaftizle vaftiz olabilir misiniz? Bu zafer dolu onur yerini alabilmek için bu acı kâsesini içmek ve bu korkunç acı vaftizini yaşamak gerekir. Fazla düşünmeden şöyle dediler: Yapabiliriz. İsa yine onlara şöyle der: Benim içtiğim kâseyi içeceksiniz. Benim katlandığım acı vaftiziyle vaftiz olacaksınız. Ama sağımda ve solumda oturmayı ben belirlemem, o kimler için hazırlandıysa onlarındır. Size söyledim ya: Sonuncular birinci olacak. Ötekiler, yani on öğrenci bu konuşmayı ve iki öğrencinin isteğini duyunca onlara kızdılar.

## Egemenlik'te gerçek büyüklük

Bunun üzerine İsa hepsini yanına çağırdı ve onlara önemli bir şey öğretti: Ulusların yöneticilerinin onları sürekli ezdiğini iyi bilirsiniz. Güç sahipleri güçlerini kendi çıkarları için ve güç konumlarını korumak için kötüye kullanmaya alışkındır. Sizin aranızda, öğrencilerin ailesinde asla böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen herkesin hizmetkârı olmalı. Aranızda birinci olmak isteyen herkesin kölesi olsun. Çünkü Tanrı'nın ölçütü terstir. Bu ölçüt, hizmet edilmeye

gelmemiş olan İnsanoğlu aracılığıyla açığa çıkar. **O, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidye olarak vermeye geldi. O'nun canı, birçoklarının günahın ve ölümün tutsaklığından kurtuluşu ve özgürlüğe kavuşması için "takas edilecek".**

## Kör Bartimay iyileşiyor

İsa ile öğrencileri Eriha'ya vardılar. Kentte İsa'nın ve öğrencilerin çevresinde büyük bir kalabalık toplanmıştı. Kalabalık, Yeruşalim yönünde kentten yeniden ayrıldıklarında O'nun ardından gitti. Orada, Fısıh Bayramı için Yeruşalim'e giden hacılardan sadaka umarak oturan kör bir dilenci vardı. Adı Bartimay'dı, Timay'ın oğlu. Derken Nasıralı İsa'nın orada olduğunu duydu. Hemen bağırmaya başladı: **Davut Oğlu İsa, bana acı!** İsa'yı ve yaptıklarını daha önce birçok kez duymuştu. Bu anı umut etmişti. Ve şimdi o an gelmişti. Ama insanlar ona yardım etmedi. Onu İsa'ya götürmediler. Daha kötüsü: Susması için onu tehdit ettiler. Ama o daha da çok bağırdı. **Kurtarıcı, dünyanın Kurtarıcısı onu duydu.** İsa durdu ve şöyle dedi: Çağırın onu! Hemen körü çağırıp ona şöyle derler: Şanslısın. Haydi, seni çağırıyor. Seni görmek istiyor! Adam abasını atıp fırladı ve O'na koştu. İsa ona şöyle dedi: Senin için ne yapmamı istiyorsun? Kör adam O'na şöyle dedi: Efendim ve Öğretmenim, görebileyim! Sakin ol, dedi İsa. Bana böyle güvendiğin için imanın seni iyileştirdi. Adam hemen açıkça görebildi. Sonra İsa'nın yanında kalmak istedi. Kurtarıcısının yanında. İsa yoluna devam edip Yeruşalim'e çıkarken O'nun ardından gitti. O'nun ardından giden ve O'nun öğrencisi olan herkesin gözleri, İsa'nın acı çekmek ve orada canını birçokları için fidye olarak vermek üzere Yeruşalim'e gitmesi gerektiğine açılmalıdır. **Canını, birçoklarını İblis'in, günahın ve bencilliğin köleliğinden kurtarıp özgür kılmak için fidye olarak veriyor!** Yuhanna ve Yakup acılar ve ölüm konusunda kördüler ve yalnızca gücü düşünüyorlardı. İsa onlara da Bartimay'a sorduğu gibi kendileri için ne yapmasını istediklerini sorduğunda, tahtı istediler. Bartimay tozun içinde oturuyordu ve kurtuluşu arıyordu.

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Bir şey öğrendin mi, belki yaşamında uygulamak istediğin bir şey?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap!

Soruların mı var ya da anlamadığın bir şey mi? Yaz onu!

# 11. Bölüm

## İsa eşeğe binip Yeruşalim'e giriyor ve Kral olarak karşılanıyor

İsa öğrencileriyle birlikte Zeytin Dağı yakınlarındaki Beytfaci ve Beytanya'ya yaklaşınca, öğrencilerinden ikisini bir görevle önden gönderdi. İlk köyde genç bir eşek, üzerine henüz hiç kimsenin binmediği bir sıpa bulacaklardı. Onu çözün ve bize getirin. Biri, "Bu da ne, ne yapıyorsunuz?" diye sorarsa, şöyle deyin: Rab'bin ona ihtiyacı var ve onu yakında geri gönderecek. İkisi sıpayı dışarıda, kapının önünde bağlı buldular. Onu çözdüler. Orada duranlar beklendiği gibi şöyle dediler: Ne yapıyorsunuz? Onlar da tam İsa'nın kendilerine söylediği gibi cevap verdiler. Ve izin verdiler.

Sonra genç eşeği İsa'ya getirdiler, giysilerini üzerine koydular ve İsa onun üzerine oturdu. Sonra İsa sıpanın üzerinde büyük Kral'ın kentine doğru gitti. O, esenlik Kralı, peygamber Zekeriya'nın 9:9'da peygamberlik ettiği gibi alçakgönüllü bir şekilde bir eşeğe binmiş. Öğrenciler O'nun Mesih olduğunu ima etmişlerdi. Birçok şey bunu gösteriyordu ve insanlar O'nu layıkıyla karşıladılar. Kral'a gösterilen saygının işareti olarak giysilerini O'nun önüne, yola serdiler. Bir halı gibi. Başkaları yeşil dallar koparıp yola serdiler. Aralarında İsa'yla birlikte Celile'den gelmiş büyük bir hacı kalabalığının da bulunduğu birçok insan O'nun önünden yürüyor, ardından gelen başkaları yüksek sesle bağırıyordu: Hozana – Tanrı'ya övgüler olsun! Tanrı'nın görevlendirmesiyle gelene övgüler olsun! Sonunda Davut'un krallığı geldi! Göklerdeki Tanrı'ya övgüler olsun! Mezmur 118:26'nın dediği gibi. Ama İsa sessiz kaldı, çünkü defalarca açıkça gösterdiği gibi, O'nun görevi İsrail'i askeri ve siyasi açıdan kurtarmak isteyen kral olmak değildi. Çarmıh O'nun yaşamına ve Egemenliği'ne egemendi. Ve O'nu gelecekte izleyecek olanlara da. Yalnızca bir hafta sonra çarmıhını kentin dışına, Golgota'ya taşıyacaktı. İsa'ya sevinç çığlıkları atıyorsak, bize onur getiren biri olarak değil, günahlarımız için ölmeye gelen biri olarak atmalıyız. O'nu önce Davut'un krallığını kuran biri olarak değil, canını Tanrı'nın Egemenliği için veren biri olarak karşılamalıyız.

Kentte sevinç çığlıkları çabucak susar. İsa doğruca tapınağa gitti ve orada çevresine bakındı. Akşam, Fısıh Bayramı'na gelen birçok başka hacı gibi,

çevredeki yerlerde geceyi geçirmek için kentten ayrıldı. Öğrencileriyle birlikte Beytanya'ya geri döndü.

## Eski İsrail ve tapınağı – meyvesiz bir incir ağacı

Ertesi sabah yeniden Yeruşalim'e giderlerken İsa acıkmıştı. Uzaktan, ilkbaharda olağan olduğu gibi yeşil yapraklı bir incir ağacı gördü. Üzerinde turfanda incir bulmak için yanına gitti. Ama yapraklardan başka bir şey bulamadı. Henüz geç incir zamanı değildi. Bunun üzerine öğrenciler O'nun ağaca şöyle dediğini duydular: Artık hiç kimse senden meyve yemesin!

İsa başka hiçbir zaman böyle sözler söylememiştir. O'nun sözlerinin kutsama, iyileştirme, öğretme, ama aynı zamanda yargılama gücü vardır. Tapınağa yaptığı ziyaret ve orada öğreteceği ve yapacağı şeyler, incir ağacına yapılan simgesel eyleme karşılık gelir. İsrail ve kimlik yeri olan anıtsal tapınak merkezi çok geçmeden sona erecek ve yeni bir şeye yer açacaktı.

## İsa satıcıları tapınaktan kovuyor

Yeruşalim'e varınca doğruca tapınağa gitti. Orada, hemen çevresinde alışveriş edenleri dışarı kovmaya başladı. Para bozanların ve güvercin satanların masalarını devirdi. Kimsenin tapınağın içinden herhangi bir şey taşımasına izin vermedi.

Sonra bunu görmüş olan herkese öğretti: Kutsal Yazı Yeşaya 56:7'de, "Evim bütün uluslar için dua evi diye adlandırılacak" demiyor mu? Ama siz onu, ulusları davet edecek yerde dışlayan bir yere çevirdiniz. Bu evi kendi evinize çevirdiniz. Kendinizi kutlamak için. Tanrı'nın evini bir haydut inine çevirdiniz.

Tapınak bir haydut ini haline gelmişti. Dünyevileşmiş ve tapınağı kendi saklanma yerleri ve egemenlik alanları ilan eden haydutlarca yönetilen ve düzenlenen bir yer. Kendi kurallarının geçerli olduğu bir yer. Yeremya'nın daha 7:11'de söylediği gibi: Yalan söylemek, çalmak, adam öldürmek, zina, yalan yere ant içmek – tapınaktan sorumlu olanların acıklı resmi budur. Böylece tapınak amacını sonsuza dek yitirmiştir.

İsa bu eylemiyle kurban hizmetini kısa bir süre için kesintiye uğrattı. Böylece simgesel olarak tapınak üzerindeki yargıya ve kurban hizmetinin sona ereceğine işaret etti. **O'nun eylemi yeniden onarılmaya değil, sona işaret eder.** Tapınağın başına incir ağacının başına gelen gelecekti. Tapınak artık olması gereken şey değildi. Zamanı sona eriyordu. Bütün uluslardan insanların ait

olacağı yeni, ruhsal bir tapınağa yer açacaktı. Bunu başkâhinler ve din bilginleri duydu. Çileden çıktılar ve O'nu öldürmeye karar verdiler. İsa tek bir cümleyle onların içyüzünü ortaya sermişti. Tapınağı kendi sığınakları yapan haydutlar onlardı. İsa'nın halk üzerindeki etkisinden korkuyorlardı. Bu etki günden güne artıyordu. Çünkü insanlar O'nun öğretisinden derinden etkilenmişlerdi. İsa'nın tapınaktaki eylemi, sonunda O'nun yargılanmasına yol açan neden olur. Ölümle sonuçlanan.

## İncir ağacı kurumuş – önemli olan bir tapınak binası değil, dua etmek, iman etmek ve bağışlamaktır

Ertesi sabah kente giderken yine incir ağacının yanından geçtiler. Ağaç tamamen kurumuştu. Petrus ağacı görünce hatırlar ve İsa'ya şöyle der: Rabbi, bak, lanetlediğin incir ağacı. Kurumuş. İsa ona şöyle cevap verdi: Önemli olan imandır! Tanrı'ya güvenin! Çünkü bir şey kesin: Bir kimse yüreğinde kuşku duymaz, tersine iman ederse, bu dağa: Kalk, denize atıl!, diyebilir ve öyle olur. Gerçekten de böyledir: Dua ederken ne dilerseniz, alacağınıza iman edin, öyle olacak. Ve birlikte durup dua ettiğinizde, gökteki Baba'nın da sizin suçlarınızı bağışlayabilmesi için, önce kendilerine karşı bir şeyiniz olanları bağışlayın. Ve böylece dualarınızı yanıtlayabilsin.

İsa'nın sözünü ettiği dağ, tapınağıyla birlikte, Tanrı'nın artık içinde oturmadığı Siyon Dağı'ydı. Gerçek iman ve bağışlamaya hazır olmak, artık yalnızca ulusal kimliğe hizmet eden bir yapıdan daha önemlidir. **Dua, iman ve bağışlama İsa'nın yeni topluluğunu belirler. Bu topluluk, gerçek dua evi, bütün uluslardan İsa'yı izleyen herkesten oluşan yeni ruhsal tapınak olacaktı.**

## Din bilginleri, İsa'nın tapınakta satıcıları kovma yetkisini soruyor

İsa üçüncü gün öğrencileriyle birlikte Yeruşalim'e gelir. Tapınakta dolaşırken pek de dostça olmayan bir grup adam İsa'nın yanına gelir. Bunlar başkâhinler, din bilginleri ve ileri gelenlerdi. O'na şöyle derler: Dün yaptığını burada, tapınakta yapma yetkisini ve iznini sana kim veriyor? İsa şöyle karşılık verdi: Ben de size bir şey sormak istiyorum. Bana cevap verin, ben de bunları hangi yetkiyle yaptığımı size söyleyeyim. Size sorum şu: Yahya'nın vaftizi Tanrı'dan mıydı, insanlardan mı? Ne diyorsunuz? Bunun üzerine kafa kafaya verip ne cevap vereceklerini düşündüler. Çevrelerinde birçok insan duruyordu. Düşündüler: "Tanrı'dan" deseler, o zaman neden iman etmemişlerdi? "İnsanlardan" deseler,

kalabalıktan korkmaları gerekirdi. Kalabalık Yahya'nın Tanrı tarafından gönderilmiş bir peygamber olduğundan emindi. Sonunda boyunlarını bükerek ve taktik nedenlerle şöyle dediler: Bilmiyoruz. Bunun üzerine İsa onlara şöyle dedi: Öyleyse ben de bunları hangi yetkiyle yaptığımı size söylemiyorum. Böylece çarmıha gerilmesinden önceki son haftanın üçüncü gününde açık bir çatışma yaşanmadı. Mesih'in bilgeliği katillerini şimdilik durdurdu. Ama gerilim yine de hissediliyordu.

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Yaşamında uygulayabileceğin bir şey öğrendin mi?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap!

Metinle ilgili soruların var mı? Anlamadığın bir şey var mı? Yaz onu!

# 12. Bölüm

## Kiraya verilen bağ ve kötü bağcılar benzetmesi – bağ olarak İsrail ve onun sorumlu önderleri, zorba bağcılar: İsa'nın yetkisiyle ilgili soruya dolaylı cevap – O sevgili Oğul'dur, O köşe taşıdır

Sonra İsa Yeruşalim'deki insanlara, kentin halkına ve bütün ülkeden gelen birçok hacıya benzetmelerle konuşmaya başladı. Bir adam bir bağ dikti, çevresini çitle çevirdi, bir şarap cenderesi kurdu ve bağın içine bir gözetleme kulesi yaptı. Bağı bağcılara kiraya verip yurt dışına yolculuğa çıktı. Belli bir süre sonra bağ sahibi, **ürünün** hakkı olan payını almak için kölesini gönderdi. Tanrı halkında itaatin ve tapınmanın gerçek ürünlerini arıyordu. Ama kiracılar onu dövüp eli boş geri gönderdiler. Sonra yine birini gönderdi. Ama onu başından yaraladılar ve ona ağır hakaretler ettiler. Bir sonrakini ise öldürdüler bile. Bağın sahibi payını almak için tekrar tekrar adam gönderdi. Olağanüstü bir sabır gösterdi. Yine de: Kimini öldürdüler, kimini dövdüler. Yüzyıllardır süren uğursuz, dik başlı bir gelenek.

Sonra bağ sahibi kendi kendine şöyle dedi: Şimdi daha ne yapabilirim? **Biricik sevgili oğlumu** göndereyim. Hiç değilse ona saygı gösterirler. Ama her şey kendilerininmiş gibi davranan bağ kiracıları kendi aralarında şöyle dediler: Mirasçı bu. Gelin, onu da öldürelim. O zaman bağ kesinlikle bizim olur. Bu büyük bir kendini kandırmadır, bağ her zaman sahibine ait olacaktır. Ve oğul geldiğinde onu yakalayıp öldürdüler. Sonra onu bağın dışına attılar.

Sonra İsa sordu: Bağın sahibi ve efendisi ne yapacak? Gelip kiracıları öldürtecek ve bağını başkalarına verecek. Bütün bunlar size tanıdık gelmiyor mu? Kutsal Yazı'da, Mezmur 118:22'de şunu okumadınız mı: Yapıcıların, halkın ruhsal önderlerinin hor görüp bir kenara attığı taş, işte o köşe taşı, bütün tapınak yapısının en önemli taşı oldu. Bu iş Rab'den çıktı ve gözümüzde harikadır! Tanrı Oğlu'nu aklamıştır. O'nu ilahi Mesih olarak onaylamıştır. İsa bunu söylediğinde O'nu yakalayıp öldürmeye daha da kararlı oldular. Ama önderi oldukları kalabalıktan korkmaları onları alıkoydu. Bu benzetmenin kendilerini kastettiğini çok iyi anlamışlardı. Geçmişte sahibin bütün elçilerini tekrar tekrar geri çeviren, döven ve öldüren kiracılar kendileriydi. Halkın önderleri olarak ürünsüzlükten onlar sorumluydu. Bu benzetmenin ne halkın yöneticileri ne de öğrenciler için bir açıklamaya ihtiyacı vardı. Şimdi bile bu benzetmeyle Tanrı'nın sabrına

dikkatleri çekildiği halde yürekleri bir kez daha katılaşır ve MS 70 yılında gerçekleşen yargıyı üzerlerine çekerler. Ve O'nu bir kez daha rahat bırakıp yeniden çekildiler.

## Patlamaya hazır bir tuzak soru: İmparatora vergi ödenmeli mi?

Sonra yöneticiler yine sinsi ve kötü bir niyetle bazı Ferisilerle Hirodes yandaşlarını İsa'ya gönderirler. Yalnızca böyle bir niyet bu iki grubu bir araya getirebilirdi. O'na bir tuzak kurmayı tasarlarlar. Alaycı bir övgüyle O'na şöyle derler: Öğretmenim, senin dürüst ve tarafsız olduğunu ve kimseye yaranmak için konuşmadığını biliyoruz. Senin için önemli olan insanların gözündeki saygınlığın değil. Yalnızca Tanrı'nın bizden ne istediğini öğretiyorsun. Söyle bize: Biz Yahudilerin, Tanrı'nın halkının, Roma İmparatoru'na vergi ödemesi doğru mu? Ödeyelim mi, ödemeyelim mi? Fısıh Bayramı sırasında tapınak avlusunda sorulan bu soru, Yahudilerin özgürlüğe ve Romalılardan kurtulmaya can attığı kızışmış, patlamaya hazır bir havaya düşer. Mesih olarak karşılanan kişi buna ne diyecekti? Vergi ödemeyi onaylarsa, Yahudi kimliğini satan korkak bir işbirlikçi olarak maskesi düşürülebilirdi. Vergi ödemeyi reddederse, bu Roma'ya karşı siyasi bir isyan olarak suçlamaya dönüştürülebilirdi. Her cevap tek başına O'nu suçlamaya ya da ortadan kaldırmaya yetiyordu. Ama İsa onların ikiyüzlülüğünü gördü. Neden bu tuzak soru? Bana bir dinar verin de bu sikkeyi göreyim. Kendisinin hiç yoktu. Herkesin yoktu. Soruyu soranların ise vardı. Vergiyi titizlikle ödüyorlardı. O'na bir dinar verdiler. Onlara sorar: Bu sikkenin üzerindeki suret kimin? Şöyle derler: İmparatorun sureti, Augustus'un oğlu Tiberius'un. Bunun üzerine İsa onlara şöyle dedi: **Öyleyse imparatora ait olanı imparatora geri verin, Tanrı'ya yaraşanı da Tanrı'ya verin.** Bunun üzerine son derece şaştılar. Onları bir kez daha suskun bırakmıştı. İsa dâhice bir biçimde imparatorun alanını, vergi parasını ve siyaseti Tanrı'nın Egemenliği'nden ayırır. İsrail'in Tanrısı karşısında Roma İmparatoru'nun pek bir önemi yoktur. İsa Tanrı'yı her şeyin üstüne koyar, tam ve ilk itaat her zaman O'na aittir. O'nun yanında mutlak bir değer yoktur. **Tanrı'nın Egemenliği'ni doğru beklemek, Roma'ya karşı zorbaca ayaklanma değil, Tanrı'ya itaattir.** Vergi ödemek bununla çelişmez. Ve imparatora ait olanı ona geri vermek de pekâlâ edilgen, zorbalığa başvurmayan bir ayaklanmadır. Onunla artık alıp satmamak anlamında geri vermek. Bedenle ve canla Tanrı'ya itaat, ilk ve en önemli görev olarak kalır. Kimse O'na bir şey yapamadı.

## Diriliş üzerine bir tuzak soru

Diriliş olmadığını ileri süren Sadukiler de O'na geldiler. O'na sordular: Öğretmenim, Musa şöyle yazdı: Bir adamın kardeşi ölür ve geride çocuksuz bir karı bırakırsa, adam ölen kardeşinin karısıyla evlenmeli ve kardeşi için soy yetiştirmelidir. Diyelim ki bir zamanlar **yedi kardeş vardı.** Birincisi evlendi, ama o ve karısı çocuk sahibi olmadan öldü. Bu yüzden küçük kardeşi kadınla evlendi. Ama o da çocuk sahibi olmadan öldü. Üçüncüsü de aynı şekilde. Yedi kardeşin hiçbiri soy bırakmadı. En son, yedi kardeşin hepsinden sonra kadın da öldü. **Dirilişte**: **Kadın onlardan hangisinin karısı olacak?** Çünkü yedi kardeşin hepsinin karısıydı. İsa onlara şöyle dedi: Kutsal Yazılar'ı ve Tanrı'nın gücünü bilmediğiniz için yanılmıyor musunuz? Çünkü ölüler dirildiğinde artık ne evlenecek ne de evlendirilecekler. Göklerdeki melekler gibi olacaklar. Tanrı'nın yeni dünyasında artık insanların döl vermesi ve çoğalması olmayacak. Ölülerin dirilmesine gelince – Musa'nın kitabında, Tanrı'nın çalının yanında ona nasıl konuştuğunu okumadınız mı: Ben İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı'yım? **O ölülerin değil, dirilerin Tanrısı'dır**. Çok yanılıyorsunuz. İbrahim, İshak ve Yakup şimdiden öteki dünyada, göksel dünyada yaşıyorlar ve İsa yeniden geldiğinde dirilecekler. Son söz ölümün değil, Tanrı'dan gelen yaşamındır. Din bilginlerinden biri yanlarına geldi. Onların tartıştığını ve İsa'nın ne kadar iyi cevap verdiğini duymuştu. Bu yüzden İsa'ya sordu: Bütün buyrukların en önemlisi hangisidir?

## İlk buyruk sorusu

Bütün buyrukların en önemlisi hangisidir? İsa şöyle cevap verdi: En önemli buyruk şudur: **Dinle, ey İsrail: Tanrımız Rab tek Rab'dir. Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla ve bütün gücünle sev. İkincisi de şudur: Çevrendeki insanı kendin gibi sev!**

Bu ikisinden daha büyük bir buyruk yoktur. Din bilgini O'na şöyle dedi: İyi cevap, Öğretmenim, doğruyu söyledin: O tektir ve O'ndan başkası yoktur. Ve O'nu bütün yürekle, bütün kavrayışla ve bütün güçle sevmek ve çevredeki insanı kendin gibi sevmek, bütün yakmalık sunulardan ve kurbanlardan daha üstündür. İsa onun akıllıca cevap verdiğini görünce ona şöyle dedi: Tanrı'nın Egemenliği'nden uzak değilsin. Artık kimse O'na soru sormaya cesaret edemedi.

## Mesih'le ilgili soru

İsa tapınakta öğretirken şöyle dedi: Din bilginleri Meshedilmiş Olan'ın Davut'un Oğlu olduğunu nasıl söyleyebilir? Davut'un kendisi Kutsal Ruh'un yönlendirmesiyle şöyle dedi: Rab Rabbim'e dedi ki, ben düşmanlarını ayaklarının altına serene dek sağımda otur. Davut O'na Rab diyor, öyleyse O nasıl onun oğlu olabilir? Büyük kalabalık merakla O'nun ağzından çıkacak her sözü bekliyordu. İsa yalnızca Davut'un Oğlu olduğu için Mesih değildir. Aynı zamanda daha fazlasıdır. O, Tanrı'nın Oğlu ve Davut'tan önce var olan İnsanoğlu olduğu için Davut'un Rabbi'dir. Davut ileriyi görerek Mezmur 110'da İsa'yı onurlandırır. Din bilginleri bunu gözden kaçırmışlardı ya da hiç böyle görmemişlerdi.

## Din bilginlerine karşı uyarı

Öğretişinde şu öğüdü verdi: Güzel kaftanlarla dolaşmaktan ve çarşı meydanlarında selamlanmaktan hoşlanan din bilginlerinden sakının. Havralarda ve şölenlerde özel yerlere oturmaya can atarlar. Dul kadınların evlerini yiyip bitiren ve gösteriş için uzun uzun dua edenler, daha ağır bir yargı alacaklar. Çünkü Kutsal Yazılar'ı biliyorlardı ve hiçbir özürleri olmayacak. Kibir, konum simgeleri ve uzun dualar kimseyi dindar yapmaz. İsa din bilginleri grubunu sertçe eleştirir. Herkesten daha sert, çünkü Kutsal Yazılar'ı ve böylece Tanrı'nın isteğini bildikleriyle övünüyorlardı. Tanrı'nın sözüyle sahte dindarlığın ve ikiyüzlülüğün birbiriyle hiçbir ilgisi yoktur.

## Yoksul dul kadının bağışı

İsa bağış kutusunun karşısına oturdu ve insanların sunularını nasıl attıklarını izledi; birçok zengin çok para atıyordu. Derken yoksul bir dul kadın yalnız başına geldi ve bir kodrantese karşılık gelen iki bakır para attı. İsa öğrencilerini yanına çağırdı ve onlara şöyle dedi: Size doğrusunu söyleyeyim: Bu yoksul dul kadın, kendisinden önce bir şey atanların hepsinden daha çok para attı kutuya. **Çünkü hepsi bolluklarından bir parça attılar, ama o yoksulluğundan sahip olduğu her şeyi, bütün geçimliğini attı.** Bu, İsa'nın öğretişinin bir doruk noktasıdır. İnsanların önünde değil, Tanrı'nın önünde saygınlık toplamak. Kendini O'na adamak, İsa'nın bu yoksul dul kadında bulduğu ve övdüğü şeydir.

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Yaşamında yapmak istediğin bir şey öğrendin mi?

İsa'da seni coşturan ne?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap! O'na hayranlığını dile getir!

Soruların var mı? Yaz onları!

# 13. Bölüm

## Son günlerle ilgili konuşma: tapınağın yıkılışı

İsa tapınak binasından çıkarken öğrencilerden biri O'na şöyle dedi: Öğretmenim, kocaman taşlardan yapılmış ne görkemli bir yapı bu! İsa ona cevap verdi ve herkes bunu duydu: Bütün bu tapınak binalarını görüyor musun? Taş üstünde taş kalmayacak. Her şey temeline kadar yıkılacak. Sonra Kidron Vadisi'nden geçerek daha yüksek olan Zeytin Dağı'na gittiler. Oradan tapınak yapılarının etkileyici bir görünümü vardı. Bunun üzerine öğrencilerden dördü, Petrus, Yakup, Yuhanna ve Andreas, yalnız başlarına İsa'ya gelip O'na sordular: Tapınak ne zaman yıkılacak? Bütün bunların gerçekleşeceğini gösteren belirti ne olacak?

## Son günlerin doğum sancılarının başlangıcı

İsa onlara, onların ve bizim isteyeceğimizden farklı bir cevap verdi: Kimsenin sizi saptırmamasına ya da yanıltmamasına dikkat edin! Çünkü birçokları gelip Mesih olduklarını ileri sürecek. Birçokları da saptırılacak. Birçokları onlara düşünmeden güvenecek. Ama benim yeniden gelişim farklı olacak. Ama orada burada savaşlar duyduğunuzda korkmayın. Bunlar olmalı. Ve sona kadar böyle kalacak. Bütün bunları duyduğunuzda ve yaşadığınızda, bu henüz son olmayacak. Barışmamış bir dünyada bir ulus öbürüne karşı savaşacak ve bir krallık öbürüne saldıracak. Depremler ve kıtlıklar olacak. Ama bu sonun ancak başlangıcıdır. Bunlar doğum sancılarıdır, Yeni Dünya'nın doğum ağrılarının başlangıcı. 70 yılında tapınağın Titus tarafından yıkılmasıyla, günlerin sonunda İsa'nın görünür biçimde ortaya çıkışına kadar süren bir sıkıntı zincirleme tepkisi başlar.

## Sona kadar her yerde zulüm ve sıkıntı

Kendinize dikkat edin! Yalnızca çevrenize bakıp kulak kabartmayın, kendinize bakın! Sizi, öğrencilerimi, mahkemelere teslim edecekler. Benim tanıklarım olduğunuz için kamçılanacak ve dövüleceksiniz. Benim yüzümden yöneticilerin ve kralların önüne çıkacaksınız. Onlara tanıklık olsun, benim adımı duysunlar

diye. Yalnızca onlara değil, ben yeniden gelmeden önce bütün yeryüzündeki bütün uluslara iyi haber duyurulmalı. Mahkemeye çıkarıldığınızda, nasıl cevap vereceğinizi ve kendinizi nasıl savunacağınızı önceden kaygılanmayın. O anlarda size Tanrı'nın armağan ettiği sözleri söyleyin. Çünkü konuşan siz değil, Kutsal Ruh'tur. Bütün yeryüzünde tanıklarım ve öğrencilerim için zor olacak. Bir adam kardeşini ele verecek ve böylece ölüme teslim edecek. Babalar çocuklarını. Çocuklar anne babalarını ele verecek ve ölüme teslim edecek. Bunu, böylece çıkar sağladıkları ya da kendileri zarar görmesin diye yaparlar. **Siz, dostlarım, benim adım yüzünden herkesten nefret göreceksiniz. Dayanın! Sona kadar. Ben yeniden gelene kadar. Sona kadar dayanan kurtulacak.**

## Öğrencilerin sağlığında Yeruşalim'deki sıkıntı

Ama yıkıcı iğrenç şeyin durmaması gereken yerde durduğunu gördüğünüzde — okuyan dikkat etsin! —, o zaman Yahudiye'de olanlar dağlara kaçsın; dam terasında olan, evinden bir şey almak için içeri girmesin; tarlada olan da üstlüğünü almak için geri dönmesin. Gebeler ve emziren kadınlar için durum özellikle kötü olacak. Bunun kışın olmaması için dua edin! Çünkü o zaman en kötü zaman olacak, öncekilerin ve sonrakilerin hepsinden daha kötü. Rab o zamanı kısaltmasaydı, kimse kurtulmazdı. Ama seçtikleri uğruna o zamanı kısalttı. Biri size, "İşte Mesih burada!" ya da "İşte Mesih orada!" derse – inanmayın, çünkü sahte Mesihler ve peygamberler ortaya çıkacak, belirtiler ve harikalar gösterecek ve seçilmişleri saptırmaya çalışacaklar. **Öyleyse dikkat edin, çünkü her şeyi önceden de söyledim.**

## İnsanoğlu İsa Mesih'in görünmesi

Bütün dünyayı saran sıkıntıdan sonraki günlerde birdenbire zaman gelecek. Yeniden geliyorum. Bütün insanlara görünür biçimde. Evrensel ve siyasi sarsıntılarla başlayıp yanılmaz biçimde duyurularak. Güneş kararacak, ay ışığını vermeyecek. Yıldızlar gökten düşecek. Evet, göksel güçler sarsılacak. Daha önce hiç görülmemiş bu belirtiler Mesih'in yücelik içinde hemen gelişini duyurur.

O zaman insanlar İnsanoğlu'nun gökte bulutlar içinde geldiğini görecekler. Büyük güç, yetki ve görkemli bir ışık parlaklığı içinde. O'nun görünmesi her şeyi durduracak. Öğrencilerinde kavranamaz bir sevinç, ötekilerin hepsinde korku, şaşkınlık ve sarsıntı. Seçtiği halkını, öğrencilerini bütün yeryüzünden toplamak için meleklerini dört bir yana gönderecek. Onları bütün sıkıntılardan kurtaracak.

İsrail İsa'nın günlerinde ve daha önce tapınağın çevresinde nasıl toplandıysa, o zaman, yeni yaratılışın başlangıcında, dünya çapındaki Tanrı halkı da alçaltılmış ve yüceltilmiş Tanrı Oğlu'nun çevresinde toplanacak.

## İncir ağacı

İncir ağacı bir karşılaştırmadır: Dalları özsuyla dolup yapraklar çıkınca yazın yakın olduğunu anlarsınız. Bunun gibi, bunların olduğunu gördüğünüzde artık uzun sürmeyeceğini anlayın. Gerçekten, size şunu söyleyeyim: Bu kuşak, bu tanrısız insan türü, sona kadar, ben yeniden gelene kadar sürecek. Söylediğim her şey yerine gelene kadar. Seçilmişlerin yanında var olmayı sürdürecek, onlara sıkıntı verecek ve zulmedecekler. Ama sonunda yok olacak ve kesin olarak yargılanacaklar.

Gök ve yer geçicidir, ama benim sözlerim sonsuza dek geçerlidir. Ne olursa olsun ve İsa'nın ve öğrencilerin hasımlarının düşmanlığı ne kadar tehditkâr olursa olsun, İsa yeniden gelecek ve vaatlerini gerçekleştirecek.

Bunun ne zaman olacağını ne gökteki melekler ne de Oğul bilir, yalnızca Baba bilir.

**Her zaman hazır olun! — çünkü vaktin ne zaman geleceğini bilmiyorsunuz.**

## Bir adam yolculuğa çıkıyor

Bu, evden çıkıp yolculuğa gitmeden önce kölelerinin her birine ayrı bir görev veren ve kapıcıya uyanık olmasını buyuran bir adama benzer. Öyleyse uyanık olun, çünkü ev sahibinin ne zaman geleceğini bilmiyorsunuz — akşam mı, gece yarısı mı, yoksa sabah mı —, birdenbire geldiğinde sizi uyurken bulmasın. Size söylediğimi herkese söylüyorum: **Uyanık olun**!

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Bir şey öğrendin mi, yaşamında yapmak istediğin bir şey?

İsa'da seni coşturan ne?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap! O'na hayranlığını dile getir!

Soruların var mı? Açık olmayan bir şey var mı? Yaz onu!

# 14. Bölüm

## Başkâhinlerin suikast tasarısı ve düzeni

İki gün sonra Fısıh Bayramı ve Mayasız Ekmek Bayramı başlıyordu. Başkâhinlerin ve din bilginlerinin kararlılığı öyle büyüktü ki O'nu yakalayıp öldürmek için acilen bir hile arıyorlardı. İsa onların bütün varlığını sorgulamıştı. Ortadan kaldırılması gerekiyordu. Ama halkın da kabul edeceği bir gerekçeye ihtiyaçları vardı. Çünkü halk O'na saygı duyuyordu. Bayram sırasında olmasın diye olabildiğince çabuk olmalıydı, çünkü o zaman halk arasında bir kargaşa çıkardı.

## İsa'nın Beytanya'da meshedilmesi

İsa Beytanya'da cüzamlı Simun'un konuğuydu. Simun İsa'nın iyileştirdiği biriydi. Yemek sırasında bir kadın, elinde saf, değerli hintsümbülü yağıyla dolu kaymaktaşı bir şişe olduğu halde içeri girmeye cesaret etti. Şişenin boynunu kırdı ve yağı İsa'nın başına döktü. Orada bulunan herkes için tuhaf bir durumdu. Bu kadın İsa'ya duyduğu değeri eşsiz bir biçimde dile getirdi. O'nu öldürmeyi tasarlayanlarla keskin bir karşıtlık içindedir. Sofradakilerin arasına derin bir sessizlik çökmüştü. İsa bütün bunların olmasına, sanki ısmarlanmış gibi izin verdi. Ama sonra öğrenciler öfkelendiler. Bu israf da ne?, dediler birbirlerine. Bu değerli yağ 300 dinardan fazlaya satılıp para yoksullara verilebilirdi. 300 dinar bir işçinin neredeyse yıllık ücretine karşılık geliyordu. Ve kadını sertçe azarladılar. Ama İsa şöyle dedi: Onu rahat bırakın! Neden onu sıkıntıya sokuyorsunuz? Bana iyi bir şey yaptı. Yoksullar her zaman aranızda olacak ve ne zaman isterseniz onlara iyilik yapabilirsiniz. Bunu gerçekten de yapın! **Ama beni artık uzun süre aranızda bulmayacaksınız. O elinden geleni yaptı ve bedenimi gömülmeye önceden meshetti.** Ve size şunu kesinlikle söyleyeyim: Dünyanın neresinde iyi haber duyurulursa, bu kadının yaptığı da anlatılacak. İyi haberin dünya çapında duyurulması İsa'yla ilgili bütün öğretileri ve yaşantıları içermeliydi, İsa'nın özel ve kalıcı bir anlam yüklediği bu olayı da.

Kimsenin fark etmediği şey: Hiçbir şeye sahip olmayan yoksul İsa'ydı. Üstelik zorla ölecek olan, acı çeken biri. Kadının iyi işi İsa'nın hoşuna gider ve O'nu sevindirir. Bu kadar anlamsız ve savurgan görünen şey, iyi işlerin tam on ikiden

vuranıdır. Çünkü gerçekten de zaman yetmeyecek ve ölen İsa'yı meshetmek olanaksız olacaktı. Kadın bunu somut olarak önceden yapmıştı. Ve öğrencilerin tersine O'nun ölümünü önceden sezmiş ve buna değer vermişti.

## Yahuda hain oluyor

Bundan sonra Onikiler'den biri, Sikarili Yahuda, başkâhinlere gitti ve İsa'yı onlara teslim etmeyi önerdi. Çok sevindiler. Bundan daha iyi bir fırsat düşünemezlerdi bile. Bunun için ona para vaat ettiler. O andan itibaren İsa'yı ele vermek ve nerede kaldığını açığa vurmak için uygun bir fırsat kolladı.

## Fısıh yemeğinin hazırlıkları

Yalnızca mayasız ekmek yenen bayram haftasının ilk günü geldi. Fısıh kuzularının kesildiği gün. Bunların Yeruşalim surları içinde yenmesi gerekiyordu.

Fısıh Bayramı her yıl İsrail halkının Mısır'dan kurtuluşunu anar. Önder olarak Musa'yla ve kanı kapı sövelerine sürülen Fısıh kuzusuyla. İsrail böylece yargıdan esirgendi. Bu öykü İsa'nın günlerinde daha yüksek ve aynı zamanda daha derin bir biçimde yinelenir. İsa Musa gibi mucizeler yapar, canı birçokları için fidye olarak verilen Fısıh kuzusunun kendisidir. Şimdi söz konusu olan daha büyük bir yargıdan kurtuluştur. Şimdi, İsa'nın mecazi anlamda Musa gibi Kızıldeniz'in karşısında durduğu ve olabilecek en tehditkâr şeyle karşı karşıya geldiği an gelmiştir.

Öğrenciler İsa'ya sordular: Fısıh yemeğini senin için nerede hazırlayalım? İsa onlardan ikisini şu görevle gönderdi: Kente gidin! Orada su testisi taşıyan bir adamla karşılaşacaksınız. Bir eve girene kadar onu izleyin ve oradaki ev sahibine şöyle deyin: Öğretmenimiz soruyor: Öğrencilerimle Fısıh yemeğini kutlamam için bana hangi odayı verebilirsin? O da size üst katta, minderlerle döşenmiş ve kutlama için hazırlanmış büyük bir oda gösterecek. Orada bizim için her şeyi hazırlayın. İkisi kente gittiler. Her şeyi İsa'nın kendilerine söylediği gibi buldular ve Fısıh yemeğini hazırladılar. Bu hazırlıkların böyle yapılması gerekir, çünkü suikast tasarıları ve kendi saflarında bir hain bulunduğu için İsa öğrencileriyle birlikte gizli kalmalıdır.

## Fısıh yemeği – hain de orada

Akşam olunca İsa Onikiler'le birlikte oraya geldi. Yemek sırasında şöyle dedi: Size şunu kesinlikle söyleyeyim: Sizden biri, şimdi benimle birlikte yemek yiyen

biri beni ele verecek. Dehşete düştüler ve birbiri ardından O'na sordular: Beni demek istemiyorsun, değil mi? İsa şöyle cevap verdi: Siz on iki kişiden biri yapacak; ekmeğini benimle aynı kaba batıran biri. İnsanoğlu, hakkında yazıldığı gibi ölmeli. Ama İnsanoğlu'nu ele veren adamın vay haline! O adam hiç doğmamış olsaydı, kendisi için daha iyi olurdu!

## Rab'bin Sofrası'nın kuruluşu

Şimdi İsa, ardından gidenler için kendisi aracılığıyla **Yeni Antlaşma'yı** kutlayan yeni bir yemek başlatır. Ve aynı zamanda Eski Antlaşma'nın ifadesi olan eski Fısıh yemeğini sonsuza dek geride bırakır. Yemek sırasında İsa bir ekmek aldı, üzerine kutsama duasını etti, onu parçalara böldü ve şu sözlerle onlara verdi: **Alın, bu benim bedenimdir!** Sonra kâseyi aldı, üzerine şükran duasını etti, onu da onlara verdi ve hepsi ondan içtiler. Bu sırada onlara şöyle dedi: **Bu, birçokları için dökülen kanımdır. Yeni Antlaşma'nın kanıdır.** Size şunu söyleyeyim: Tanrı'nın Krallık egemenliğinin başladığı gün onu yeni olarak içinceye dek bir daha şarap içmeyeceğim. Yöneticilerin ve ulusların eliyle ölmem benim sonum değil. Yaşayacağım! Tanrı'nın Egemenliği geliyor! Sonra Fısıh Bayramı'nda olağan olduğu gibi Hallel mezmurlarını (Mezmur 115–118) ilahi olarak söylediler ve Zeytin Dağı'na çıktılar.

İsa "daha büyük Musa" olarak Onikiler'in önünden gider. İsrail'in önünden gider, evet, bütün dünyanın önünden. Eski Mısır firavununun daha büyük bir köle efendisiyle yüzleşmek için. O zamanki Kızıldeniz'dekinden daha büyük bir fırtınanın ve korkunun içine girer. Dünyayı özgürlüğe götürmek için. **Rab'bin yemeği, ekmeğin bölünmesi, İsa'nın onlar için çektiği acıları ve savaşarak kazandığı şeyi bir yemek içinde anmanın eşsiz ve derin, duyularla algılanan yoludur. Bütün dünya için.**

**O'nun çarmıhta ölüme gönüllü olarak kendini vermesi, kanı sonsuza dek kurtaran, günahlardan arındıran ve kutsal kılan gerçek ve daha büyük Fısıh kuzusudur. Ve sonsuz bir antlaşmanın temelini atar.** Bugünkü Rab'bin Sofrası, İsa'nın yemeğin simgelerinde sürekli, yeniden kurban edilmesi değildir. Ekmek ve şarap simgedir. Mecazi anlamda, hatırlatıcı olarak ve aynı zamanda İsa'nın gerçek bedenini kurban ederek gerçekleştirdiği kurtuluş eyleminin ilanı olarak konuşurlar. Mesih'in ruhsal ve görünmeyen ama aynı ölçüde gerçek varlığı, bu anma yemeğinin kutlandığı her yerde güvence

altındadır. Ama bu yemeği kutlamadan da O'nun çevresinde toplananların bulunduğu yerde ve onların yanında da aynı şekilde vardır.

## Petrus İsa'yı inkâr edecek

Hepiniz beni bırakacaksınız, dedi İsa onlara, çünkü Peygamber Zekeriya'nın kitabında, 13:7'de şöyle yazılmıştır: Çobanı vuracağım, koyunlar dağılacak. Ama dirildikten sonra iyi çobanınız olarak sizden önce Celile'ye gideceğim. Orada görüşeceğiz. Bunun üzerine Petrus O'na şöyle dedi: Herkes seni yüzüstü bıraksa bile – ben asla! Sana şunu kesinlikle söyleyeyim, diye karşılık verdi İsa, daha bu gece, horoz iki kez ötmeden beni üç kez inkâr edeceksin. Hayır!, diye büyük bir kararlılıkla cevap verdi Petrus. Seninle birlikte ölmem gerekse bile! Seni asla inkâr etmeyeceğim! Ötekilerin hepsi de aynı şeyi söylediler. Kendileri hakkındaki bu değerlendirmeleri, ölüm tehlikesi kısa süre içinde gelince buhar olup uçacak. Markos Roma'daki zulüm gören kiliseyi acılar içinde sarsılmadan durmaya yüreklendirir. Ve herkesi gücünü ve cesaretini kendi içinde aramamaya yüreklendirir.

## Getsemani – İsa'nın varoluşsal dua mücadelesi

Getsemani denen bir zeytinliğe geldiler. Adı yağ cenderesi anlamına gelir. Zeytin Dağı'nın eteğindeydi. İsa Onikiler'e şöyle dedi: Ben dua ederken siz burada oturun! Petrus'u, Yakup'u ve Yuhanna'yı yanına aldı. Onu son derece büyük bir korku ve dehşet sardı ve onlara şöyle dedi: Başıma gelecekler yüzünden öyle sıkıntı içindeyim ki. Canım ölüm acısı içinde. Burada yanımda kalın ve uyanık durun! Benimle birlikte! Sonra birkaç adım öteye gidip kendini yere attı. Tanrı'ya, mümkünse kendisini bu ağır saatten esirgemesi için korku dolu bir sesle dua etti. Abba, Baba, dedi, senin için her şey olanaklıdır! Bu kâseyi içmekten beni esirge! Bu acı kâsesini benden uzaklaştır. Ama benim istediğim değil, senin istediğin olsun.

**Bu acı kâsesi, günahkârların eline düşmek, onlara ve karanlığın güçlerine çaresiz biçimde teslim edilmek demekti. Birçoklarının günahlarını taşımak. Ve sonunda büyük düşman olan ölüm tarafından yenilmek.** Bu alçaltılma, Baba'nın kurtarma isteğinin bir parçasıydı. Bu yargı saatine girip onun acısını sonuna kadar çekmekten başka bir yolla kurtuluş olamazdı. O'nun acımasız çarmıh ölümüyle herkes için kurtuluş savaşılarak kazanılacaktı. İsa'nın bütün sonuçlarıyla kendini teslim ettiği günahtan, ölümden

ve İblis'ten kurtuluş. Bütün bunlar o saatte öğrencilerden gizlidir. Burada neler olup bittiğini anlamıyorlar. Biz bile bu inanılmaz sahneye dehşetle bakıyoruz ve onu yaklaşık olarak bile değerlendirmeye ve derinliğiyle anlamaya sözcüklerimiz yetmiyor. Sonra öğrencilerin yanına döndü ve uyuyakaldıklarını gördü. Petrus'a şöyle dedi: Simun, uyuyor musun? Bir saatçik bile uyanık kalamadın mı? Benim için canını bile vermek istemiyor muydun? Sonra hepsine şöyle dedi: Gelecek sınavda güçlü olmak için uyanık kalın ve dua edin. İçinizdeki ruh isteklidir, ama insan doğanız zayıftır. Ona güvenemezsiniz. İsa ikinci kez uzaklaştı ve öncekiyle aynı sözlerle dua etti. Geri döndüğünde yine uyuyorlardı. Gözleri ağırlaşmıştı. Ve O'na ne cevap vereceklerini bilmiyorlardı. İsa üçüncü kez geri döndüğünde onlara şöyle dedi: Hâlâ uyuyor ve dinleniyor musunuz? Yeter artık, saat geldi! Şimdi İnsanoğlu insanların, günahkârların eline teslim ediliyor. Kalkın, gidelim; beni ele veren işte geldi.

Oğul'un Abba'sına ettiği üç dua yanıtlanmadı. Kâse uzaklaştırılmadı. İsa itaatle kendini gelecek olaylara teslim eder. Burada başlayan acılar yolunu – İsa Getsemani'de tutuklanır – Oğul tek başına sonuna kadar yürür; kendisine yapılan her şeye ve karanlığın zorbalığının anlamına katlanır. Ama duaları yanıtlanır. Ancak kâse boşaldığında. En geç dirilişte O'nun yalvaran haykırışı yanıtlanmıştır. İsa bütün acıları sonsuza dek geride bırakır.

## İsa tutuklanıyor

O bunu daha yeni söylemişti ki on iki öğrenciden biri olan Yahuda, büyük bir silahlı kalabalıkla geldi. Kılıçlar ve sopalar taşıyorlardı ve başkâhinler, Kutsal Yasa öğretmenleri ve ileri gelenler tarafından gönderilmişlerdi. Hain onlarla bir işaret üzerinde anlaşmıştı: Selamlarken öpeceğim kişi O'dur. O'nu yakalayın ve sıkı bir gözetim altında götürün. Böylece Yahuda hemen İsa'ya yöneldi. Rabbi!, diye seslendi ve O'nu öptü. Bunun üzerine O'nu yakalayıp tutukladılar. Korkakça bir sinsilikle, olabildiğince fark edilmeden, gece gelirler. Yahuda'nın alaycı sevgi gösterisi, karanlığın insanlık uçurumuna bir bakış açar. **O, kurtarılmamış insanlığın kaybolmuş ve kararmış yüreğini temsil eder.** İsa'nın yanındaki adamlardan biri bir kılıç çekti. Başkâhinin kölesine saldırdı ve onun bir kulağını kesti. Bu, Baba'nın kâsesini zorbalığa başvurmadan ve direnmeden alan İsa'nın hoşuna gidemezdi. Tanrı'nın gerçekte nasıl olduğunu açığa çıkaran tam da bu zorbalıktan uzak tutumdur. Eşi görülmemiş bir alçaltılma içinde İsa, Tanrı'nın uzatılmış elidir. Yargı için değil, kurtuluş için. İsa

adamlara şöyle dedi: Ben bir suçlu muyum ki beni tutuklamak için kılıçlarla ve sopalarla çıktınız? Her gün tapınakta sizinle birlikteydim ve orada öğretiyordum. O zaman beni yakalamadınız. Ama Kutsal Yazı'nın benim hakkımda önceden söylediği yerine gelmeli. **Bunun üzerine öğrencilerinin hepsi O'nu yüzüstü bırakıp kaçtılar.** Genç bir adam İsa'nın ardından gidiyordu. Bedenine yalnızca keten bir örtü atmıştı ve onu yakaladıklarında örtüyü bırakıp çırılçıplak kaçtı. Burada yazar Markos'un kendini anlattığı varsayılır.

## İsa Yahudi Yüksek Kurulu'nun önünde – mahkûm edilişi

İsa'yı başkâhine götürdüler. Orada önde gelen bütün kâhinler ve kurulun bütün ileri gelenleri ve Kutsal Yasa öğretmenleri toplandı. Petrus İsa'yı uzaktan izliyordu. Önceki yakınlık artık yok. Sarayın iç avlusuna kadar geldi. Orada hizmetkârların yanında oturup ateşte ısındı. Önde gelen kâhinler ve bütün kurul, İsa'yı önceden ölüme mahkûm edebilmek için tanıklıklarla O'nu suçlu çıkarmaya çalıştılar; ama başaramadılar. Birçok yalancı tanık İsa'ya karşı tanıklık etti, ama sözleri birbirini tutmuyordu. Sonra bazıları ortaya çıkıp şöyle ileri sürdüler: O'nun şöyle dediğini duyduk: İnsanların yaptığı bu tapınağı yıkacağım ve üç günde insan eliyle yapılmamış başka birini kuracağım. Ama onların sözleri de birbirini tutmuyordu. Bunun üzerine başkâhinin kendisi, halkın da destekleyebileceği geçerli bir suçlama bulunamayacağından korktuğu için ayağa kalktı. Ortaya çıktı ve İsa'ya sordu: Bunların sana karşı ileri sürdüklerine söyleyecek bir şeyin yok mu? Ama İsa sustu ve acı çeken hizmetkâr olarak tek söz söylemedi. Bunun üzerine başkâhin O'na dosdoğru sordu: **Sen vaat edilen Kurtarıcı Mesih, Yüce Olan'ın Oğlu musun?** Bu soru, İsa'nın halk önünde söylediği ve belki Yeruşalim'e kadar ulaşmış olan bazı sözlerinden ve son günlerde Yeruşalim'de açıkça söylediklerinden doğmuştu. Ve her şey bu sorunun cevabına bağlıydı. Ve şimdi bomba patlayacaktı. **Benim, dedi İsa, ve İnsanoğlu'nun Her Şeye Gücü Yeten'in sağında oturduğunu ve göğün bulutlarıyla geldiğini göreceksiniz!** Bunun üzerine başkâhin giysisini yırttı ve şöyle dedi: Tanıklara daha ne gerek var? O'nun Tanrı'ya nasıl küfrettiğini kendiniz duydunuz. Kendini tanrısal onura yükseltiyor ve böylece Tanrı'nın onurunu çalıyor. İsa yalnızca Mesih olduğunu değil, Oğul olarak Tanrı'ya eşit olduğunu da ileri sürer. Kararınız nedir? Hep birlikte O'nun ölümü hak ettiğini bildirdiler. Musa'nın Yasası'na göre Tanrı'ya küfretmenin cezası ölümdü. Bazıları İsa'ya tükürmeye başladı. Hiçbir şey göremesin diye başının üzerine bir örtü

attılar; sonra O'na yumruk atıp şöyle dediler: Kimdi vuran? Sen peygambersin ya! Sonra mahkeme görevlileri O'nu alıp tokatladılar. Orada bulunanların hepsi, yöneticilerden yardakçılara ve fırsatçılara kadar, O'nun Mesih olma iddiasına ve Tanrı'nın Oğlu olduğuna inanmıyorlar. Hepsi için O yalnızca Tanrı'ya küfreden biridir. Ama sevilen bir kişi olduğu için ölüm cezasını yerine getiremezler ve getirmeleri de yasaktır. Çaresiz kalıp Roma valisi Pilatus'a başvurmak zorunda kaldılar.

## Petrus Öğretmeni'ni inkâr ediyor

Petrus hâlâ aşağıda, avludaydı. Başkâhinin hizmetçi kızlarından biri oradan geçti. Petrus'u ateşin başında fark edince ona daha dikkatle baktı ve şöyle dedi: Sen de Nasıralı İsa'yla birlikteydin! Petrus bunu yadsıdı: Hiçbir fikrim yok; neden söz ettiğini hiç bilmiyorum! Sonra dışarıya, giriş holüne çıktı. O anda bir horoz öttü. Hizmetçi kız Petrus'u orada yeniden gördü ve çevrede duranlara şöyle dedi: Bu da onlardan! Ama o bunu yine yadsıdı. Kısa bir süre sonra çevrede duranlar bir kez daha başladılar: Elbette sen de onlardansın, sen de Nasıralı'nın geldiği Celile'densin! Şiven açıkça belli! Şimdi Petrus kendini ant içmeye bile kaptırdı: Yalan söylüyorsam Tanrı beni cezalandırsın! Sözünü ettiğiniz adamı tanımıyorum. O anda horoz ikinci kez öttü ve Petrus İsa'nın kendisine söylediğini hatırladı: Horoz iki kez ötmeden beni üç kez inkâr edeceksin ve beni tanımadığını ileri süreceksin. Bunun üzerine ağlamaya başladı. Bütün sadakat yemininin ne kadar çabuk hiçe döndüğünden utanmıştı. Onun başına gelen her Hristiyan'ın başına gelebilir!

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Bir şey öğrendin mi, yaşamında yapmak istediğin bir şey?

İsa'da seni coşturan ne?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap! O'na hayranlığını dile getir!

# 15. Bölüm

## İsa Roma valisi Pilatus'un önünde – kısa yargılama

Cuma sabahı erkenden başkâhinler, din bilginleri ve ileri gelenler, evet, bütün Yahudi Yüksek Kurulu, Sanhedrin, aralarında görüştüler. İsa'yı Roma valisi Pontius Pilatus'a teslim etmeye karar verdiler. Çünkü kendileri ölüm cezası ne verebilir ne de yerine getirebilirlerdi. Ancak Pilatus'un kendi kararlarına uyup uymayacağından yüzde yüz emin olamıyorlardı. Bu yüzden İsa'yı bağladılar ve bağlı olarak Esseniler mahallesindeki başkâhinin evinden Pilatus'a götürdüler. İsa'yı, O'nu hemen ölüme mahkûm etmesi umuduyla ona teslim ettiler. Pilatus'un oturduğu yer genellikle Sezariye'ydi. Ama bayram zamanı güvenlik nedenleriyle Yeruşalim'de kalıyordu. Askerleriyle birlikte büyük olasılıkla Hirodes'in sarayında oturuyordu. Pilatus İsa'ya birdenbire sordu: **Yahudilerin Kralı sen misin?** Söylediğin gibi, diye cevap verdi İsa. İsa'nın olumlu cevabı Pilatus'a, bunun siyasi durum için bir tehlike oluşturup oluşturamayacağını düşünmesi için neden olur. Başkâhinler ise O'nu birçok şeyle suçladılar. Pilatus İsa'nın suçlamalarından hiçbirine cevap vermemesine şaştı. Bu yüzden O'na sordu: Cevap vermiyor musun? Kendini savunmuyor musun? Bak, seni ne çok şeyle suçluyorlar! Ama İsa hiçbir şey söylemedi, Pilatus'un büyük şaşkınlığına. İsa kendini Baba'ya itaat eden, acı çeken hizmetkâr rolüne bırakır. Susması ve edilgenliği, tarihin Rabbi'nin, Tanrı'nın kendisinin, Oğul'un en büyük karşı çıkışa ve acıya karşın boyun eğdiği gizemli bir tasarıyı izlediğine işaret eder.

## Barabba serbest kalıyor – İsa ölüme mahkûm ediliyor

Fısıh Bayramı'nda Romalıların elindeki bir tutsağın serbest bırakılması bir gelenekti. Hem de Yahudilerin istediğinin. Bir ayaklanmada bir insanı öldürmüş olan Barabba adında biri vardı. Şimdi halk, İsa'yı yok etmek isteyen Yahudi yöneticilerin kışkırtmasıyla Pilatus'a geldi. Kendi seçtikleri bir tutsağı serbest bırakma hakkında diretti. Pilatus kendi gözünde suçsuz olan İsa'yı serbest bırakma fırsatını gördü. Bu yüzden sordu: Yahudilerin Kralı'nı size serbest bırakayım mı? Bu alaycı bir sözdü. Kalabalığı fikrinden döndürmek mi istiyordu? Başkâhinlerin İsa'yı kıskançlıktan kendisine teslim ettiğini anlamıştı. Bunlar halkı katil Barabba'nın serbest bırakılmasını istemeye kışkırtmıştı. Pilatus pes etmedi

ve halka şöyle dedi: Yahudilerin Kralı dediğiniz bu adamı ne yapayım? Ama halk çılgın gibi bağırdı: **Çarmıha ger onu!** Pilatus sordu: Suçu ne? Ne kötülük yaptı? Şimdi daha da çok bağırdılar: **Çarmıha ger!** Pilatus her yıl olduğu gibi halkın gönlünü hoş etmek istedi ve rastlantı eseri gelen şansına inanamayan katil Barabba'yı serbest bıraktı. Pilatus, Yahudilere karşı bazı duyarsız davranışları yüzünden belli bir baskı altındaydı. Şimdi Yahudilerin isteğine uymamak onun için son derece elverişsiz olurdu. Güç konumunu korumak için, Roma'nın düşmanı olan bir Sikarili'nin, bir teröristin yerine suçsuz Nasıralı'yı kurban eder. İsa'yı onların isteğine teslim etti, O'nu kamçılattı ve çarmıha gerilmesini buyurdu. Çarmıha germekten sonuçta Pilatus sorumludur. Ama onunla birlikte Mesihlerini tanımamış ya da tanımak istememiş bütün Yahudiler de sorumludur.

## Roma askerlerinin alayı ve vahşeti

Askerler İsa'yı sarayın iç avlusuna götürdüler. Çarmıha germe sırasında güvenliği ve düzeni sağlamak için bütün asker taburu toplandı. İnfaz birliğinin askerleri işlemi biliyorlardı ve bundan bir gösteri çıkardılar. İsa'ya kırmızı bir kaftan giydirdiler ve başına dikenlerden bir taç koydular. Sonra hırpalanmış ve kanlar içindeki İsa'yı alaycı bir biçimde selamladılar: Selam, ey Yahudilerin Kralı! Dikenli tacı kafa derisine batırmak için bir kamışla başına vurdular. O'na tükürdüler ve O'na saygıyla eğilir gibi alayla önünde diz çöktüler. Bu akıl almaz derecede haksız gösteriyi bitirince, çarmıha germe yerine doğru yola çıkmak için O'na yeniden kendi giysilerini giydirdiler.

## Çarmıha germe yerine giden yolda

Sonra mahkûm edilmiş Nasıralı İsa'yı çarmıha germek için dışarı çıkarırlar. Tahtayı mahkûmun kendisi taşımalıdır. Ama O çok zayıftır ve askerlerin gözünde O'nun daha önce ölmesi riski çok yüksektir. Sivri kemik parçaları takılmış deri kayışlarla yapılan kamçılama, İsa'nın sırtını parçalamış ve şimdiden ağır kan kaybına ve korkunç acılara yol açmıştır. Bu yüzden rastlantı eseri oradan geçen Kireneli Simun'u O'nun çarmıhını taşımaya zorlarlar. İskender'le Rufus'un babası olan Simun tarlasından geliyordu.

## Golgota – İsa çarmıha geriliyor

O'nu Yeruşalim'in kapılarının önündeki idam yerine götürürler. Golgota denen, Kafatası Yeri anlamına gelen bir yer. Askerler acılarını biraz uyuşturmak için

O'na mürle karıştırılmış şarap verdiler. Ama O içmedi. O'nu çarmıha gerdiler. Ellerini yatay direğe çiviler ve çarmıhı dikerler. Bu saat 9 ile 12 arasında oldu. Cellatlar O'nun giysisi için kimin alacağını belirlemek üzere kura çektiler. Mahkûmların eşyası askerlere aitti. İdam edilmesinin suçlama gerekçesi çarmıhın tepesindeki bir levhada yazılıydı: **İsa, Yahudilerin Kralı.** Bu, O'nu olası bir isyancı yapan Pilatus'un suçlamasıydı. Aynı zamanda Yahudiler için acı bir ironiydi. Çünkü bu, yöneticilerin engellemek istedikleri halde kabullenmek zorunda kaldıkları doğru bir sözdü. Aynı zamanda iki militan özgürlük savaşçısı, Barabba'nın arkadaşları, İsa'yla birlikte çarmıha gerildi. Biri O'nun solunda, öbürü sağında. Çarmıha germek Romalılar için sıradan bir yıldırma yöntemiydi. Bu infaz yöntemi yalnızca bir ölüm cezasını yerine getirmek için değildi. Söz konusu olan yok etmek ve yıldırmaktı. Dışarıdan bakıldığında İsa, Roma'nın yıldırma stratejisinin birçok kurbanından biriydi. İsa'nın çarmıha gerilmesi özel bir durum değildi. Çarmıhın yanından geçen insanlar başlarını sallayıp O'na sövdüler: Hah, sen tapınağı yıkıp üç günde yeniden kuracaktın, değil mi? Bunu yapabiliyorsan, şimdi çarmıhtan in ve kendini kurtar. Sonunda amaçlarına ulaşmış olan başkâhinler ve din bilginleri de aynı şekilde alay ettiler: Başkalarını kurtardı, iyileştirdi, sağlığına kavuşturdu, ama kendini kurtaramıyor. Eğer vaat edilen Mesih, İsrail'in Kralı ise, şimdi çarmıhtan insin de iman edelim!

İsa şimdi çarmıhtan inseydi, ki bu O'nun için kesinlikle olanaklıydı, sahte bir Mesih olduğunu göstermiş olurdu. Çünkü gerçek Mesih, hakiki Mesih olmak ancak çarmıh yoluyla olanaklıydı. Yöneticilerin alayı ve çarmıhtan inmesiyle ilgili sözleri İsa için büyük bir ayartıydı. Tam da bu O'nun için olanaklı olduğu ve herkese yetkisi olduğunu gösterebileceği için. Ama onların uğruna bile ve herkes için öleceği ana kadar bu ağaçta kaldı. O'nunla birlikte çarmıha gerilen iki suçlu da O'na hakaret ettiler. Direniş göstermediği ve edilgen davrandığı için O'na hakaret ettiler. Onlar ise küfrediyor ve lanet okuyorlar. Acılar, zulüm de, Tanrı'nın güçsüzlüğüne bağlanamaz. Ama Tanrı gücünü ve yüceliğini bu yolla, başka türlü değil, yayar – alçaltılma, acı ve zulüm yoluyla. Bunda Tanrı'nın nasıl olduğu görünür. O'nun tersine güç arayan, zorbalık eden ve zayıfı sömüren insanlardan farklı. İsa'nın alçaltılmasında Tanrı yüreğini açığa çıkarır!

## İsa ölüyor

Öğle saat 12.00 sularından öğleden sonra saat 15.00'e kadar bütün ülkeyi, evet, bütün dünyayı koyu bir karanlık kapladı. Tanıklık edilen bu doğa olayı, insanlar

tarafından sanki evren parçalanıyormuş gibi algılanır. Bir güneş tutulması değil, eşsiz, daha önce hiç görülmemiş ve bir daha asla böyle olmayacak bir şeyin olduğunu haykıran bir karanlık. Bir zamanlar Mısır'da, ilk doğanlar Tanrı'nın yargısıyla öldüğünde çöken karanlık gibi. Burada Tanrı'nın İlk Doğanı ölüyor ve birçokları yerine yargıyı üstleniyor. Kıyamet havası. İsa ölüm acıları içinde, Tanrı'nın ve insanların terk ettiği, dışarı atılmış, hor görülmüş, işkence görmüş, çarmıha gerilmiş. Karanlığın gücüyle karşılaşıyor. Dünyanın günahı için kurban oluyor. Bizim asla taşıyamayacağımız yükü O taşıyor. Karanlığın sonuna doğru, saat 15.00 sularında, İsa yüksek sesle haykırdı: Elohi, Elohi, lema şevaktani! Aramiceden çevrildiğinde bunlar Mezmur 22'nin başlangıç sözleridir: **Tanrım, Tanrım, neden beni terk ettin?** Orada bulunanlardan bazıları O'nun seslendiğini duyunca şöyle dediler: İlyas'ı çağırıyor. Sonra biri koşup sirkeye batırılmış bir sünger getirdi, onu bir kamışın ucuna takıp dudaklarına uzattı. Bu sırada şöyle dedi: Bakalım, İlyas O'nu kurtarmaya gelecek mi? İsa yüksek sesle bağırdı ve öldü. O anda tapınakta Kutsal Yer'i En Kutsal Yer'den ayıran perde yukarıdan aşağıya yırtıldı. Tapınağın anlamı ve gerekliliği Tanrı tarafından kendi eliyle sonsuza dek yürürlükten kaldırılır. Çarmıhta yeni ve daha iyi bir şey başlamıştır!

## Romalı yüzbaşı ve İsa'nın kadın öğrencileri

Çarmıha germeden sorumlu olan ve çarmıhın karşısında duran Romalı yüzbaşı, katı yüreğinin derinliklerinde etkilenmişti. Daha önce birçok çarmıha germeyi denetlemişti. Ama İsa'nın düşmanlarına lanet okumadan, hatta onları bağışlayarak nasıl öldüğünü görüp duyunca, şu sözleri kekeledi: **Bu adam gerçekten Tanrı'nın Oğlu'ydu.** Bütün bu Müjde'de bu sözleri söyleyen ve İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu açıkça kabul eden tek kişi bir Romalı'dır. Bunu, çarmıhtan çok uzakta olmayan bir yerden izleyen kadınlar da gördü. Rabbi'lerine ne olduğunu bilmek istiyorlardı. Yuhanna dışında kaçmış olan öğrencilerin tersine çarmıhın yanında duruyorlardı. Aralarında Mecdelli Meryem, Küçük Yakup'la Yose'nin annesi Meryem ve Salome de vardı. Bunlar Celile'de İsa'nın ardından gitmiş ve O'na hizmet etmişlerdi. Ama O'nun ardından giden, İsa'yı Celile'den Yeruşalim'e kadar izlemiş daha birçok kadın da oradaydı. Hiçbir öğrenci görünmüyordu – kadınlar oradaydı, İsa'nın gerçek dostları.

Çarmıh İsa'nın dostlarını ve düşmanlarını ayırır. Herkesin karşısına, çarmıhın hangi tarafında durduğu sorusu çıkar. Romalı yüzbaşı, insanın taraf

değiştirebileceğinin ve onunla aynı anlayışa ulaşabileceğinin bir kanıtıdır.

## İsa mezara konuyor

Akşam olup Şabat güneşin batışıyla başlarken, Arimatyalı Yusuf cesaretle Pilatus'un yanına girdi ve İsa'nın cesedini istedi. Onu gömmek istiyordu. Saygın bir kurul üyesiydi ve Tanrı'nın Egemenliği'ni bekliyordu. Gizli bir öğrenciydi, en azından İsa'nın bir hayranıydı. Pilatus İsa'nın daha şimdiden öldüğünü duyunca şaştı. Çarmıha gerilenlerin ölmesi bazen günler sürerdi. Emin olmak için çarmıhın yanındaki yüzbaşıya sordurdu. Yüzbaşı bunu doğruladı ve böylece Pilatus İsa'nın cesedini Yusuf'a verdi. Yusuf ince bir keten bez satın aldı. O'nu özenle çarmıhtan indirdi. O'nu beze sardı. O'nu kayaya oyulmuş yeni mezarına koydu. Sonra büyük mezar taşını mağara mezarın önüne yuvarladı. İsa'nın iki kadın öğrencisi O'nun nereye konduğunu dikkatle izledi. Bunlar Mecdelli Meryem ve Yose'nin annesi Meryem'di. Buna bakıp Rabbi'nin ölümüne katlanmaktan başka hiçbir şey yapamamanın acı anları.

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Bir şey öğrendin mi, yaşamında uygulayabileceğin bir şey?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap!

Soruların var mı? Yaz onları!

# 16. Bölüm

## Üç kadın İsa'nın cesedini yağla meshetmeyi tasarlıyor

Cumartesi akşamı Şabat sona erdiğinde ve İsa'nın bedeni bir gündür Arimatyalı Yusuf'un yeni mezarında yatarken, üç kadın İsa'yı meshetmek için değerli ve güzel kokulu yağlar satın aldı: Mecdelli Meryem, Yakup'un annesi Meryem ve Salome. Sevgili Mesihleri'ne son bir görev yerine getirmek ve son bir saygı göstermek istiyorlardı. Pazar sabahı çok erkenden, haftanın ilk günü, tam güneş doğarken mezara gelirler. Mezarın içine girebilmek için tonlarca ağırlıktaki mezar taşını kimin kenara yuvarlayabileceğini düşünüyorlardı. Olağanüstü hiçbir şey beklemiyorlardı, yalnızca acı görevlerini yerine getirmek istiyorlardı. Oraya varınca, kocaman yuvarlak mezar taşının çoktan yuvarlanmış olduğunu şaşkınlıkla görürler. Mezarın içine girince dehşete düşerler. Cesedin yatması gereken baş tarafta beyaz giysili genç bir adam oturuyor. Bu genç adam sanki onları bekliyormuş gibi şöyle der: Korkmayın! Nasıralı İsa'yı, çarmıha gerileni arıyorsunuz. O artık burada değil. Çünkü ölümden diriltildi. Bakın, işte O'nu koydukları yer. Şimdi bu sevinçli haberi O'nun öğrencilerine bildirin. Özellikle de inkârı yüzünden çok bunalımda olan Petrus'a. O, ölümünden önce söylediği gibi sizden önce Celile'ye gidiyor. Orada O'nunla karşılaşacak ve O'nu göreceksiniz.

Ama onlar mezardan dışarı koşup kaçtılar. Onları titreme ve şaşkınlık sardı. Ve bundan kimseye hiçbir şey anlatmaya cesaret edemediler. Büyük bir korku onları sarmıştı.

"İsa'nın diriltilişi, düşünülemez, ezici bir Tanrı varlığının dehşetini geride bırakır. Tanrı'nın hissedilen varlığı kadınların yüzlerinden okunabilir. Okuyan şunu bilsin: Bu tanık anlatımında söz konusu olan yalnızca sıradan bir tarih değil, **Tanrı'nın tarihe gerçek müdahalesidir**."

## Dirilmiş Olan kendini gösteriyor

Haftanın ilk günü, sabah erkenden, İsa her şeyden önce Mecdelli Meryem'e göründü. Ondan yedi cin kovmuştu. Meryem hemen gidip bunu yas tutan ve ağlayan öğrencilere duyurdu. Meryem onlara O'nun yaşadığını ve O'nu gördüğünü söylediğinde, ona tek kelime bile inanmadılar. Bundan sonra İsa,

kırlardan geçerek evlerine yürüyen iki öğrenciye daha, ölümünden öncekinden başka bir görünümde kendini gösterdi. Onlar da O'nunla karşılaşınca hemen geri koştular ve bunu ötekilere duyurdular. Ama Meryem'e inanmadıkları gibi onlara da inanmadılar. Sonra İsa On Bir'le, onlar birlikte yemek yerken bizzat karşılaştı. Kendisiyle karşılaşmış olan tanıklara inanmadıkları için onların imansızlığını ve yüreklerinin katılığını azarladı.

## İsa'nın gönderme görevi

Sonra İsa onlara şöyle dedi: Bütün dünyaya gidin! Egemenlik Müjdesi'ni bütün yaratılışa vaaz edin! Herkes duymalı! Herkes iman etmeli! İman edip vaftiz olan kurtulacak. İman etmeyen mahkûm edilecek. İman edenleri, Tanrı'nın Egemenliği'nin ve Müjde'nin gücünün şu doğaüstü belirtileri izleyecek: Benim adımla cin kovacak ve insanları özgür kılacaklar. Yeni dillerle konuşacaklar. Zehirli yılanları kaldırıp silkip atacaklar. Onları öldürmek isteyenler yüzünden zehirli bir şey içseler, bu onlara zarar vermeyecek. Zayıfların ve hastaların üzerine ellerini koyacaklar ve onlar iyileşecek.

## Göğe alınış

Rab İsa öğrencileriyle konuştuktan sonra onların gözü önünde göğe alındı. **Orada Tanrı'nın sağında oturdu.** Ölümsüzlüğe dirilmiş olan İsa, yaşamı ve ölüm acıları için ödüllendirilir ve gökteki dünyaya, Babası'nın yanına döner. Öğrenciler yola çıkıp Müjde'yi her yerde duyurdular. Rab, söylediği gibi bu vaaza eşlik etti ve onların sözünü belirtilerle ve mucizelerle doğruladı.

Bu olaylarda seni ne etkiliyor, yüreğine ne dokunuyor:

Senin için yeni olan ne:

Bir şey öğrendin mi, yaşamında uygulayabileceğin bir şey?

Ne için dua ediyorsun? Burada O'nun hakkında okuduklarından ötürü İsa'ya tap!

# Son söz

Okurken Tanrı'nın sizinle konuştuğunu hissetmiş olmanızı çok umuyorum. O'nun nasıl yüreklendirdiğini, öğrettiğini, ama aynı zamanda O'ndan gelmeyen ve bu yüzden bize zarar veren her şeye karşı nasıl uyardığını.

Sizin hakkınızda ve doğrudan size söylediği bütün iyi şeyler için O'na şükredin.

Sorularınız varsa bize yazın: hj-ronsdorf@t-online.de

Yeni Antlaşma'nın başka metinlerini www.hans-joerg-ronsdorf.de adresinde bulabilirsiniz.

## Burada birkaç önemli öneri daha:

Kutsal Kitap'ı okuyun. Mümkünse düzenli olarak.

Kutsal Kitap'ı başka insanlarla birlikte okuyun – ve onun üzerine fikir alışverişi yapın.

Tanrı'nın, sözünü sizin için canlı kılması için dua edin – sanki doğrudan sizinle konuşuyormuş gibi.

Metni yüksek sesle ve art arda iki kez okuyun.

## Metne şu soruları sorun:

Bu metne hangi başlığı verirdiniz? Metin Tanrı ve İsa hakkında ne söylüyor? Metin insanlar hakkında ne söylüyor? Metinden ne öğreniyoruz? Ne yapmalıyız? Söz bizi nasıl yüreklendiriyor?

Yeniden buluştuğunuzda deneyimleriniz ve yaşadıklarınız hakkında konuşun.

İsa Mesih'i seven ve onurlandıran, Kutsal Kitap'a değer veren, onu okuyan ve ciddiye alan Hristiyanlarla iletişim ve birliktelik arayın.